

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROVIDENCE ÜÇLEMESİ - 3

Cennet

Her aşk hikâyesi bir başlangıçla biter

#ORPPERSEPHONE

JAMIE McGUIRE

TATLI BELA VE
AYAKLI BELA'NIN
YAZARINDAN

Cennet

Özgün Adı | *Eden*

Jamie McGuire

Yayına Hazırlayan | Arzu Sarı

Kapak Tasarımı | Şükrü Karakoç

Grafik Uygulama | Kübra Tekeli

Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Nisan 2014, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-06-7

Türkçe Çeviri © Nergis Karababa, 2014

© Yabancı Yayınları, 2014

© Jamie McGuire, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Jamie McGuire
CENNET

Çeviren

Nergis Karababa

*Mimi için;
Bildiğin her şekilde bizim için orada olduğun için...
Destegin, sevgin ve gülümsemen için...*

*Beth için...
Her zaman yapabileceğimi söylediğin için...*

İçindekiler

1. Yarın	11
2. Verilen Sözler	24
3. Duruşma	41
4. Küçük Cennet	59
5. Son	69
6. Cevap	86
7. Tutulmayan Söz(ler)	108
8. Dönüm Noktası	127
9. Süre	146
10. Karşılama	167
11. Son Dakika Gelen Af	177
12. Yolculuk	195
13. Eve Dönüş	211
14. En Önemli Şey	223
15. Soru	236
16. Cehenneme Uçuş	251
17. Varış	262
18. Kutsal Kabir	271
19. Kapana Kısılmak	285
20. Ordu	299
21. Anne	308
 Sonsöz	 322

Birinci Bölüm

Yarın

Sonsuza dek mutlu yaşadılar. Hikâyenin sonu, öyle değil mi? Zor kısım geride kalmıştı. Şimdi her şey kumsuzdu. Tropikal bir esinti Karayipler'deki küçük kulübemizin pencelerinden içeriye girerken ben bir yatakta ilahi beyaz atlı prensimin yanına uzanmış, güneşin doğmasını, yani düğün günümün başlamasını bekliyordum.

Ne komik ki her zaman hikâyenin sonunda sonsuza dek mutlu yaşamıyorsunuz... en azından Cehennem'dekiler peşinize takılıp sizi öldürmeye çalışıyorsa.

Bu önemsiz ayrıntıyı görmezden gelmek, çatıya düşen hafif yağmur damlalarının ve kendi yolunu bulmaya çalışan, ağaçların arasından geçen rüzgârdan dolayı kulübemize çarpan geniş palmiye yapraklarının çıkardığı ses sayesinde çok daha kolaydı. Güneşin ilk ışıkları havayı ısıtırken tavanda oynaşp duruyordu. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey üzerimde titreşen parlak noktalardı. İkinci sıradaysa Jared Ryel vardı. Kendime gelmemi beklerken gülümsüyordu.

"Yarın oldu," diye fısıldadı.

Pembe ve mor ışıklar pencerelerden içeriye giriyordu. Yağmur daha büyük adalara gitmek üzere bizi terk etmiş, geriye ufak damlalarını bırakmıştı. Jared'ın alnı, çenesi ve yanağındaki ufak pembe lekeler sabahın ilk

saatlerinde belirgenleşmeye başlamış, birkaç gün önce yaşadıklarımızı hatırlatmıştı.

Jared ve ben, Cehennem'in en korkunç yaratıklarından biriyle karşı karşıya gelmiş ve onun emrinde çalışan hem insan hem de Şeytan benzeri yüzlerce şeyle savaşıyor imkânsız başarıydık. Bizim için yaşayacağımız başka bir günü kutlamak bile kâfiydi. Tam da bunu düşündüğüm an her şeyin farkına vardım ve Jared'ın gözleri neşeyle parlamaya başlarken ben de kendime gelerek canlandım.

"Bugün mü?" diye sordum yavaşça. Shax'le olan çarpışmasından kalan hafif izlere dokunmak için ona doğru uzandım.

Jared dirseklerini yatağa dayayıp ardından başını karnıma yaklaştırdı. "Günaydın Minik Fasulye."

"Fasulye mi?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Evet, kızımız şu an bir fasulyeden bile küçük. En azından kitap öyle söylüyor."

"Kitap mı?"

Jared aşağı doğru uzanarak kalın bir kitap çıkardı. Kapağında son derece berbat görünen pastel renklerle çocuksu bir elyazısı vardı.

"Olası her şeye karşı hazırlıklı olmalıyım diye düşündüm." Jared sayfaları çabucak geçerken yaptığı şeyi onaylamamı beklercesine bana baktı.

Jared'ın kaşları çatılırken, "Dengeyi bozan Melek bebekler hakkında da bir bölüm var mı?" dedim sırtarak.

Kitabı yere atıp burnunu boynuma sürterek neşeyle üzerime çıktı.

"Jared!" diye bağırdım. Onu uzaklaştırmak için boşa çaba harcıyordum. "Dur!"

“Sen söylemeden durmayacağım,” dedi. Sesi, çıkmayacak şekilde bana dönük olduğundan boğuk çıkıyordu.

“Neyi söylemeden?” dedim kahkaha atarak. Kurtulmak için boş yere çırpınıyordum.

Gözlerimin içine bakmak için kafasını kaldırdı. “Fasulye,” dedi açık mavi gri gözleri gülererek.

Dudaklarımı sımsıkı kapattım, ama beni bir kez daha gıdıklamaya başlayınca pes ettim. “Tamam!” dedim. “Fasulye!”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Keşke bu ikna yönteminin sende işe yarayacağını üç yıl önce de biliyor olsaydım. Hayat şimdikinden çok daha kolay olurdu.”

Bir anda sıvışacağını bildiğinden ona vurdum. “Bu hiç adil değil.”

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sıcaklığı tenime işliyor gibiydi. Her zamanki gibi sıcak olmadığı için bunu vücut ısıyı artıran tropik iklime yordum.

“Adil olmayan ne, biliyor musun? Seni öğleden sonraya kadar göremeyecek olmam.” Beni yatakta bırakarak ayağa kalktı ve üzerine beyaz bir tişört geçirdi.

“Ne demek istiyorsun?” dedim dirseklerimin üzerinde doğrularak.

“Giyinsen iyi olur sevgilim. Misafirlerimiz beş dakika sonra burada olur.”

“Misafirlerimiz mi?”

Jared yatağa somon rengi yazlık bir elbise bırakınca, onun zamanlama gibi konularda hiçbir şekilde hata yapmayacağını herkesten iyi bildiğimden aceleye geyindim. Saçlarımı gelişigüzel bir şekilde atkuyru-

ğu yaptım ve Jared kapıyı açarken beceriksizce ayağa kalktım. O sırada öncülük ettiği yerlilerle birlikte Beth, bungalovumuza doğru ilerliyordu. Elinde beyaz bir elbise çantası vardı ve göz göze geldiğimizde neredeyse ağzı kulaklarındaydı.

“Beth!” dedim koşturarak basamaklardan inerken. Çıplak ayaklarımla çamura bata çıka Beth’e doğru koştum. Ona sıkıca sarıldım. Islanan kestane rengi saçları alnıyla yanaklarına yapışmıştı. Terlemiş ve yüzü kızarmıştı. Chad elindeki elbise çantasını ondan alırken Beth nefes alıp verişini düzenlemeye çalışıyordu.

“Başka kimsenin taşımasına izin vermedi,” dedi Chad kafasını sallayarak. Çantayı Jared’a uzattı, ama Beth, Jared’ın eline vurarak çantayı hızla geri aldı.

“Jared bunu görmemeli!” dedi. Uzun elbise çantasını çamurdan uzak tutmak için yukarı kaldırırken aynı zamanda da Jared’dan korumak için arkasına sakladı.

Jared’sa bu durumu son derece eğlenceli bulmuştu. “Bakmayacağım Beth. Şimdi Chad’i kiliseye götürüyorum. İkinizin önünde koca bir gün var.”

Bu olanlara şaşkırmaman gerekirdi, çünkü Jared istediği her şeyi ayarlayabilirdi, ama yine de söyleyecek söz bulamıyordum. Beth ve Chad adaya bizden sekiz saat sonra varmışlardı.

“Siz nasıl...” diye konuşmaya başladım.

Jared daha da gülümseyerek, “Her şeyi hallettik. Strese girmeni istemedim,” dedi.

“Biz derken?” deyip kaşlarını çatıttım, aklım daha da karışmıştı.

“Annem kilisede beni bekliyor. Orada görüşürüz.”

Ağzı kulaklarındaydı. Onu hiç bu kadar mutlu görme-

miştim. Yanağımı öpmek için eğildikten sonra Chad'e kendisini takip etmesini işaret etti.

"Daha önce hiç motosiklete bindin mi?"

Chad duraksadı. "Evet, neden ki?"

"Çünkü öyle gideceğiz," dedi Jared harekete geçmesi için Chad'in omzuna vurarak. Zavallı Chad'se kendini kaybetmiş gibiydi. İkisinin arası çok iyi olmasına rağmen müstakbel kocamın Chad'i rahat ettireceğinden emindim. Bu sorumluluk duygusu, bir görev olmanın dışında, aynı zamanda Jared'ın sinirlerini yatıştırıyordu.

"Bekle, elbiseyi görmelisin!" diye cıyıkladı Beth beni içeri doğru çekiştirerek. Çantayı dolabın üzerindeki ahşap askılığa asıp ağrıyan omzunu ovaladı. "Uzun ve çamurlu bir yürüyüştü."

"Öyleydi," dedim kafamı sallayarak. "Omzun için biraz buz getirmemi ister misin?"

Beth'in gözleri parladı. Elbise çantasının fermuarını indirerek bana doğru çevirdi.

Gözlerime inanamıyordum. "Bu o..."

Beth heyecandan çıldırmış gibiydi. "İki yıl önce dergide görüp beğendiğin gelinlik! Evet!"

"Ama... buraya nasıl geldi? Jared nasıl..."

Beth söyleyecek kelimeleri bulmamı bekleyemeden, "Her zaman hazır! İnanabiliyor musun? Lillian eve getirmişti. Bu gelinliği beğendiğini söyledi ve Jared da satın aldı. Sonra ikisi birlikte tam iki yıl boyunca bunu saklamamı sağladılar. Çok berbattı! Neden sürekli bugün tarihinizi sorduğumu sanıyordun acaba?"

"Ama... neden?"

Beth kafasını salladı. "Biliyorum, tamam mı? Ben

de bunu söyledim, sonra annesi de Jared'ın çok heyecanlı olduğunu söyledi. Seni şaşırtmak istiyormuş falan filan. Şahsi olarak bana işkence etmeye çalıştığını söyleyebilirim, çünkü geçen onca zaman cehennem gibiydi!"

Önümde duran dökümlü, bembeyaz ipek gelinliğe bakmaktan kendimi alamıyordum. İyileşmeyi beklerken o koltukta oturduğumu, Lillian'la birlikte dergileri karıştırdığımızı ve bir fotoğrafta duraksadığımı, sayfayı bile çeviremediğimi hatırlıyordum. Hastaneden çıkalı daha birkaç gün olmuştu. Claire'in, bizi tehdit eden tüm insanların icabına baktığı gündü. İki yıl önce delicesine ilgimi çeken o gelinliğin tıpatıp aynısı, şimdi benden yalnızca bir adım ötede asılı duruyordu.

"Beth?" dedim elbiseye bakmayı sürdürerek.

"Efendim?"

"Sanırım biraz sakinleşmelisin çünkü gelinliğin tesiri altındayım."

Hızlıca kafasını sallayıp köşeye oturdu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Çok güzel."

Beth'e, Lillian'ın gelinliği neden kendi evinde saklamadığını bilip bilmediğini sormak üzereydim, ama bu elbette aptalca bir soru olurdu, çünkü Beth güvendeydi. Kimse onun evini havaya uçurmaz ya da gecenin bir yarısı penceresinden içeriye dalmazdı ve bu durum ayrıca Jared'a düğün tarihi konusunda bir de müttefik kazandırmış olurdu.

"O çok zeki," dedim hayranlıkla.

"Ne?"

"Yok bir şey."

Beth, saniyelerin geçmesini beklerken dizlerini tutup dudaklarını ısıırıyordu. "Hâlâ gelinliğin şoku altında mısın?"

"Daha iyi hissediyorum."

Sakin kalmayı daha fazla başaramayarak oturduğu yerde ileriye doğru uzandı. "İki çanta dolusu makyaj malzemesi getirdim. Saç spreyi ve de maşa. Sanırım her boyu var. Büyük dalgalar ya da küçük kıvrıcıklar yapabilirim. Dalgalı bir model istemezsen de yanımda ayrıca düzleştirici de..."

"Beth?"

"Affedersin."

"Sen git bir sakinleştirici al. Ben de duşa gireceğim. Bekle bir dakika. Düşünümün kaçta başlayacağını bilmiyor olmam sence de çok saçma değil mi?"

"Saat birde. Bol bol vaktimiz var."

Sabahlığımla havlumu alırken kafamı salladım. Beth için bunca zaman beklemenin nasıl zor bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordum. Aynı anda hem sevinçli hem de rahatsız edici bir durumdu.

Kulübenin mütevazı duşundan akan sıcak suyun altında bütün sıkıntılarımdan kurtulmam çok kolay olmuştu. Palmiye ağaçlarının dallarında tüneyen kuşlar birbirlerine şarkı söylüyor ve okyanusun sesi ona ne kadar yakın olduğumuzu ele veriyordu. Cennette gergin olmak inanılmaz bir şekilde imkânsızdı.

"Peki, topuz yapmaya ne dersin? Ne olur ne olmaz diye yanımda tel toka da getirmiştım!" diye seslendi.

"Seni dinlemiyorum," dedim saçımı şampuanlaırken. Beth'in, Jared'in hafifçe görünen yaralarını merak edip etmediğini düşündüm. Belki de hiçbir şey fark etmemişti. Ama Chad farkına varacaktı. Eğer sabahı

birlikte geçireceklerse, eninde sonunda görecekti. Jared bir şekilde açıklardı. Fakat şayet Beth bana bir soru soracak olsaydı, vereceğim cevap Jared'inkinden tamamen farklı olacağından, bu her şeyi biraz daha karıştıracaktı. Beth'i, bir korumaya ihtiyacım olduğuna ikna etmek kolay olmuştu. Ne de olsa Bay Dawson'la olan tartışmama şahit olmuştu. Jared'ın yaralarının idman dışında başka bir sebepten meydana gelmesi, benim tehlikede olduğum anlamına geliyordu. Yine de iki yıllık tecrübem bana Beth'in düğünün detaylarıyla çok fazla ilgileneceğini söylüyordu. Böyle düşünerek endişelerimin üstesinden gelmeye çalıştım.

Jared'ın yaralarını düşünmek bütün yüzünü gözlerimin önüne getirmişti ve bir anda banyodan yeterince hızlı çıkamadığımı düşünmeye başladım. Onu yeniden görebileceğim zamana kadar beklemek zorunda olmak kendimi tedirgin hissetmeme sebep olmuştu.

Havluma sarınarak içeriye koştum. Sabahlığını üzerime geçirirken saçlarımdan sular damlıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kısa bir süreliğine yürüyüşe gidiyorum," dedim sandaletlerimi giyerken.

"Hayır, gitmiyorsun. Kendimize çekidüzen vermek için yalnızca birkaç saatimiz var! Poponunuz üzerine oturuyorsunuz genç bayan," dedi Beth.

"Bir dakikaya dönerim," dedim yanından geçerken. Kulübenin kapısını açtığımda Bex, yolun ortasında dikiliyordu.

"Günaydın," diyerek gülümsedi. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Sadece yürüyeceğim," diyerek omzumu silktim.

“Yapacak kızsalsay şeyleriniz yok mu sizin? Birkaç saat sonra evleniyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Beni içeride tutmak için mi buradasın?”

Bex’in yüz ifadesi anında benimkine benzemişti. “Hayır, Bayan Paranoid Şizofren. Eli kamçılı müstakbel kocan adanın diğer ucunda. Sen ve doğmamış bebeğin, Cehennem’in en çok arananları listesindesiniz. Güvenliğin için buradayım. Eğer çıkmak istiyorsan çıkabilirsin. Tabii ben de seninle yürümek zorundayım.”

“Ah, pekâlâ,” dedim kendimi aptal gibi hissederek. “Tamam o zaman. Çıkmak istiyorum.”

Aniden Beth bileğimi yakaladı, diğer elindeyse bir saç kurutma makinesi tutuyordu. “Haber aldığım an uçağa atladım. Bir bota binerek bilinmez sulardan geçtim, hem de bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yeni oje sürdüğüm tırnaklarımın arasındaysa çamur var ve buraya yürürken bir kuşun da saçıma pislediğine eminim. Bunların hepsine, buraya gelmek ve tam iki yıl boyunca bir sır olarak sakladığım düğünde hazırlanmana yardımcı olmak için katlandım. Şimdi sen de bana birkaç saatini ayırabilirsin!”

“Tamam! Haklısın, özür dilerim,” dedim. Beth’in arkasından içeri girip kuaför masası gibi hazırladığı tezgâhın önüne yerleştirdiği sandalyeye oturdum.

“Vay canına,” dedi Bex yatağa otururken. “Kızlar hep böyle çılgın işte.”

Önümdeki tezgâh sıcak ütünün kablosu, makyaj malzemeleri, fırçalar, bigudiler, taraklar ve saç ürünleriyle doluydu. Siyah kablolar, Jared’in dışarıya taktığı güneş enerjisiyle çalışan jeneratöre giden turuncu bir uzatma kablosuna bağlıydı. Kablo yığını göz yo-

rucuydu, ama en azından gazla çalışan jeneratörlere gerek duymadığımız bir elektriğimiz vardı. Beth yanında pencereden giren yetersiz ışığı telafi etmek için bir sürü fenerle pedikür ve manikür seti de getirmişti. O karışıklığın arasında bir kamera duruyordu. Yanında da kamerası için iki yeni hafıza kartı vardı.

“Teşekkür ederim Beth,” dedim. Bu kadar şeyi planlamak bile başlı başına zaman kaybıydı.

“En iyi arkadaş görevi.”

Saatler süren tarama, fırçalama, pudralama ve cilalama işleminden sonra gelinliğimi giymek için nihayet hazırdım.

“Ben dışarıda olacağım,” dedi Bex. “Biraz temiz hava almam lazım.”

“İyi fikir,” dedim gülümseyerek. “Bu kadar saç spreynin, genç bir beyefendinin akciğerlerine vereceği zarardan bahsetmiyorum bile.”

Beth, Bex’in çıkmasını bekledikten sonra içini çekti. “Gelinliğini giymen için biraz beklememiz gerek,” dedi yerinde kırırdanarak.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diyerek gelinliğime doğru bir adım attım, ama Beth önüme geçip kollarını yukarı kaldırarak yolumu kesti. Gelinliğime kalkan oluyordu.

“Hayır, şaka falan yapmıyorum. Gayet ciddiyim. Bekliyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Keçileri kaçırıyorsun Beth,” dedim oflayarak sandalyeye geri otururken.

“Güzel görünüyorsun,” dedi gülümseyerek.

“Bütün bu süre boyunca hiçbir şey bilmiyordum ve şimdi, kendi düğün günümde her şeyi bilmek istiyorum.”

"Anlıyorum," dedi Beth. Sesinden pişmanlığı belli oluyordu. "Sadece..."

Kapının çalınmasıyla Beth'in tutumu tamamen değişti. "Geliyorum!" dedi rahatlayarak.

Kapıdaki kişi Cynthia'ydı. Yüzüne bakarak ne hissettiğini anlamaksa her zamanki gibi imkânsızdı. "Eee," diye seslendi arkasına bakarak. "Eşyalarımı yandaki kulübeye koyun. Teşekkürler." Ses tonu, yine her zamanki gibi kelimeleriyle çatışıyordu.

"Anne," dedim şaşkınlıkla.

Vücudunu saran şampanya rengi dar bir elbise giymişti. Tropikal yağmurla yerdeki inanılmaz çamura rağmen, elbisesi ve ona uygun olan ayakkabısı kusursuzdu. Saçını her zamanki gibi Fransız topuzu yaptırmıştı. Güneş gözlüklerini çıkararak ofladığı an, bakışları daha da sertleşmişti.

"Geç kaldığım için özür dilerim canım. Burada bulunmam çok sonra talep edildiği için bazı şeyleri ayarlamam çok uzun sürdü."

"Affedersin." Beth'le aynı anda konuşmuştuk.

"Neyse," dedi içini çekerek. "Tek kızım sensin. Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız." Gülümseyince Cynthia bana sarılmak için birkaç adım attı. Duygu dolu olduğu söylenemzdi, ama bu onun elinden gelenin en iyisiydi. Bunu bilmek, yaptığı şeyi diğerlerinden daha çok takdir etmemi sağlamıştı. Bana sarılmayı hemen bırakıp yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi. "Muhteşem görünüyorsun canım."

"Teşekkür ederim. Ben de gelinliğimi giymek üzereydim."

"Ah, pekâlâ. Dışarıya çıkıyorum," dedi Cynthia.

Huzursuzca kıpırdandım. "Yardım etmek ister misin?"

Tereddüt ediyordu. "Hımm... Beth sana yardım etmek için burada, değil mi?"

"Hayır," dedi Beth gülümseyerek. "Sizi bekliyoruz."

Cynthia'nın bakışları beyaz ipekten elbisemin üzerinde dolaşıyordu ve gözleri bir anda gözyaşlarıyla doldu. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı çantasından bir mendil çıkarırken.

Oldukça şaşırılmışım. Cynthia'yı ağlarken çok nadir görürdünüz. Aslında bütün yaşamım boyunca yalnızca iki kez ağlamıştı ve bunların ikisi de babamla ilgiliydi.

"Tamam anne," dedim. Onu rahatlatacak doğru ke-limeleri bulamıyordum. Birkaç kez omzuna vurdum.

Burnunu çekti ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan duygularını bastırmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Şarmöz ipeği çok çabuk kırışır."

Kafamı salladım. "Biliyorum."

Gözlerini son kez sildikten sonra arkasını döndü. "Beth sana en iyi şekilde yardım edecektir, canım. Giyindiğinde bana haber ver." Kapıyı arkasından kapattı ve Beth'e döndüm.

"Çok, çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben sanmıştım ki... Onu bekledim, çünkü burada olmayı isteyeceğini düşünmüştüm. Bunu tahmin etmeliydim. Şimdi ikiniz de garip hissediyorsunuz."

"Denemeye değerdi. Hiç kimse Cynthia'yı anlaya-

maz. Sormasaydım ierleyebilirdi, bence doğru olan Şeyi yaptın."

"Öyle mi?"

Gölümsedim. "Evet, öyle. Şimdi bu gelinliği giymeme yardım et ve kırıŐmasına izin verme. Annemi üzmemek istemem."

Beth kafasını sallayıp gelinliğimi dikkatlice askısından çıkardı. "Ben de."

İkinci Bölüm

Verilen Sözler

"Haklıymış," dedi Beth gözlerindeki yaşlarla. "Çok çabuk kırılıyor."

Kafamı sallarken, Beth'in bugün için getirdiği boy aynasından kendime bakıyordum. Aynadan bana bakan kadınsa sevgi dolu ve olgundu, ipek ve şifonun yumuşak parlıltısıyla sarıp sarmalanmıştı. Beth'in insan olması imkânsızdı çünkü beni böylesine şık ve zarif bir yaratığa dönüştürmek ancak olağanüstü güçlerle mümkün olabilirdi.

Yumuşak sarı dalgalar omzuma geliyordu ve yüzümde yalnızca hafif pembe bir allıkla yine pembe bir dudak parlaticısı vardı. Beth, ebedi ve doğal görünmem için saatlerini harcamıştı.

Birleştirdiği ellerini göğsüne koydu. Ben de en az onun kadar etkilenmişim. "Jared çıldıracak."

Kahkaha attım. "Bayan Oklahoma'nın, bugün oynadığı Doğu Sahili'ndeki modacı rolünden kurtulacağından emindim!"

Beth benim için kullandığı malzemeleri toplamaya başladı. Kabloları sarıyor ve farklı makyaj malzemelerinin kutularını yerli çalışanların kulübeye getirdiği leğene koyuyordu. Bense hareket etmeye bile korkarak kımıldamadan ayakta dikiliyordum. Bir anda kilisenin çok uzakta olduğunu, bu çamur dolu yolda yürüyeceğimi ve üstelik beyazlar içinde olduğumu fark ettim.

Yüzüm soldu aniden. “Of Tanrım, hayır! Gelinliğim düğünden önce kirlenirse Cynthia deliye döner.”

“Eğer Cynthia buraya üzerinde en ufak bir çamur lekesi olmadan gelebildiyse, eminim seni de kiliseye öyle götürebilir.”

“Sanırım haklısın,” diyerek kafamı salladım. Rahatlamaya çalışıyordum.

“Keşke Kim de burada olsaydı,” dedi Beth kafasını iki yana sallayarak. “Onu aradım, ama şehir dışındaymış.”

“Anlıyorum. Her şey çok ani oldu zaten.” Beth’e yalan söylemekten nefret ediyordum, özellikle de en iyi arkadaş kavramının tipik bir öreneği. Fakat Kim’in düğüne gelemeyeceğini biliyordum. Ryan’dan iki oda ötede, Isaac’ın onu St. Anne Kilisesi’nin diğer tarafına fırlattığı sırada aldığı yaraların iyileşmesini bekliyordu. Kim, benim hayatımı kurtarmıştı, oysa ben şimdi onun başucunda olmam gerekirken, tropik bir cennetin ortasında süsleniyordum ki bu hiç de doğru değildi.

“Kendisi için endişe etmemeni söyledi. İyi olduğunu ve bugünün keyfini çıkarmanı söyledi. Hem neden endişe edesin ki?” diye sordu Beth. Sonradan aklına gelmiş, daha önce hiç düşünmemiş gibi sormuştu.

“Onun için ne zaman endişe etmiyorum ki?” dedim gelinliğimin içinde huzursuzca kıpırdanarak.

Beth bir süre düşündükten sonra, “Doğru,” deyip küçük odayı toplamaya devam etti. “Tamam. Anne’ni çağıracağım ve sonra da gidip hazırlanacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen yan taraftayım.”

“Beth?” diye seslendim.

"Efendim," dedi etrafında dönerek.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyordum. "Her şey için."

Beth, "Elbette," diyerek gülümsememe karşılık verdi.

"Ve Beth?"

"Evet?" dedi. Kendi kulübesine gitmek için can attığı belliydi.

"Sence biraz oturabilir miyim?"

"Ah!" dedi Beth bana bir sandalye getirmek için koştururken. "İşte, arkalığı da var, böylece rahat etmiş olursun. Susadın mı?"

"Henüz değil. Sen gelmiş geçmiş en iyi baş nedimesin."

"Biliyorum," dedi neşeyle sırıtırken. Odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve tüm bu süre boyunca yüzündeki kocaman gülümsemesini eksik etmedi.

Beth yokken oda rahatsızlık verecek kadar sessiz görünüyordu, fakat yine de kendimi yalnız hissetmiyordum. Kafamı eğerek karnıma baktım. Fasulye, görünmeyecek kadar ufaktı ve babasıyla evlenmek için giydiğim gelinliğin kumaşı altında, kıvrılmış yatıyordu. İki elimi de karnıma koyup gülümsedim. Fasulyemiz düğünümüzde bir konuk olacağını biliyor muydu acaba? İçimdeki küçük bedeninin bir balo kıyafeti ya da bir smokin giydiğini düşünmek kıkırdamama yetmişti.

"Komik olan ne?" diye sordu Cynthia odaya girerken. "Nasıl görüldüğünle ilgili olmadığı kesin. Rüya gibisin." Gülümseyerek bana daha iyi bakabilsin diye ayağa kalktım. "Bir araba ayarladım. Şey, aslına bakar-

san tam bir araba değil, hatta eski bir kamyon, ama en azından bizi kiliseye kadar götürecek."

"Ben de oraya kadar gelinliğimi kirletmeden nasıl gideceğimi merak ediyordum."

Cynthia kaşlarını çattı. "Zor olmayacağını söylemedim. Seni plastik bir kutuya koymayı bile düşündüm. Çok zahmetli, fakat kesin çözüm olurdu."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Duygu seli aynı gün içinde bir kez daha Cynthia'yı hazırlıksız yakalamıştı ve sinirli bir şekilde çantasını karıştırıyor, mendilini arıyordu. İlk gözyaşı daha yaknaklarından akmaya başlamadan evvel kurulamıştı. "Ben hiç ağlamam," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Umarım bütün gün böyle devam etmem."

Ben yeniden sandalyeye otururken Cynthia da yatağın üzerine oturdu. Rahatsız ve odaya ait değilmiş gibiydi, ama yine de içten ve özgüvenli görünüyordu. Havadan sudan konuşmaya başlayıp gözyaşlarına sebebiyet verecek her türlü şeyden dikkatli bir şekilde uzak durmaya çalıştı. Karşılıklı atılan birkaç kibar kahkahadan sonra Beth'in çabucak geri gelmesini dilemeye başladım.

"Ding dong!" dedi Bex kapıyı açarken. "Kamyon neredeyse gelmek üzere. Hazır mısınız?"

"Onun gibi bir şey," dedim içimi çekerek.

Beth hemen Bex'in arkasından içeri girdi. Gülümsemesi bütün odayı aydınlatıyordu. Fransız mavis kokteyl elbisesiyle göz alıcıydı ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez eskiden olduğu güzellik kraliçesine benziyordu. Dudaklarına şarap rengi bir ruj sürmüştü ve

kısa saçları her bir yöne dağılmanın aksine, yumuşak dalgalar halinde yüzünü çevreliyordu. "Aman Tanrım!" dedi Beth, büyük araba yaklaştıkça motorundan gelen sesler de giderek yükselirken. "Bu bir Bronco gibi! Arkasında koltuğa da var!"

"Çok hoş," dedim. Annemin yüz ifadesini izlerken gelinliğimin eteklerini topluyordum.

Sandalyeden kapıya gidene kadar hiçbir problem çıkmadı ve bilinmezlerle dolu ormana adım atmam için alınan bütün önlemler annem tarafından sıkı bir şekilde planlanmıştı. Cynthia, Bex, Beth ve sürücüyü bağırarak emirler veriyordu. Bex beni kollarına almış ve gelinliğimin daha fazla kırışmasını önlemek için Cynthia'nın talebi üzerine beni kendinden uzak tutuyordu. Beth ve Cynthia, Bex arabaya doğru yol alırken gelinliğimin diğer kısımlarını yukarı kaldırdılar, Bex beni arka koltuğa bıraktığındaysa gelinliğin eteklerini koltuğa yaydılar. Cynthia'nın yöntemi işe yaramıştı. Altımda temiz bir battaniye vardı ve gelinliğim hiçbir zarar görmemişti.

Bex, kullandığı kirli bir bisikletle bize kiliseye kadar öncülük etti. Bu sırada Cynthia da yolcu koltuğunu işgal etmiş ve Beth'se gelinliğime yeterince yer kalsın diye sağ tarafımdaki kapıya yanaşmıştı.

"Hepiniz biraz abartıyorsunuz. Buradan çıktığımda kırışıklar da kaybolacak."

"Olabilir. Peki, ya gelinliğinin üzerine çamur sıçrarsa ne yapmayı düşünüyorsun? Adada bir kuru temizlemeci var mı?" diye sordu Cynthia.

"Haklısın."

Yarım saat sonra yeniden arnavutkaldırımıyla döşenmiş tanıdık sokaktaydık. Kilisenin çan kulesi pal-

miye ağaçlarının arasından görüldüğünde, kalbim deli gibi atmaya başladı ve ahşap kapıyla ön taraftaki fıskiyeyi gördüğüm an, dışarı çıkıp içeri doğru koşmamak için kendimi zor tuttum. Jared içerideydi ve geçen zaman da sabrımı yeterince deneyen zorlu bir sınav olmuştu.

Beth'in hafifçe elime dokunmasıyla hafifçe onun dizlerine vurduğumun farkına vardım.

"Geldik," dedi kapı koluna uzanırken.

Bex yüzündeki kocaman gülümsemesiyle aşağıda dikiliyordu. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim duyarlılığından etkilenmiş bir halde.

"Tamam. Bu kadar gevezelik yeter. Daha kiliseye bile girmedik," dedi Cynthia. Bir başka taşıma işlemini daha ayarlıyordu. Beth'e gelinliğimin bir tarafını kaldırmasını söylerken, kendisi de diğer kısmı havaya kaldırmıştı ve merdivenleri bu şekilde çıktık.

Lillian içeride bekliyordu. Bizi fark ettiği an gözleri ışıldadı ve ellerini birbirine kenetleyerek hızla ağzına götürdü. "Ah, Tanrım! Aman Tanrım!" dedi gözleri yaşla dolarken. "Hayal ettiğimden bile daha güzelsin." Ardından Cynthia'ya döndü. "Seni görmek ne güzel," dedi eski arkadaşına sarılırken.

"Seni görmek de çok güzel," dedi Cynthia yüzündeki sıcak, ama ölçülü gülümsemesiyle.

Lillian gözlerini mendiliyle sildikten sonra kafasını iki yana salladı. Bana bakarken gözlerinde saf bir sevgi ve büyük bir hayranlık vardı. Bana her zaman sebebi ni anlamadığım büyük bir sevgiyle yaklaşmıştı, ama o anki bakışlarında yeni bir şeyler vardı.

"Size yerinize kadar eşlik edebilir miyim?" diye sordu Bex, Cynthia'ya kolunu uzatırken.

"Evet, teşekkür ederim," dedi ve Bex'le beraber kilisenin içine doğru yürümeye başladı.

Lillian ikisinin kapıdan içeri girmesini izledikten sonra kulağına doğru eğildi. "Bu anı ne kadar uzun süredir beklediğimi bilemezsin. Sen her zaman aileden biriydin Nina. Bunu açıklamam mümkün değil," diye fısıldadı. Masumca bir kahkaha attı. "Bazı geceler sizin için yaptığım yemekleri yedikten sonra, Jack ve Cynthia seni eve götürdüğünde ağladım."

Bir anda kaşlarını yukarı kalktı. Lillian benim için hissettiklerinde her zaman çok içten ve samimi davranmıştı. Ama o an sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Gabe bunu hiç onaylamazdı. Konu sen olunca sürekli mantıksız davrandığımı düşünürdü. Ama evimizden her çıkışında, sanki kendi kızımı başkalarıyla yaşaması için bırakıyormuşum gibi hissediyordum. Delirdiğimi düşünebilirsin. Bunu sesli söylemek gerçekten çok aptalca, biliyorum. Ben... ben bugünden sonra sana... sana kızım diyebileceğim için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim."

Ona sarıldım. Odanın içindeki duygu yoğunluğu baş döndürücüydü. Onun deli olduğunu düşünmüyordum. Lillian bu sözleri saf sevgisiyle söylemişti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." dedi Beth çantasından mendilini çıkarırken. "Ağlamak yok. Rimelin suya dayanıklı, ama sihirli de değil. Yüzüne bulaşabilir." Dikkatlice gözlerimin altını sildi. "Çok kısa bir süre sonra rüyalarının erkeğiyle evleniyorsun. Bunda ağlanyacak ne var?"

Gülümsedim. "Pes ediyorum, tamam."

Müzik sesi geliyordu. Beth elime pembe ve beyaz lalelerden oluşan enfes bir buket tutuşturdu ve ardından bana göz kırparak yürümem için ahşap kapıdan içeri adımını attı. Girişte, gelinliğimin içinde, elimde Jared'ın ilk buluşmamızda bana verdiği ve en sevdiğim çiçeklerden oluşan gelin buketimle dikiliyordum. O an bu tesadüfe oldukça şaşırmıştım, şimdiyse yalnızca gülümsüyordum. Ona âşık olup olmayacağım konusunda neden endişelenmişti, hiç anlayamamıştım ve bu sorunun cevabı tamamen gizem doluydu. Yalnızca tanıdığım en düşünceli, en özverili ve en sevgi dolu insan olmasından öte, aynı zamanda hoşlandığım ve hoşlanmadığım her şeyi biliyordu. Beni kazanmak için normal bir erkeğin herhangi bir kadını kazanmak için kullanacağı silahlardan daha fazlasına sahipti. Laleler nefes kesiciydi. Jared ilişkimiz boyunca aralıklarla bana bunlardan yollamıştı. O an, ilişkimiz başlamadan da bana laleler gönderdiğini fark ettim. Her doğum günümde, lise mezuniyetimde... Şimdi, babamın cenazesinde bile, lalelerden oluşan bir çelenk gördüğüm an az da olsa rahatladığımı anımsıyordum. Jared daha önce bu konudan hiç söz etmemişti, ama çiçeklerin ondan geldiğini biliyordum. Bunu düşünerek gülümsedim. Beni uzun süredir seviyordu ve şimdi, kendi adamızda, kendi kilisemizin koridorunda yürüyerek ona, duyduğum sonsuz aşkı sunacaktım. Hayat hiçbir zaman bu kadar muhteşem olmamıştı.

Babamı düşünür düşünmez, tam da bu esnada yanımda olmasını diledim. Onu, gözlerinde yaşlarla smokini içinde, gelinliğimin çok güzel olduğunu ve

onun içinde ne kadar güzel ve olgun göründüğümü söylerken hayal ettim. Küçük bir kız çocuğuyken, düğünümde beni hep müstakbel kocama götürmesini hayal ederdim ve şimdiyse bunu Cennet'ten yapmak zorunda kalacaktı.

"Beni görebildiğini biliyorum babacım," diye fısıldadım gözlerimi kapatarak.

Birdenbire artık yalnız olmadığımı fark ettim. Arkamda birisi vardı ve dirseğimi tutuyordu.

"Umarım davetsiz bir misafire hayır demezsin. Beni Jack yolladı," dedi Eli, göz kırptıktan sonra beni daha da sıkı tutarak.

"Ha... hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Elbette, hayır."

"Her zaman bunu yapmak istemişimdir." Boynunu ve omuzlarını hareket ettirdi. "Hep eğlenceli görünürdü."

"Teşekkürler," dedim düğün marşı kilisenin içinde çalınmaya başladığında.

"Hazır mısın çocuk?"

Gülümseyerek derin bir nefes aldım. "Hazırım."

İki genç çocuğun tuttuğu kapıların açılmasıyla seyirciler ayağa kalktı.

Eli, kulağıma eğildi. "Bu arada nefes kesicisin." Bir adım attı ve onu takip ettim. Birlikte yavaşça koridoru yürümeye başladık.

İçerisi oldukça loştu. Camlardan içeri giren güneş ışığı arkadaşlarımla ailemin yüzüne yansıyordu. Havada güneş ışınlarından dolayı bir görünüp bir kaybolan toz zerrecikleri vardı ve ortaya çıkan görüntü tam anlamıyla zarif ve hoştu. İlk gördüğüm kişi Jared'ın

dayısı Luke'tu. Onu görmeyi beklemiyordum ve bunu fark etmiş olmalıydılar, çünkü o ve karısı Maryse bana bakarak hafifçe kıkırdıyordu. Annem... pek bir şey hissetmeyecek olsa bile, Chad'in onun yanına oturduğunu görünce mutlu olmuştum, yalnız kalmasını istemişyordum. Lillian, Luke ve Mayrse, Cynthia ve Chad'inkine paralel olan diğer taraftaki ilk sırada oturuyordu. Luke, kız kardeşinin kulağına bir şey fısıldadı ve Lillian kafasını sallayarak mutlu olduğunu gösteren derin bir nefes aldı.

Ve hemen sonra onu gördüm. Jared, Bex'in hemen yanındaydı. Kilise mihrabının önünde ve kürsüye giden basamakların en üstünde duruyordu. Eli, duraksadığımı fark ederek sonraki adımını atmadan evvel biraz bekledi. Takım elbise içinde olan Jared düğmeleri iliklenmiş beyaz bir gömlek giyyordu. En üstteki düğmeyesle iliklenmeden bırakılmıştı, ayrıca kravat da takmıyordu. Mükemmel görünüyordu ve griye kaçan mavi gözleri benim üzerimde sabitlenmişti. Yüzünde az da olsa gergin olduğunu belli eden, buna rağmen yine de ışık saçan bir gülümseme vardı.

Hiç düşünmeden yeniden yürümeye başladım. Şimdi onun yakınında olmak için daha önce hiç olmadığım kadar istekliydim. Eli, hayatın kendisinden bile daha çok sevdiğim adamın yanına gitmek için, ayaklarımın bedenimi sürüklediği hıza ayak uydurmak üzere hızla yürümeye başladı. Jared'a olan ihtiyacım her zamankinden çok daha fazlaydı, ölüme karşı koyacak ve kaderi yenecek kadar fazlaydı. O an neden bu kadar uzun süre beklediğimi anlayamadım. Dünya üzerinde bu kilise dışında olmak istediğim başka bir

yer ve Jared'ı sonsuza kadar sevmeye yemin etmekten başka yapmak istediğim hiçbir şey yoktu.

Peder kısa bir adamdı ve giydiği cüppenin içinde yok olmuş gibi görünüyordu. Esmer teni pörsüyerek kırışmıştı, ama nazik gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Konuşurken hafif aksanını duyabiliyordum. "Merhaba Nina, ben Peder Julian."

Bakışlarımı tekrar Jared'a çevirirken kafamı salladım.

"Bugün burada, Tanrı'nın ve sizlerin huzurunda Jared ile Nina'nın kutsal evlilik bağıyla birleşmesi için toplandık. Tanrı'nın gerçekleştireceği ve böylece bu iki kişinin birbirleri için duyduğu aşkı, evliliğin kutsal ve mukaddes bağı ile taçlandıracağı günü kutlamak ve paylaşmak için buradayız."

"Bu ilişki saygıdeğer ve kutsal. İnsanlığın mutluluğu ve refahı için Yaratıcımız tarafından koyulmuş ve bütün insanlık için saygıdeğer olduğu Havari Paul tarafından onaylanmıştır. İki farklı sevgi ve umudun bir olup birleşmesi için yola çıkmış ve geri kalan her şeyin, karıkocanın bağlılık ve güveniyle olmasını sağlamak için var olmuştur. Bugün burada adım attığınız kutsal bağ, hiçbir zaman ilahi rehberin yolundan çıkmasın ve her daim sonsuz bir düşünce ve hürmet içinde yaşasın."

Jared bakışlarını benimkilerden ayırmıyordu. On dan yalnızca birkaç adım ötedeki Peder Julian bana doğru hareket etti. Eli'ye baktı ve belirgin aksanıyla konuşmaya başladı. "Sevginizin ve yaşadığınız müddetçe birbirinizi bir hayat boyu eş olarak seçmenizin Tanrı'nın takdirinde olduğunu ve ailelerinizin deste-

ğini aldığınızı düşünerek soruyorum. Bu kadını, bu adamla evlenmek için kim veriyor?”

“Biz,” dedi Eli kendine güvenen bir ses tonuyla. Babam adına, Cynthia adına konuşmuştu. Hatta Gabe için bile konuşmuş olabilirdi, ama o an Cennet’in bize gülümsediğini hissedebiliyordum.

Eli, elimi yukarı kaldırarak dudaklarına götürdü, elime bir öpücük kondurdu ve ardından Jared’ın elini tutarak nazikçe benimkinin altına yerleştirdi. Eli, ellerimizi son bir kez hafifçe sıkarak bizi merdivenlerin başında yalnız bıraktı ve benimle yürüdüğü koridor-dan geçerek içeri girdiği kapının ardında gözden kayboldu.

Jared tek kaşını kaldırdığında, yüzünde asılıkalmış gibi duran gülümsemesi hâlâ ordaydı. “Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Onu Jack yollamış,” dedim gözlerimin yaşla dol-duğunu hissederek.

Jared yüzüme dokundu ve hemen ardından peder yeniden konuşmaya başladı. Sözleri bu kez, Jared’ın gözlerindeki mavi ve grilerin daha önce hiç görmedi-gim şekilde parlamasını izlerken bir uğultuya dönüştü. Jared’ın yüzünde rahatlamış ama gergin, mutlu ama endişeli bir ifade vardı. O an muhteşem görünüşünün altında hissettiği her şey, gözlerinin ve ağzının çevre-sinde, neredeyse fark edilmeyecek derecede hafif hare-ketlerle ortaya çıkıyordu. Ondaki değişiklikleri benden başka fark eden biri olmamıştı ve gözlerinden, hayatı boyunca bir görev olarak görüp başa çıkmaya çalıştığı her bir duyguyu okuyabiliyor, kendimi ona hayat boyu eş olarak sunarkenki rahatlığını sezebiliyordum.

"Jared Ryel?" diye sordu Peder Julian. "Sevginizin ve birbirinize karşı duyduğunuz güvenin her şeyi dayanacağına inanarak Nina Grey'le evlenmek istiyor musunuz?"

"İstiyorum," dedi Jared tek kelimeyle.

"Nina Grey?"

"İstiyorum!"

Küçük seyirci grubumuz bu kadar aceleci olmam karşısında kahkahalarını tutamamıştı. Jared da kıkırıyordu.

Peder Julian herkesin dikkatini bir kez daha üzerinde toplayıp sözlerini bitirdi. "Sevginizin ve birbirinize karşı duyduğunuz güvenin her şeye dayanacağına inanarak Nina Grey'le evlenmek istiyor musun?"

Pederin yaptığı küçük hatayı düzeltmesini bekledim, ama fark etmemişti.

Çabucak kafamı salladım. "Jared Ryel'la. Evet. Evlenmek istiyorum."

Peder hiç beklemeden devam etti. "Nina, Jared'ı kocan olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde onu sevmeye, onu onurlandırıp el üstünde tutmaya ve yaşamlarınız devam ettiği müddetçe, ne olursa olsun ona iyi ve sadık bir eş olacağına söz veriyor musun?"

"Evet."

Peder Julian, Jared'ın yeminini de tekrarladı. Sona yaklaştıkça Jared parmaklarıyla elimi daha da sıkı tutuyordu. En sonunda sıra Jared'ın konuşmasına gelmişti ve hiç tereddüt etmeden konuşmaya başladı.

"Evet ve hayatımız sona erdikten sonra da," dedi Jared. "Bin yıl daha ve bir başka bin yıl geçtikten sonra bile... seni seveceğim."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Ellerimi normalden biraz fazla sıkıyordu ve büyük bir istekle bana doğru eğildi. Bu, uzun süredir beklediği andı ve her şeyin bir an önce ve hızla gerçekleşmesini istiyor, bu anla arasına hiçbir şeyin girmesini istemiyor gibi görünüyordu. O an loş odada ışıklar yakılmış gibi bir aydınlık olmuş, ürkütücü koridorun sonundaki kapılar açılmıştı. Bu yaşayan herkesi ve her şeyi koruyandı.

Peder Julian gözlerini kapattı. "Cennet'teki babama, çocukların için evliliği emrettin ve bize sevgiyi verdin. Sana bugün evlenmek için buraya gelen Nina ve Jared'ı takdim ediyorum. Birbirlerine verdikleri sevgi sözlerinin gerçek bağlılık ve manevi sözlerle kutsanmasını sağla. Tanrım, senden sözlerini tutmalarını sağlamanı istiyoruz. Bencillik başgösterdiğinde cömertlik bahşet; güvensizlik baştan çıkardığında dayanma gücü ver; yanlış anlama olduğunda sabır ve nezaket ver; çektikleri acı hayatlarının bir parçası olduğunda onlara güçlü bir inanç ve ebedi bir aşk ver. Amin."

Gözlerimi açtığımda Jared'ın bana büyük bir aşk ve sadakatle baktığını gördüm. Bana, babamın gözlerinde gördüğüm gururdan bile daha yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Yeminini kutsamak için ona ne vereceksin?"

Bex elini açtı ve Jared kardeşinin avucundan beyaz altından yapılmış yüzüğü aldı.

"Nina," dedi Jared yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerini kapadı ve bir an düşündükten sonra gözlerimin içine baktı. "Sana bugüne dek söylemediğim daha baş-

ka ne söyleyebilirim? Sana bugüne dek vermediğim daha başka ne verebilirim? Senin olmayan bir parçam var mı ki? Bedenim, aklım, kalbim, ruhum bile sana ait. Benim olan her şey, bundan önce de sana aitti ve bundan sonra da senin olacak. Gideceğin her yere peşinden geleceğim. Seni ve aşkımızla yarattığımız her şeyi her türlü kötülükten koruyacağım. Sevgilim, bugünden itibaren seni karım olarak seçiyorum. Seninle yaşamak ve seninle gülmek için, sana destek olmak ve kollarında uyumak için, içindeki en iyiyi ortaya çıkarmak için ve senin için elimden gelenin en iyisi olmak üzere yemin ediyorum. Ölüm bizi ayırana dek ve sonrasında, iyi günde seninle birlikte güleceğime, kötü günde seninle birlikte savaşağım, gözyaşlarını ellerimle sileceğime, seni sözlerimle teselli edeceğime, ruhumla seni yansıtağım, mutlu da, mutsuz da olsak seninle geçen her anın tadını çıkaracağım yemin ediyorum.”

Jared sözlerini tamamladığında uzun bir sessizlik olmuştu. Hiç kimse hareket etmiyor, herkes onun nefes kesici sözlerini idrak etmeye çalışırken kilisenin içinde büyüleyici bir sessizlik yaşanıyordu. Elimi tutup yüzüğü parmağıma geçirdi. Yüzük parmağımda kayıyor gibiydi, nişan yüzüğümün hemen üstünde durduğunda ait olduğu yere dönmüş gibi hissetmişim.

“Se... sen,” dedi Peder Julian kekeleyerek. “Nina, yeminini kutsamak için ona ne vereceksin?”

Beth’e döndüm. Rimeli tüm yanağına bulaşmıştı. Jared’in yüzüğünü tuttuğu elini açtı. Yüzüğü avucunun içinden aldım ve Jared’a döndüm.

Söyleyeceğim şeyleri beklerken sırtıyordu. Yeminlerimizi yazmaya karar verdikten sonra defalarca Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

üzerinden geçmiş, defalarca düşünmüştüm. İlişkımız hiçbir zaman alışlagelmiş geleneksel bir ilişkiye benzememişti ve bu yüzden biz de vereceğimiz sözlerin bize özel olmasına karar vermiştik. Söyleyeceğim hiçbir şey onun sözleri kadar güzel ve manalı olamazdı, ama hiçbir şey söylemeden bile, Jared'ın ağzından çıkacak herhangi bir şeyden sonra bana yeniden âşık olacağından emindim.

"Jared," diye fısıldadım. Elini tuttum ve yüzüğü parmağının ucuna geçirdim. "Seni yakın arkadaşım ve aşkım olarak seçiyorum. Sana en derin sevgimi, bütün bağlılığımı, sadakatimi ve en içten duygularımı sunuyorum. Şimdiki zamanın baskısı ve geleceğin belirsizliği arasında sana sadık kalacağıma yemin ederim. Şimdiye kadar bunun bir tesadüf ya da bir savaş olmadığını anlayamamıştım. Birbirimiz için yaratılmışız. Her zaman, her daim. Aşkımız Cennet'ten gelen bulunmaz bir armağan ve seni ebediyen onurlandıracığına söz veriyorum. Bugünden itibaren yalnız olmayacaksınız. Kalbim senin sığınağın ve kollarım evin olacak."

Jared'ın yüzündeki karmaşa ifadesi yok olmuştu, geri kalan tek şeyse mutluluktan. Yüzüğünü parmağına geçirince elimi sıkıttı.

Peder Julian elini bizimkilerin üzerine yerleştirdi. "Tanrı'nın bir araya getirdiğini hiç kimse ayıramaz. Jared ve Nina, kutsal evlilik bağıyla hayatlarını birleştirdi ve Tanrı ve sizlerin huzurunda birbirlerine duydukları sevgi ile bağlılık üzerine yemin ettiler. Bunu, yüzüklerini takarak da göstermiş oldular. Bana verilen yetkiye dayanarak sizleri karıkoca ilan ediyorum."

Kilisenin içindeki herkes içini çekti ve Jared da rahatlayarak tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Hemen ardından yeniden gülümsüyordu.

“Gelini öpebilirsin,” dedi Peder Julian gülümseyerek.

Jared yanaklarını avucunun içine alıp gözlerimin içine baktı. Ardından beni kendine doğru çekerek yumuşak dudaklarıyla beni öptü. Öpüşü ilk başta küçüktü, fakat daha sonra kollarını bana doladı ve etrafımızdaki herkesi, her şeyi unutarak beni öpmeye başladı. Artık evliydik. O benim kocamdı ve ben de onun karısıydım.

Jared geri çekildiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu ve benim hissettiğim gibi o da mutluluktan sarhoş olmuşa benziyordu. Gömleğinden tutarak onu kendime çekerek son bir kez öptüm.

“Ve şimdi sizlere Bay ve Bayan Jared Ryel’ı takdim ediyorum,” dedi peder yüksek sesle.

Jared’ın gülümsemesi kaybolarak dişlerini sıkı.

“Bugün olmaz,” dedi gözlerini kapatırken.

Üçüncü Bölüm

Duruşma

Kilisenin içine karanlık çökmüştü. Vakit henüz öğleden sonra olmasına rağmen camlardan içeri giren güneş ışığı azalmıştı. Hava ağırlaşmış ve soğumuştü. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. En kötüsünden korkuyordum ve bunun sıradan bir açıklaması olduğunu duymak için can atıyordum. "Fırtına mı çıktı?"

Jared'ın bakışları koyulaşmıştı. "Özür dilerim."

Kilisenin duvarlarını aralıklarla döven tropik rüzgârın sesi duyulmaz hale gelmişti ve kısa bir süre sonra tek ışık kaynağı olarak duvarlardaki aplikler kalmıştı. Endişeli bakışlarla omzumun üstünden arkadaşlarımla aileme baktım. Zamanda donmuşlardı.

Hızla merdivenlerden aşağı indim, Jared da hemen arkamdan geliyordu. Hareketim küçük kalabalığı korkutmamıştı, dizlerimin üzerine çökerek nefesimi tuttum. "Lillian?" dedim ona doğru uzanırken.

Elleri zarifçe kucağında birleşmiş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle donup kalmıştı. Bir sonraki sıraya doğru adım attığımda dehşet içindeydim. Yaşayan heykellerin gözleri biraz önce Jared ve benim durduğum yere sabitlenmişti.

"Beth?" diye fısıldadım yanağına dokunmak için eğilirken. Hâlâ sıcaktı. "Nefes almıyor," dedim koca-bakarak. Bex, Jared'ın yanında dikiliyordu. Karde-

şine bakmadan evvel kaşlarını çatmıştı. Anlaşılan her ne oluyorsa, bundan yalnızca insanlar etkilenmişti.

"Gözünü kin bürümüş olmalı," dedi Bex.

"Shax'ten mi bahsediyorsun?" diye sordum.

Jared kafasını iki yana salladı. "Michael... oğlunu öldürdüğümüz için." Gözlerini kapattı ve elimi tutarak göğsüne götürdü. "Nina, ne olursa olsun Bex'in yanından ayrılma."

"Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Kilisenin çifte kapısına doğru bir adım attı. Boşta kalan elimle ceketini yakaladım. "Jared," diye fısıldadım. Hareketleri kanımı donduruyordu.

O anda kapılar açıldı ve yüzündeki boş ifadeyle birlikte Eli ortaya çıktı. "Üzgünüm Jared. Bu bekleyemezdi."

Jared kafasını kabul ettiğini belirten bir şekilde salladı ve ardından başını yana doğru çevirip kısık bir sesle konuştu. "Konuşma Nina! Bunu benim halletme izin ver."

Hiçbir şey söylemeden kabul etmiştim. Jared beni kilisenin kapılarına, merdivenlerin başına doğru götürdü. Gökyüzü kararmış, kilisenin etrafı o karanlıkla kuşatılmıştı. Merdivenlerin başında pek çok karanlık silüet vardı. Jared ise yürümeye devam ediyordu. Bilinmeyene doğru attığımız her adımda kalp atışlarım biraz daha hızlanıyor, kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu. En sonunda Jared'ı suçlayanlarla yüz yüze gelmiştim, ama onlar gizemlerini korumaya devam ediyordu ve yüzleri siyah pelerinleriyle örtülüydü. Eğer bu şeyler Melekse, bugüne kadar rastladığım en korkunç Meleklerdi.

Eli, Jared'ın diğer yanında durmuş, sabırla bir şeyi bekliyordu, ama ne olduğunu sormama gerek bile yoktu, çünkü biliyordum. Birkaç saniye sonra siyah siluetler birbirlerinden ayrılarak diğerlerinden farklı boyutta olan iki tanesi bize doğru yürümeye başladı. Eli, eliyle ufak bir hareket yaptı ve küçük grubun etrafındaki hava kendi kor rengi ışığını yaymaya başladı. Gözucuyla ona baktığımda bana göz kırptı. O an karanlıkta doğru düzgün göremeyen tek kişi bendim. Eli ise çevredeki her şeyi yalnızca benim insan gözlerim için aydınlatmıştı.

Bu kadar düşünceli oluşu beni bir nebze rahatlatmıştı. "Bize bir şey olmasına izin vermeyecek," diye düşündüm.

Eli'nin davranışıyla sağladığı rahatlama hissi uzun sürmedi. İki silueti daha rahat görebiliyordum ve yanında Samuel'le birlikte yürürken yüzünde endişeli bir ifade olan Claire'i gördüğümde boğazıma bir şey takılır gibi oldu.

"Burada ne arıyorsunuz? Ryan nerede?" diye sordum.

Jared elimi sıkı, sessiz kalma kuralını hatırlamakta oldukça geç kalmıştım. Karşı grubun en önünde duran bir adam örtüsünü kaldırıncı öfkeli bakışları gözler önüne serildi. "Senin burada konuşmaya hakkın yok!" dedi. Konuşurken vücudu sarsılıyordu.

Samuel ve Claire, Jared'la benim önümde koruyucu bir tavırla yerlerini aldılar. Jared bir kez daha elimi sıkı, ama bu seferki beni rahatlatmak içindi. Parmaklarımı dudaklarına götürerek öptü. Karşı koyamadığım ağlama isteği üstün geliyordu ve kendime ağlamamak

konusunda yalvarmama rağmen, tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Eli, yanıma gelmek için oldukça doğal bir hareketle Claire ve Samuel'i kenara doğru itti. "Şu yaptığına bak," dedi çenemi kaldırarak. Gözyaşlarımı silmek için parmak uçlarını kullanıyordu. "Bir gelini düğün gününde üzüyorsun." Adama döndü ve "Özür dile Michael ve sonra da burada geçireceğimiz zaman içindeki hareketlerine dikkat et," dedi.

Michael dimdik duruyordu. "Özür dilerim," dedi. Bedeni kontrol etmeye çalıştığı öfkesinden dolayı kasları kesilmişti.

Jared'ın yanında korkudan titreyerek kafamı salladım.

Samuel, Jared'ın ve Claire de benim yanımdaki yerini aldı. Eli ise eski durduğu yere döndü, fakat bu kez iki grubun arasındaki daha orta bir noktadaydı. Kafasını hafifçe eğip gözlerini kapadı. Ryel kardeşler ile yanlarında duran Samuel ve diğer taraftaki adam da aynısını yapıyordu. Ben de onlara uydum. Yaptığının çok saçma olarak değerlendirilmesinden korkuyordum, belki de zaten yapmam gereken şey buydu, bilmiyordum. Jared hiçbir şey söylememişti, bu yüzden en güvenilir seçenek diğerlerini taklit etmekte.

Kısa bir süre sonra Eli her zamanki yumuşak ve sakin sesiyle konuşmaya başladı. "Bütün övgüleri hak eden Yüce Tanrı'dır, çünkü bu O'nun mahkemesi ve O'nun krallığıdır. Nina'nın anlaması için ortak dilimizi kullanacağım. Ben Eliath, Kutsal Plan'ın meleği, Yüce Tanrı namına karar vereceğim ve bu son sözüm olacaktır." Bakışlarını hem Jared'a hem de Michael'a

çevirdi. "Karara karşı gelmeye kesinlikle müsamaha edilmeyecektir."

Jared ve Michael anladıklarını belli etmek için kafalarını salladılar.

Eli tekrar bana baktı, bakışları yumuşamıştı. "Michael, topraktan doğmuş oğlu Isaac'ın ölümü için Jared'ı suçluyor."

Aklıma gelen ilk şey ağzımı açmaktı, ama Michael'ın bana herkesin içinde bağırmasından sonra kararsız kalmıştım.

Eli korkumu sezerek bana gülümsedi. "Korkma Nina, konuşabilirsin."

"Imm..." Jared'a baktım. Bana birkaç dakika önce tam tersini söylemişti, ama yüzünde beni uyardığını gösteren bir ifade yoktu. "Jared, Isaac'ı öldürmedi," dedim. Ses tonum yumuşak, ama kendinden emindi. Bu durumdan ben suçlu çıkacak olsam bile, Jared'ın benim yaptıklarım yüzünden suçu üstlenmesine izin veremezdim.

Eli, sabır ve anlayışla kafasını salladı. "Burada olmamızın sebebi Isaac'ın ölümüne neden olan hareketler Nina. Kendi görüşünü dile getirebilirsin. Sana temin ederim ki bu süreç adil olacak."

"O halde Jared ve Claire neden endişeli görünüyor?" diye sordum. Bex'in adını bilerek telaffuz etmemiştim. "Bu öylesine bir sorguya benzemiyor."

"Haklısın, çünkü değil. Jared'a karşı yöneltilen suçlamalar oldukça ciddi. Bir insan öldü. Archların, Talehlerini korumak için insanları öldürmeleri yasaktır. Yarımkanlar, bu kurallara tabi değiller, çünkü onlar yarı insan ve özgür iradelerine göre hareket edebilir-

ler. Fakat yine de bu kuralları bildiklerinden, bundan yararlanmamaları gerekir. Anlıyor musun?"

"E... evet," dedim bir sonraki kelimeleri söylemeye korkarak. Eli'nin sonsuz bir sabrı var gibiydi, ama bunun sınırlarını test etmeye hiç niyetim yoktu. "Ama... Isaac'ı Jared öldürmedi."

Michael'ın bedeni aniden hareketlendi ve Cennet'e ait olduğunu bildiğim, olağanüstü bir dilde konuşmaya başladı. Eli konuşmasına müsaade etmeden onu durdurdu.

"İngilizce Michael. Kibar ol."

Michael öfkeyle içini çekti. "Neden zamanını harcıyorsun?" diye sordu Eli'ye. "Kendimizi onlara açıklamayız biz."

"Sabırlı ol," dedi Eli yalnızca ve ardından bana baktı. "Isaac'ın ölümüne sebep olan bütün davranışlar inceleniyor. Bu durumda Jared'in kendini sana açması bile sebepler arasında. Genellikle en başa kadar araştırıp kişileri sorumlu tutarız. Ve böyle bir durumda sorumlu tutulacak kişi Jared'in babası Gabriel olacaktır, çünkü sırrını Lillian Van Buren'a açıklamıştır. Bu hareketi doğruca Isaac'ın ölümüyle sonuçlanmıştır. Ama Gabriel bu davranışı yüzünden çoktan yargılandığı için buradaki sorumluluk Jared'a düşüyor."

Kaşlarımı çattım, aklım hâlâ karıştıktı.

Eli anlayışla gülümsedi. "Cennet Bahçesi'ni düşün. Yüce Tanrı, yanlış olan şeyleri birbirini takip eden zincirleme tepkileri ele alarak yargılar. İşler böyle yürür."

"Yani kin besler, bunu mu demek istiyorsun?" diye sordum.

“Hayır,” dedi Eli hafifçe kıkırdayarak. “Hayır, bunu kastetmedim. Bir karar verirken, sorunun kaynağını düşünür.”

“Günahların babası tarzı bir şey mi?”

“Bu durumu insani terimlerle açıklamak oldukça güç Nina. Ama kısaca yanıt vermek gerekirse, evet.”

Jared kendi kararlarını vermişti, ama annesiyle babasının aşk meyvesi olduğundan ve benim içinse Donovan’ın ölümünden dolayı suçlanıyor olmasını kabul edemiyordum. O benim kocamdı. Onun görevi beni korumaksa, benim görevim de aynı şekilde onu korumaktı. Duruşumu dikleştirdim. “Peki ya ben?”

Jared aniden gerildi. “Nina,” diye çıkıştı.

Bakışlarımı Jared’a çevirdim, fakat uyarısına kulak asmayacaktım. “Olanların hepsine sebep olabilecek kararları alan benim babam olduğuna göre ve Isaac’ın Talehi’ni de ben öldürdüğüme göre... yargılanan kişi ben olmalıyım, değil mi?”

“Evet,” diye homurdandı Michael. Dişlerinin arasından konuşmuştu; sesi kısık ve bir o kadar da korkutucuydu.

Eli, omzuma dokundu. “Sen de yargılanıyorsun Nina. Verdiğin her karar yargılanıyor. Ama senin için daha sonra karar verecek. Jared daha farklı bir şekilde ele alınıyor. Cennet veya Dünya’dakinden daha farklı bir şekilde. Bildiği kurallarla yargılanıyor. Şimdi,” dedi hafif bir gülümsemeyle, yüzünde belki biraz da eğlenir gibi bir ifade vardı, “eğer açıklamadan tatmin olduysan, devam edeceğiz.”

Anlamış olsaydım bile, asla kabul edip onaylamayacağımı bilerek kafamı salladım. Eli’nin yüzündeki

ifade neler hissettiğimi bildiğini gösteriyordu ve devam etmesi için istekli olmamı takdir ediyordu.

Eli dışındaki orada bulunan herkesin üzerine yeni bir ağırlık hissi çökmüştü. Eli ise hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Michael'ın göğsü, suçlamasını yapmaya ve Isaac'ın ölümünün hıncını Jared'dan almaya hazırlanırken ağırlaşmıştı. Michael öne doğru bir adım atarken, arkasındaki küçük ordusu yüzlerindeki örtüleri çıkarmıştı. Şaşırmamalıydım, ama kendime engel olmadım. Hepsinin Michael gibi görünmesini bekliyordum. Siyah gözler ve siyah saçları olacağını sanıyordum. Bunun yerine daha çok Claire'i andırıyorlardı. Bazıları bana merakla, bazılarıysa küçümseyerek bakıyordu, ama çoğu kişisel sebeplerle değil, görevleri yüzünden oradaymış gibi görünüyordu. Bu düşünce Claire ve Samuel'in bu kadar gergin ve endişeli görünme sebebiyle uyuşmuyordu.

Eli yeniden konuşmaya başladı. "Michael..."

"Isaac'ın başka bir şey seçeneği yoktu!" dedi. "Önemliydi, diğer Yarımkanlarda olmayan özelliklere sahipti. Talehi'nin yaptığı seçimler onun ölümünü haklı çıkarmaz!"

Eli kafasını salladı. "Jared..."

Jared hiçbir duygu ifadesi göstermiyordu. "Talehlerimizin seçimleri, hiçbir zaman ölümlerimizi haklı çıkarmaz, ama bu kabul etmek ve itaat etmek zorunda olduğumuz bir görev ve bir lanet."

Michael ağırlığını diğer ayağına vererek kıpırdandı. "Sen görev hakkında ne bilirsin ki Yarımkan?"

Yanaklarıma kan hücum ediyordu. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin!" dedim sıkılı dişlerimin arasından.

“Nina,” diyerek uyardı beni Jared.

“Senin oğlun da Tanrı vergisi yetenekleriyle yarı insandı. Sanırım Jared’ın kendi Talehi’nin suç dolu bir yaşam sürüp Şeytanlar’a hizmet etmesine izin vermiyor diye görevini ciddiye almadığını düşünüyorsun, öyle mi?” dedim. Öyle sinirlenmişim ki bir anlığına kendi güvenliğimi bile unutuvermişim.

Michael’ın kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi ve bakışları öfkeden parlamaya başladı. “Benim oğlum, Gabe’inki kadar şanslı değildi. Kaderine razı geldi ve elinden gelenin en iyisini yaptı. İnsanların iradelerine karışamayız. Bu, O’nun istediği bir şey değil.”

“Diğer tarafa hizmet etmek de öyle,” diye homurdandım.

“Nina!” dedi Jared bu kez daha yüksek bir ses tonuyla.

Michael ileri doğru atıldı ve arkasındaki uzun siyah kollu pelerinlerden kollar çıkarken, ona doğru uzanan eller hareket etmesine izin vermiyordu. Aynı anda Samuel de koruyucu bir tavırla bedenini Jared’ın önüne siper etti. Claire’in beni korurken daha önce defalarca yaptığı gibi çömelmemiştii. Samuel kardeşleriyle savaşmayacak, ama bize zarar vermelerine de izin vermeyecekti.

Claire bana yaklaşarak kulağıma fısıldadı. “Kes sesini seni aptal. Hiç yardımcı olmuyorsun!”

“Onun burada konuşmaya hakkı yok!” diye gürledi Michael arkadaşlarının elinden kurtulmaya çalışırken.

“Yeter,” dedi Eli. Ses tonu yine sakin ve tarafsızdı. “Nina’nın kaderi de etkilendi. Konuşmaya hakkı var,” dedi bana bakarak. “Düşüncelerin değerlendirildi. Hepsi bu kadar.”

İlk defa Eli'nin bizim tarafımızda olduğunu hissetmedim. Aceleyle kafamı salladım ve itaatimi göstererek geriye doğru adım attım.

"Claire..." dedi Eli duruşmaya devam ederek.

"Gerçek şu ki Isaac ve Donovan, Shax'la birlikte çalışıyorlardı ve oraya Nina'yı öldürmek için gelmişlerdi, dolayısıyla Jared da ölecekti," dedi kendine has mantıklı tarzıyla. "Eli, ya Donovan ya da Nina hayatta kalacaktı. Isaac ya da Jared. Eğer bana soracak olursan, en iyi olan kazandı."

Sözleri Michael'ın canını yakmış, ama konuşmamıştı.

Eli'nin bakışları Michael'ın arkasındaki Meleklerin üzerinde dolaştı. "Seni destekleyenlerden görüş bildirmek isteyen var mı?"

Michael kafasını iki yana salladı. "Bu suçlama bana ait."

"Peki, ya Jared'ı tam olarak neyle suçluyorsun?" diye sordu Bex.

Michael'ın gözleri kısıldı, şimdi doğruca Jared'ın en küçük kardeşine bakıyordu. "Oğlumu öldürmekle suçluyorum."

Claire ileriye doğru bir adım attı. "Senin oğlun da Nina'nın babasını öldürmüştü."

Claire'in babamdan bahsettiğini fark ettiğim an dizlerim titredi ve Jared ayakta kalabilmem için beni daha sıkı tuttu.

"N... ne?" dedim neredeyse fısıldayarak.

Jared yanağıma doğru eğildi, burnu kulağıma değiyordu. "Donovan babanı vurdu, Isaac da onunla birlikteydi."

Gözlerim kocaman açılmış, bakışlarım Michael'a odaklanmıştı. "Gabe ve Jared'ı mı suçlamak istiyorsun? Buraya gelip düğünümüzü bölüyor, bana bağı-
rıyor, bizi adam öldürmekle suçluyorsun ve aslında senin oğlun bütün bunların ikinci dereceden sebebi oluyor, öyle mi?"

Michael'ın bakışları Eli'ye çevrildi.

Eli omzunu silkti. "Nina haklı."

Michael'ın ağzı açık kalmıştı. "Isaac ölmeyi hak etmiyordu. O iyi bir çocuktu. Laneti kabul etti ve görevi-
ni onurlu bir şekilde yerine getirdi."

"Michael," dedi Samuel sert bir ses tonuyla.

Michael, Eli'ye doğru bir adım attı. "Gabriel'in oğlu cezalandırılmalı! Talehi'nin oğlumu öldürmesine izin verdi! Rebecca'nın oğluydu o!"

Eli düşünceli bir tavırla bakışlarını yere çevirdi. "Rebecca, Isaac'ın seçimlerinden hiç de mutlu değildi, öyle değil mi?"

Michael'ın bakışları üzerimizde geziniyordu. "Oğlumun canını aldığı için Jared'ın cezalandırılmasını talep ediyorum."

Samuel bir kez daha konuştu. "Michael..."

"Jared öldürülmeli ve Talehi de barbarlara bırakılmalı," dedi Michael, Jared'ı göstererek.

"Michael," dedi Samuel bir kez daha. Bu kez gürlüyor gibiydi.

"Göze göz Eli! Bunu istiyorum!" dedi Michael elle-
rini iki tarafında yumruk yaparak.

"MICHAEL!" diye bağırdı Samuel. Konuştuğunda ayağımın altındaki yer titremiş, ellerimle kulaklarımı kapamıştım.

Eli, bir süre Samuel ve Michael arasındaki çatışmayı izledikten sonra yeniden konuştu. “Tamam, pekâlâ. Her iki taraftan da yeterince şey duydum. Konuşması gereken yalnızca bir kişi kaldı.”

Birbirimize baktık, kimin konuşacağını merak ediyorduk.

“Lütfen özürlerimi kabul edin,” dedi sıcacık bir ses. Bu uzun süredir duymadığım bir sestti. Çocukluğumdan kalan bir ses.

Jared’ın elleri hâlâ benimkilerin arasındaydı ve ses duyulduğu an bütün vücudu gevşemişti. “Baba?” dedi.

Arkamı dönüp baktığımda Gabe’in kilisenin taştan yapılma merdivenlerinin başında durduğunu gördüm. Tıpkı onu hatırladığım gibiydi; uzun ve sarı saçlıydı, mavi gözleri aramızdaki mesafeye rağmen parlıyordu. Kalabalığın arasında ani bir parlama oldu ve bir an sonra Claire babasının kollarında kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu. Yanağını onun göğsüne bastırmış, anlayamadığım bir şeyler fısıldıyordu. Gabe kafasını eğip bir şeyler söyledikten sonra kızının alnını öptü. Merdivenleri birlikte inip ardından Bex’e yaklaştılar.

Gabe, en küçük oğluna gülümsedi ve Bex hızla babasının kollarına atıldı.

Ağzım açık kalmıştı ve hemen Jared’a döndüm. Vereceği tepkiyi merak ediyordum, ama hiçbir şey yapmıyordu.

Gabe’in yüz ifadesi acı çeken birininkini andırıyordu. “Oğlun için üzgünüm Michael. Sen ve ben özel bir durumu paylaşıyoruz... ikimiz de bir çocuğu sevmenin ne demek olduğunu biliyoruz. Sen ve ben olacak-

ları değiştirebilseydik, bunu yapacağımızı biliyoruz.”

Eli, Gabe’e uzandı. “Etrafımızda bu kadar dūřman varken bir araya gelmemiz gerektiğini hatırlamak son derece önemli. Michael, sen oğlunu kaybettin. Senin dul eřin kocasını ve oğlunu kaybetti. Bu büyük bir talihsizlik.”

Michael kafasını eğdi.

Gabe, Michael’a yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. “Bizim tarafımızda olmana ihtiyacımız var kardeşim.”

Michael onun kollarından kurtulmaya çabaladı.

“Eli?” dedi Michael.

Eli ise teselli edici bir şekilde gülümsüyordu. “Cevabı biliyorsun.”

Michael, Jared’a suçlayıcı bir şekilde baktı.

Jared’ın kaşları çatılmıştı. “Isaac’ın ölmesini istemedim Michael, sana yemin ederim. Keşe bunlar hiç yaşanmamış olsaydı.”

“O halde pekâlâ.” Pelerinli Meleklerle bir el işareti yaptı ve bir anda hepsi birlikte karanlığın içinde gözden kayboldu.

Eli, ellerini birleştirdi. “Her zamanki gibi mükemmel zamanlama Gabriel.”

Gabe kafasını salladı. Bakışları Jared’a çevrilmeden önce kısa bir süre bana odaklandı. “Bu senin suçun değil Jared.”

Jared cevap vermedi. Yüz ifadesi gergindi, karanlık bakışları babasınınkilere kilitlenmişti ve felç geçirmiş gibi hareketsizdi. Bu sahne babamı son gördüğüm günü aklıma getirmişti. Jared için üzülüyordum. İkinci kez babasına elveda demek zorundaydı.

"Jared," diye konuşmaya başladı Gabe, "bu senin suçun değil. Yaptığın her şey doğrudur."

Jared kafasını sallamaya çalışırken hafifçe hareket etti.

"Oğlum..." Gabe ellerini Jared'ın omuzlarına koydu. "Seninle gurur duyuyorum."

Jared'ın nefesi kesildi ve bütün vücudu gevşedi. Hemen ardında da babasının kollarına atıldı. Ağzını kapattım, Jared'ın duygularının kontrolünü kaybetmesine alışkın değildim. Öylece birbirlerine sarılmaya devam ettiler ve Jared'ın eklemleri, Gabe'e sarılırken beyazlamaya başladı. Gabe oğlunu bıraktığında Jared yaşla dolmuş gözlerini silmek için parmaklarını kullandı.

"Seni yeniden görmek çok güzel baba," dedi Jared belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Gabe'in gözlerinin içi gülüyordu. "Aferin oğlum. Aferin, çok iyi iş çıkardın."

"Denedim," dedi Jared babasının sözleriyle rahatlayarak. Sonra elimi tuttu. "Nina'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Gabe eğilip alnımı öptü. "Elbette hatırlıyorum."

Eli, Claire ve Bex'in babalarının yanına gidişini neşeye izlerken merdivenleri çıktı. "Gabriel..."

"Biliyorum," dedi üzgün bir ses tonuyla. "Bir şey daha," dedi. Kollarını bir kez daha Claire ve Bex'e doladı ve ardından Eli'yi ahşap kapıya doğru takip etti, birlikte kilisenin koridoru boyunca yürüdüler. Lillian hâlâ hareketsizdi. Yüzündeki o tatlı, küçük gülümseme azıcık dahi olsa değişmemişti.

Gabriel onun önünde diz çöktü. Kucağında bir-

leştirdiği ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. "Onunla ilk tanıştığım günkü kadar güzel," diyerek gülümsedi. İki parmağıyla yanağını okşadı ve ardından dudaklarını öpmek için eğildi. Dudakları Lillian'kilerin üzerinde birkaç saniye gezindikten sonra gözlerini kapadı. Karısıyla son anlarının tadını çıkarıyordu.

Claire yanaklarından süzülen yaş sildi, ama yanakları önceki yaşlarla tamamen ıslanmıştı. "Eli..."

"Özür dilerim, hayır," dedi Eli.

"Nina'nın hareket etmesine izin vererek sınırları zaten zorluyoruz, burada olmamdan bahsetmeme bile gerek yok," dedi Gabriel. Bakışları, Lillian'ın hassas yüzünden bir an olsun ayrılmamıştı.

"Kâbuslarına girip doğru şeyi yapmanı..." dedi Eli bakışlarını dramatik bir tavırla kaçırırken.

"Kâbuslar," dedim. Bunu söylediğim an, hiç konuşmamış olmayı dilemiştim. Karısıyla geçireceği son anlarında Gabe'in canını sıkmak son derece bencilce bir davranıştı. Buna rağmen Gabe dudaklarını son kez Lillian'ın dudaklarıyla birleştirdi ve sonra bana bakmak için ayağa kalktı.

"Evet, kâbuslar," diyerek içini çekti.

Bir an tereddüt ettikten sonra sormaya karar verdim. "Kitapta işimize yarayacak hiçbir şey yoksa neden rüyalarım girdin?"

Gabe yere ve ardından da Jared'a baktı. "Çıkan ilk fırsatta kehanete uyup direkt hamile kalmayacağını umuyorduk."

Yanaklarım kızarmıştı ve Jared da boğazını temizledi. "Tam olarak böyle olmadı baba."

Gabe kısaca başını salladı. "Kitap sizde mi?"

"Evet," diye cevap verdi Jared.

"Öyleyse Pollock'lara kitabı yerine götürmelerinde yardım etmeniz icap ediyor. Hem kaygılanmanız gereken bir şey daha eksilmiş olur, ne dersiniz?"

Jared kaşlarını çatı. "Ama... eğer bu bizi tehlikeye atacaksa, kitabı Pollock'lardan neden almıştınız?"

"Cevaplar için. Jack, Nina doğduğu an onun kehanetteki kadın olduğunu anlamıştı. Ona âşık olduğunda oğlum, bunun bir olasılık değil, aksine bir zaman meselesi olduğunun farkındaydık. Ona âşık olacaktın. Zamana ve kadere karşı savaşıyorduk. İmkânsız bir görevdi. Yine de Jack kızını çok seviyordu ve onu bu uğurda korumak için elinden gelenin en iyisini yapmak istedi. Kitabın bize bir çıkış yolu sunabileceğini biliyorduk ve bu yüzden de kitabı onlardan aldık."

Jared sinirli bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ama... Nina'ın kâbuslarına girdiğinde bir çıkış yolu olmadığını biliyordun. Ona bunu neden yaşattın? Neden böyle bir oyun oynadın? Neler yaşadığına dair en ufak bir fikrin var mı? Ya da benim, benim neler yaşadığıma?"

"Dikkatinizi çekmek için yaptım. Kehaneti gerçekleştirmenizi engelleyecek bir yol bulmak için her şeyi göze almıştık."

"O zaman bile çok geçti," dedi Bex.

"Kesinlikle," diye homurdandı Claire.

Gabe kafasını salladı. "Aslında hayır. Hâlâ zamanı vardı."

Odanın etrafına bakındım. "Samuel nerde?"

Claire ellerini montunun ceplerine soktu. Eşofman

giymişti, yukarı doğru toplanmış gri eşofman altı hem men dizlerinin altındaydı ve üzerindeyse beyaz askılı atletiyle kapüşonlu montu vardı. Hiç beklemediği bir anda mahkemeye çağırılmıştı. "Ben geri dönene kadar Ryan'a bakıcılık ediyor. Mahkeme sona erdiğine göre ona zarar gelebilir."

"O iyi mi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Kim, yarın eve gidiyor. Peder Francis'in durumu sabit, ama bir süre daha hastanede kalacak."

Bex kaşlarını çattı. "Bunun hiç olmaması gerekiyor. Ruhban sınıfının onu daha fazla koruması gerekliydi."

"Peder Francis'in meleği bir Arch, Bex. Donovan ona saldırdığında elleri bağlıydı," diye açıklama yaptı Claire.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Jared babasına.

"Shax hâlâ kitabı istiyor. Çocuğun doğmasını istemiyor. Aleyhinde bir sürü şey var Jared," dedi Gabe. "Sorunların üstesinden teker teker gelmelisin."

"Teker teker," diye tekrar etti Jared. Babasının öğüdünü anlamaya çalışıyordu.

Gabe çocuklarına bir kez daha sarıldı ve sonra kapıya doğru yürüdü. "Nina'nın doğum yapmasına daha çok var Jared. Bir kulağımız açık olacak, ama dikkatli ol. Onlara iyi bir sebep vermediğin sürece Cennet bu işe karışmayacaktır."

"Bir savaş başlatmaktan bahsediyorsun," dedi Jared.

"Bir sebep bul oğlum." Ve o an Gabriel gitti.

"Of," diye söylendi Bex. "Çok garipti."

Claire'inse omuzları çökmüştü. "Bir daha asla geri gelmeyecek, değil mi?"

"Büyük ihtimalle hayır," dedi Jared yüzündeki küçük ve özür dileyen bir gülümsemeyle.

Claire en yakınındaki sıraya, annesinin yanına oturdu. Lillian'ın omzuna yaslandı ve yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürken gözlerini kapattı. "Onu göremediğin için çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bilecek," dedi Bex. "Her zaman bilir o."

İçerisi aydınlanmaya ve tıpkı güneş doğuyormuş gibi duvarlarda güneş ışıkları dans etmeye başlamıştı.

Eli gülümsedi ve nazikçe yanaklarımdan öptü. "Tebrikler çocuk, her iki şey için de. Yakında görüşürüz."

"Ne kadar yakında?"

Gülümsedi. "Daha önce de söylediğim gibi. Sorulması gereken tek bir soru kaldığında."

"Ama... bu ne anlama geliyor? Sorulması gereken soru ne?" diye sordum, ama boşluğa konuşuyordum. Çoktan gitmişti.

Claire derin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor," dedi geriye bakarak. Samuel, Claire'e uzanmış elleriyle kapıda bekliyordu. "Güzel görünüyorsun," dedi hafifçe gülümseyerek. Acele etmeden koridor boyunca yürüdü. Elleri Samuel'inkilerle birleştğinde o da gitmişti.

Bex kahkaha atıp kafasını salladı. "İşte, bu çok iyi!"

Dördüncü Bölüm

Küçük Cennet

Jared elimi tutarak beni kilisenin diğer ucuna, her şey olup bitmeden önce durduğumuz yere götürdü. Bex de kardeşinin yanındaki yerini aldı. Güneş daha da parlaklık kazanarak seyircilerimizin yüzünü birer birer aydınlatırken birbirimizi izledik. Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm ve Peder Julian ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Bu herkesin uyanığının habercisiydi.

Peder gülümsedi ve bize dönmemizi işaret etti. Ailemize ve arkadaşlarımıza baktık ve peder ellerini omuzlarımıza koydu. "Sizlere bay ve bayan Jared Ryel'ı takdim ediyorum."

Odadaki herkesin yüzünde güller açıyor ve kilisenin her bir yanı alkış sesleriyle çınlıyordu. Dakikalar önce gerçekleşen korkutucu olaya rağmen içimdeki sevinç beni ele geçirmişti. Jared'ın elleri benimkilerle buluştu ve koridora doğru birkaç adım atıp ardından dışarı çıktık. Jared'ın duruşmasından o ana dönmek gerçekdışı gibiydi, bu kez kuşlar şarkı söylüyor, güneş parlıyor ve rüzgârla birlikte ağaç yaprakları uçuşuyordu. Yalnızca on dakika önce Michael ve küçük ordusunun dikildiği merdivenlerin en alt basamağı şimdi güneşin ışıklarıyla yıkanıyor, arkadaşlarımızın pürüzsüz ve taş yüzeyinden geçmesini bekliyordu. Fıskiye-

den sular fişkırıyor, sokak yerlilerle canlanıyordu. Bu görüntü karşısında kendimi biraz rahatsız hissettim.

"İyi misin?" diye sordu Jared, Beth fotoğrafımızı çekerken duraksayarak.

"Evet... evet. Benim sadece... aklım karıştı."

"Düzlemi değiştirmek insanlar için doğaüstü ve rahatsızlık verici bir şey ve bu sebeple genellikle buna izin verilmez."

"Şimdi anladım," dedim. Lillian, Cynthia, Chad ve Jared'in dayısı Luke tek sıra halinde kiliseden çıkarken daha fazla fotoğraf çektiirmek için bir kez daha durmuştuk. "Bu..." derken yeniden gülümsedim, "bebeği etkiliyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdi Jared alnımı öperek.

"Nereden biliyorsun?" dedim ona doğru yaslanarak.

Kafasını eğip bana baktı ve yanaklarıma dokundu. "Aksi halde Eli bunu yapmazdı."

"Ah," dedim, bakışlarım Lillian'ı bulana kadar etrafta gezinmişti. "Elbette."

Lillian oğluna ve daha sonra da bana sarıldı. Onun mutlu olduğunu gösteren enerji dolu gülümsemesi bütün adayı aydınlatıyordu. Daha birkaç dakika önce Gabriel'in yanında olduğunu fark etti mi diye onu izlemeye başladım.

"Ne oldu?" diye sordu yarı meraklı yarı eğlenir halde.

"Hiçbir şey," dedim. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Benim kadar mutlu olamazsın," diyerek göz kırptı.

Jared ve ben birbirimize baktık. Olanları anlayıp anlamadığımızı merak ediyorduk.

"Cynthia!" diye seslendi Beth. "Nina'nın yanında dur, annelerle birlikte bir fotoğraf çekeceğim."

Cynthia saçını düzeltti ve ardından yanımdaki yerini aldı. Her zamanki gibi özgüvenli ve zarifti. Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektiğimde dönüp kaldı.

"Gülümseyin!" dedi Beth fotoğrafı çekerken.

Oradan geçmekte olan yerlilerden birkaçı sokakta toplanarak gülümseyen yüzleriyle ailemizle arkadaşlarımızın arasına karıştı. Ellerini çırpıp şarkı söylemeye başladılar ve içlerinden daha yaşlıca olan bir kadın elini sallayarak gitmemiz gerektiğini hatırlattı. Jared elimi tuttu ve sokakta yürümeye başladık. Bizi izlediklerini fark ettiğimde heyecandan ve mutluluktan kahkahaya attım. Söyledikleri şarkının ritmine göre ellerini çırpıyorlardı. Konuklarımızın beyaz tenli yüzleri, ada sakinlerinin güneşten yanmış esmer yüzlerinin arasına karışmıştı. Bizi, ufak bir grubun müzik yaptığı sözde şehir merkezine kadar takip ettiler.

"Bunu sen mi ayarladın?" diye sordum Jared'a.

Hayretler içinde gülümsüyordu. "Bunu ben yapmadım."

Etrafımızda kendiliğinden başlayan kutlamaya şaşıracak hep birlikte gülüyorduk. Jared beni sokağın ortasına çekti ve gitar tıngırtılarıyla perküsyon sesleri eşliğinde dans ettik. Chad ve Beth de Luke ve Maryse gibi bize katılmıştı. Bex bile annesini kirli sokağın ortasına çekmişti. Eğer Cynthia'yı tanımasaydım, onun için üzülebilirdim, ama o bu çılgınlıktan uzakta kal-

mayı tercih ederdi. Kusursuzluğunu bozmak istemezdi.

Akşama doğru güneş etkisini kaybediyordu, hava ılıktı ve gelinliğim Karayipler'in nemli havasında nefes almam için dikilmemişti. Jared içinde bulunduğum durumu sezip kafasını salladı ve beni gölgede bir yere oturttu. Yüzünde anlayışlı bir gülümseme olan yaşlı bir kadın da bana ufak bir yelpaze getirdi. Grup çalmaya devam ediyordu ve hem konuklarımız hem de ada sakinleri akşamın ilk ışıklarına kadar dans etmeyi sürdürdüler. Merkezin ışıkları yanıp gecenin karanlığında parlamaya başladığında bile durmamışlardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jared elime bir bardak su daha tutuştururken.

"İyi," dedim bir yudum alarak. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Dans etmek ister misin?" dedi. Ufak bir hareketiyle çalgıcılar müziğin ritmini düşürdüler.

Kocamın elimden tutarak beni kutlamanın ortasına çekmesine izin verdim. Kollarımı boynuna dolayıp yanağımı göğsüne yasladım. Eşsiz kokusu, beni mahkemelerden ve yaşamak için başlatmak zorunda olduğumuz savaştan çok uzaklara götürmüştü. O an vücudunun her zamanki gibi çok sıcak olmadığını fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordu Jared.

"Eskisi kadar sıcak değilsin."

"Bu gelinliğin içinde sıcaktan piştiğin için olmalı. Giyebileceğin başka bir şey daha ayarlamalıyım."

"Ben iyiyim," diyerek gülümsedim. "Telaşlanmana gerek yok."

Jared çenesini başıma yasladı ve müziğe eşlik ederek yavaşça dans ettik. Merkezdeki arnavutkaldırımlı sokağın ortasında sıralanan ağaçların arasından bir rüzgâr esmeye başladığında kendimi Jared'ın göğsüne saklayarak kollarının beni tamamen sarmasına izin verdim. Hayatım boyunca şimdikinden daha fazla tehlikede olmamıştım, ama yine de kendimi hiçbir zaman bu kadar güvende de hissetmemiştim. Providence'a döndüğümüzde karşılaşacağımız zorluklar bu anla karşılaştırıldığında oldukça önemsiz görünüyordu.

Kafamı kaldırıp Jared'a baktım ve kendinden memnun gülümsemesini gördüm. "Her şey olmasını istediğin gibi miydi?"

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi. "İstediğim her şeye ve daha da fazlasına sahibim."

Kafamın ağırlaştığını hissediyordum ve kocamın omzuna yaslandım. Bakışlarım etrafımızda gezinirken Chad ve Beth'in dans ettiğini gördüm. Konuşmuyor, fakat paylaştıkları bu güzel anın tadını çıkararak birbirlerine gülümsüyorlardı. Onları böyle görmek, Jared'la birlikte bu adada geçirdiğim ilk zamanlarımızı aklıma getirmişti ve adanın Beth ile Chad'in de aynı şekilde hissetmesini sağladığını görmek oldukça memnun ediciydi.

Güneş batarken yerli halk yolu aydınlatan küçük lambalar yaktı. Jared ve ben, Bex'in yanında durmuş, Cynthia ve Lillian'ın düğünün ne kadar güzel geçtiğine dair konuşmalarını dinliyorduk. Lillian'ın, Gabe'in varlığından haberdar oluşuna dair bir şeyler duymayı bekliyordum, ama sanki biliyormuş gibi ağzından hiçbir şey kaçırmıyordu.

"Kızım," dedi Cynthia bir mendil yardımıyla nazikçe alnını silerken. "Yarın sabah erkenden, Jared'ın yetişeceğime söz verdiği bir görüşmem var. Gitsem iyi olur."

"Geldiğin için teşekkürler anne," dedim ona sarılmak için uzanırken. Bana her zamankinden daha farklı sarıldı. Beni sıkıca tutup kulağıma fısıldadı.

"Dikkatli ol birtanem. Seni seviyorum."

Bu sözlerinin ardından topuklarının üzerinde dönüp kendisini bekleyen araca doğru yürümeye başladı. Araç ormanlık alanda yavaşça gözden kaybolurken arkasına bakmamıştı. Motor sesini duyamaz hale gelece kadar bekledikten sonra Jared'a döndüm.

Hafifçe gülümsüyordu. "Seni seviyor."

"Duydum," dedim. Dehşete düşmüş ve şaşkındım. "Yani evet, elbette seviyor, ama o hiçbir zaman... Görüşmesine yetişebilecek mi?"

"Her şeyi ayarladım," dedi Jared. "Bex şu anda rıhtımda bekliyor. Onunla anakaraya kadar gidecek ve uçağa yetişmesini sağlayacak."

"Güzel, daha sonra Bex'e teşekkür etmem gerektiğini unutturma."

"Ah," Lillian bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Bunu seve seve yapıyor o. Chad ve Beth'le gideceğim. O çok sevimli bir kız."

"Evet, öyledir," diyerek gülümsedim.

"Evde görüşürüz. En kısa zamanda yemeğe gelin, olur mu?"

"Pekâlâ, söz geleceğiz," dedi Jared annesinin alnını öperken.

"İkinizi de çok seviyorum!" diyerek el salladıktan

sonra Beth ve Chad'i takip ederek kendilerini bekleyen diğ er araca doğru ilerledi.

"Bizim arabamız nerde?" diye sordum.

"Yalnızca buraya kadar geldiğim bisiklet var."

Kafamı eğip gelinliğime baktım. "Dalga geçiyorsun."

Jared kahkaha attı. "Hayır, hiç de bile." Yere eğilip gelinliğimin eteklerini tutarak ayağ a kalktı. "Güzel bir gece. Eğlenceli olacak."

Kafamı iki yana sallayıp omzumu silktim. "Neden olmasın? "Gelinliğimin pislenmesinden korkacak ve bu yüzden çılgına dönecek bir Cynthia yok nasıl olsa." Bir yığın t l  ve ipeğ  kolumun altına yerleştirip Jared'ın elini tuttum.  algıcıların yanından geçerek kirli bisikletimizin yanına gitti. Arka yollardan gidiyorduk ve bir ya da iki tane köyün yanından geçmiştik. Tam olarak bir şey söyleyemiyordum, çünkü o kadar karanlıktı ki gördüğüm şeylerin ufak binalar mı yoksa ağ a ların oluşturduğu bir tür gölge oyunu mu olduğunu anlayamıyordum. Çok zaman geçmeden ağ a lar seyrelmeye başladı ve Jared da hızımızı azaltarak durdu. Kumsalı döven dalgaların sesi şimdi hiç de uzak değildi.

Jared elimi tuttu ve sandaletlerimin altındaki ıslak kumları hissedene kadar yürümeye devam ettik. Yarı n ay, devasa bulutların arkasında parlıyordu. Okyanusun kumsalla buluştuğu yere ve oradan da sahil boyunca yürüdük. Konuşmuyor, yalnızca el ele tutuşmuş yürüyor, adamızdaki sesleri dinliyorduk.

Ay, sonunda bulutlardan kurtulmuş gümüş işığıyla suyun yüzeyinde dans etmeye başlamıştı. Büyük bir

kayanın yanına geldiğimizde Jared oturmamı işaret etti.

"Yorgunluktan bitap düşmüş olmalısın," dedi yanıma otururken.

"Yorgunum, ama hayatında yalnızca bir kere evleniyorsun. Bir rüzgârın daha geldiğini hissedebiliyorum."

Jared'ın yumuşayan bakışları dudaklarıma takıldı. "Sadece seninle ve adamızla bir süre yalnız kalmak istedim."

Gözleri ay ışığında parlıyordu ve aniden kendimi gergin hissettim. Böyle hissetmek aptalcaydı, ne de olsa hamileydim, ama düğün gecesinin neden olduğu baskı her şeyi en baştan yaşamama sebep olmuştu. Bizi kısıtlayan hiçbir şey yoktu, hamile kalmamla ilgili bir endişemiz yoktu, kimse bizi rahatsız etmeyecek ve kâbuslar da görmeyecektim. Yalnızca biz vardık ve evliliğimizi tamamlayacağımızı biliyorduk. Her ne sebeple olursa olsun, bu beni inanılmaz derecede endişelendiriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Jared.

Utanmadan hissettiklerimi tam olarak açıklayamayacağımı bildiğimden, onu kendime doğru çekerek dudaklarımdan öptüm.

Kahkaha atarak geri çekildi. "Bu gece için biraz endişeliyim, sence de çok saçma değil mi?"

"Hayır," dedim gömleğinden çeğiştirerek. "Ben de senin gibiyim."

"Öyle mi?" dedi rahatlayarak.

Kafamı salladım ve başımı çevirip arkamıza baktım. Ardından dudaklarımı ısırarak Jared'a döndüm. "Kulübemizden ne kadar uzaktayız?"

"Hemen şurada," dedi arka tarafımda bir yeri işaret ederek.

"Belki de... bilmiyorum, yapıp da kurtulalım demek hiç doğru gelmiyor."

Jared boğazını temizleyip hımsırca gülümsedi. "Soyunup bu işi aradan çıkarmaya ne dersin?"

Ağzım açık kalmıştı ve kahkaha atmaya başladım. "Jared!"

O da kahkaha atıyordu ve beni kollarının arasına alarak kulübemize doğru yürümeye başladı. "Kötü bir fikir olduğunu söylemedim."

Beni, ağaçların arasından geçirip kulübemizin bildik yerine kadar kucağında taşıdı. Kapıyı açtı ve beni içeri sokup yavaşça çarşafların üzerine bıraktı. Ay ışığı görünmez olmuş ve rüzgâr çıkmıştı. Omuzlarımın iki yanına koyduğu elleriyle üzerimdeydi. Uzaktaki bir fırtına, okyanusun üzerinde hız kazanıyordu. Eğilip ilk yağmur damlalarının çatıda çıkardığı sesler duyulduğunda dudaklarımdan öpmeye başladı.

Jared'ın dudakları boynuma kadar indi. Beni bir eliyle kaldırırken bir diziyle de dengesini sağladı ve diğer eliyle de gelinliğimin arkasındaki fermuarı açtı. İki elimle ceketini çıkarıp gömleğinin üstten iki düğmesini açtım. Sabırsızlıkla gömleği tutup kafasından çıkardım.

Geniş kaslarının gerilmesini ve yumuşak teninin altında hareket etmesini izlemek beni endişelendirmemişti. Seviştiğimizde genelde yaptığım gibi anın tadını çıkarmaya kararlıydım ve dikkatimi Jared'ın üzerindeki kollarını çıkarmaya verdim. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledim, uzun sürmeyeceğini değil," dedi Jared pantolonundan kurtulmaya çalışırken. Dirseklerini bükünce bedeni benim bedenimin üzerindeydi.

"İstediğin kadar uzun sürebilir, acele etme," dedim. "Bütün bir gece bizim. Bu aşamayı atlatırsam rahatlayacağıma eminim," dedim parmaklarımı kalçasına bastırarak.

Eteğimin altına uzandı ve ardından da dantel işlemeli külotumu bacaklarımdan aşağı doğru kaydırды ve sonra ayak bileklerimden çıkararak yere düşmesine izin verdi.

Eli bir kez daha bacaklarımdan yukarı çıkmış, ipek kumaşın altında gözden kaybolmuştu. Bacaklarım kasıldı ve aniden yutkundum. Birkaç saniye sonra gözlerimi kapatıp kendimi çarşafın üzerine bırakmaktan başka elimden gelen bir şey yoktu.

"Bunu söylediğine sevindim," dedi dudakları benimkilerin üzerindeyken. "Bütün gece uyumak gibi bir niyetim yok."

Beşinci Bölüm

Son

Sahilde oturmuş dalgaların sesini dinliyordum. Bu adaya en son geldiğimde Bayan Ryel'miş gibi davranıyordum, şimdiyse gerçekten Bayan Ryel'dim. İçimi çekip elimi karnıma koydum. Bazı şeylerin daha farklı olmasını dilerdim; örneğin herhangi bir gelin olmak, bir eş olarak geçirdiğim ilk gün etrafımızdaki güzelliklerin tadını çıkarmak isterdim. Fakat böyle dileklerin işe yaramayacağını biliyordum. Bundan farklı bir hayat Jared'in yokluğu demekti. Eğer hiç tanışmamış olsaydık karşılaştığım bu karmaşanın çoğu yaşanmayacaktı ve olabilecek en kötü senaryo babamın aslında düşündüğüm insan olmadığını anlamam olacaktı. Bu hayal kırıklığı dışında hayatım her zamanki gibi sıradan ve olağan geçecekti. Ryan'la evlenecek ve Titan'da çalışacaktım. Bir ya da üç tane çocuğum olacaktı. Karşılıklı sevgi ve saygıyla günler geçip giderken sıradan bir hayatın zorluklarıyla karşı karşıya kalacaktık.

Burnumu kırıştırdım. Jared'sız bir hayatı hayal dahi edemiyordum. Öyle bir hayatı istemiyordum. Kaos, karmaşa, sürekli temkinli olup bilinmezlik içinde yaşamak, onun gibi birine âşık olmanın bir sonucuydu. Her şeyden öte o da böyle olsun istememişti. Birlikte olmak için tehlikelere göğüs germiştik ki Jared için buna değerdı. Bunu hiçbir zaman sorgulamamıştı ve

ben de istemeyerek de olsa kabullenmiştim. Bu kimseye mantıklı gelmeyebilirdi, üstelik asla anlayamazlardı da. Çoğu insan benim yaşadıklarımı deneyimlememişti. Yıllar boyu bunu beklemiş, özlemini duymuştum. Jared yanımdayken hissettiğim emniyet, güven ve huzurun eşi benzeri yoktu ki dünya üzerinde ondan başka hiç kimse böyle hissetmemi de sağlayamazdı. Hiçbir kadın, eşi tarafından Jared'ın benim olduğumu düşündüğü kadar kutsal görülüyor, bu yüzden de bunu korumak için neler yapabileceğini bilmiyordu. Bizim aşkımız bütün kusurlarına rağmen kusursuzdu.

Bunları düşünürken bir şeyin farkına vardım. Gerçeği öğrendiğim andan itibaren, sıradan hayatımı kaybetmekten korkarak savaşmışım, ama Jared olmadan o hayatın hiçbir anlamı olmayacaktı. Elbette ben bir bireydim, güçlü bir kişiliğim vardı. Beni tamamlaması için başka birine ihtiyaç duymuyordum, ama Jared'la onsuz olduğumdan çok daha mutluydum. Aslında mutlu olmaktan daha fazlası. Özgür olduğumu göstermek için neden bir şey yapmaya gerek duyacaktım ki? Kendimdim, onla da, onsuz da. Jared'la olmak bir seçimdi; sevmek, sevilmek ve biriyle birlikte yalnızca mutluluğun olduğu size özel bir yerde var olma seçimiydi. Hatta etrafımızı kuşatan karmaşaya rağmen, hayatım umduğumdan çok daha iyiydi. En çok istediklerim, yaşadıklarımın yanında önemsiz kalıyordu. Bana olan aşkı, herhangi bir insanın bir diğerine karşı hissedebileceği en saf hislerin bir örneğiydi. Aklımdaki seçenekleri düşünmeye devam ettikçe, "normal" bir hayat kavramı ilgi çekici olmaktan çıkıyordu. Bu iki şeyi mukayese etmek bile düpedüz küstahlıktı.

Birdenbire bunu ilk anda neden gözden kaçırdığımı hatırlayamadım ve Jared'ın, hayatımda olduğu için minnettar olmadığımı düşünmesine izin verdiğim için kendime kızdım.

"Kendini nasıl hissediyorsun aşkım?" diye sordu Jared arkamdan elinde buz dolu kocaman bir bardak suyla bana doğru yaklaşıırken.

"Sanki bilmiyorsun. Gerçekten çok iyi hissediyorum. Her geçen gün kendimi biraz daha iyi hissediyor gibiyim. Bu normal mi? Hasta, yorgun ya da buna benzer şekillerde hissetmem gerekmiyor mu?"

"Aslında hayır. Bizim çocuğumuzu taşıyorken ne normal olabilir ki?" dedi yanıma oturarak.

Birlikte köpüren dalgaları izledik. Önceki gece çıkan fırtına sabahın erken saatlerine dek devam etmişti ve aslına bakılacak olursa bu hoşuma gitmişti. Jared bütün gece uyanık kalacağını ve ağırdan alacağını söylerken ciddiymiş, sözünü tutmuştu. Sonrasında güneşin ilk ışıkları kumsalı ısıtmaya başlamadan ufukta belirdiğinde bir, belki de iki saat uyumuştum. Okyanusun sonu yok gibiydi, gökyüzüyle buluşana kadar her yana uzanıyordu. İkisini birbirinden ayırmanın tek yolu gölgelerdeki hafif değişikliklerdi. Derin bir nefes alıp kocama yaslandım.

"Ne oldu?" diye sordu Jared dudaklarını hafifçe alnımda gezdirirken.

"Önemsiz bir şey," dedim gözlerimi kapatarak. Dikkatimi kumsala vuran dalgaların sesine ve saçlarımı uçuşturan rüzgâra vermek istiyordum. Kafamın içindeki korkutucu düşünceleri engellemem mümkün olsaydı, kesinlikle yapardım. Son birkaç yıl için-

de karşıma çıkan, yüzleştiğim bütün gerçekler, aslında büyük birer yalanmış gibi davranmak istiyordum. Ama her şey gerçektir ve evde bizi bekleyen kâbusu aratmayacak akıl almaz şeyler vardı. Jared'ın usanmadan endişelerimle şüphelerimi gidermeye çalışmasına rağmen, bu düşünceler rahatlayıp balayımın tadını çıkarmamı engelliyordu. Sonunda hayatımı olduğu gibi kabul etmeyi seçmiştim, fakat bu daha az korkmamı sağlamıyordu.

"Bak," dedi Jared sahildeki bir noktayı işaret ederek.

Samuel, insanların okyanusu mu yoksa bizi mi izlediğini ayırt edemeyeceği şekilde en az iki yüz metre ötemizde duruyordu.

Jared burnunu kulağımın arkasındaki sıkıştırdığım saçıma sürterek, "Yeni bir göreve tayin edildi," dedi.

"Bize bakıcılık yapmak mı?" diye sordum. "Acayip heyecanlanmış olmalı."

Jared kıkırdadı. "Öyle de denebilir. Melezlerin, Korumucu Melekleri yoktur. Sana bunu daha önce hiç söylemiş miydin?"

"Hayır, söylemedin."

"Korumucu Meleşimiz yoktur. Görevimiz insanları korumak ve bilgimizle yeteneklerimizden dolayı koruyucu bir meleşe ihtiyacımız olmuyor. Lanetten bahsetmiyorum bile..."

"Ama yine de korunmaya ihtiyacınız var, öyle değil mi?" diye sordum.

Jared bir süre düşündü. "Korumak için doğduk. Sana nırım Tanrı bunu kaynakların savurganca kullanılması olarak görüyor."

Kafamı salladım. "Anladım."

Jared kaşlarını çatıp hafifçe kafasını kaldırdı. "Bugün değişik görünüyorsun."

"Öyle mi? Neyim var?"

Kahkaha attı. "Dış görünüşünden bahsetmiyorum, kastettiğim sensin. Davranışların. Daha rahatsın. Bunun sebebi ne?"

Kaşlarımı kaldırıp omzumu silktim. "Endişe etmediğim için değil, buna inanabilirsin. Üniversiteyi bitirmeme daha bir yıl var. Yakında Titan'ın yönetimini devralacağım... ve hamileyim. Bunun en iyi yanı ki bu aynı zamanda en çok istediğim şey oluyor, çocuğumuzu doğurmak için hayatta kalmalı ve bunun için de önümüzdeki dokuz ay boyunca tetikte olmalıyım. Ayrıca bunu başarmamıza yardımcı olması için Tanrı'nın kendi kurallarının aksine karar almasını da ümit etmiyorum."

"On."

"Ne on?"

"Hamilelik aslında on ay. Kırk hafta on ay ediyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu bilginin bize hiç yardımı dokunmadı."

Jared yüzüne yerleşen gülümsemesine engel olmaya çalıştı. "Mahkemede konuşurken seninle gurur duydum." Cevap vermediğimde açıklamaya devam etti. "Michael'la yani. Her şeyi mükemmel bir şekilde izah ettin. Başımın belaya girmesini engelleyen şey senin konuşman olabilir."

"Ne olabilirdi? Eğer Eli, senin aleyhinde karar almış olsaydı?"

"En kötü ceza ölüm olurdu."

"Ama..." diye konuşmaya başladım, o sırada düşünüyordum, "ben ölmeden ölemezsin."

"Ya da Denge'yi bozmaktan suçlu bulunmadığım sürece. Cennet'in bu iki suça karşı hiç toleransı yoktur."

"Bebeğimiz sürekli olarak Denge'yi bozuyor," dedim karnıma dokunarak.

Jared elini benimkinin üzerine koydu. "Bebeği Tanrı değil, biz yarattık Nina. Özgür irade ve Yasalar evrenin iki farklı kutbu gibidir. Bunu ölene kadar açıklasam bile muhtemelen anlayamazsın. Ben bile tam olarak anlamış değilim. Yalnızca Yasalar'ın değişmez ve Denge'nin de değişebilir olduğunu bilmen yeterli. Bizim durumumuz tamamen özgür iradeyle ilgili ve bu da Denge'yi kötü bir canavara dönüştürüyor."

"Başım ağrıyor," dedim

"Özür dilerim, biraz daha su ister misin?"

Bardağıma baktım. Boştu. "İçtiğimi fark etmedim bile."

Jared elini kolumda gezdirdi, parmakları farklı noktalara baskı yapıyordu. "Vücut ısın yükseldi, ama bunun hamilelikten kaynaklandığını düşünüyorum."

Okyanusa bakarken kafamı salladım. "Bir gün bütün bunlar sona erecek mi Jared? Bebeğimiz doğduğunda, yaşamak için her bir gün uğruna savaşmamız gerekecek mi?"

"Hayır. Cennet'in bir noktada karar vermesi ve her şeyi sonlandırması gerekecek. Ya yaşamamıza izin verecek ya da bizi ölüme terk edecekler. Karar verildiğinde korunuyor olacağız."

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Neden şimdi

karar vermiyor?" Jared cevap vermemiști, bir şey söylemesini beklemiyordum. "Jared," derken tereddüt ettim. Kusursuz sabahımızı mahvetmek istemiyordum, "eğitimime devam etmem gerektiğini düşünüyorum."

İçini çekti. "Hamilesin Nina."

"Evet, biliyorum. Ama günün birinde kendimi ya da... bebeğimizi korumam gereken bir zaman geleceğini kabul etmemiz gerekiyor. Beni yorgunluktan ölene kadar yormanı söylemiyorum, silahlarla biraz daha vakit geçirmek ve bana birkaç karışık hareket öğretmeni istiyorum."

"Tamam."

"Tamam mı?"

Jared çenesini saçlarıma yaslayarak bana sarıldı. "Haklısın. Her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız. Eve döndüğümüzde başlıyoruz."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Geriye yaslanıp gözlerine bakabilmem için kafasını eğdi. "Yine de ağırdan almalısın, çok ciddiym."

"Tamam, söz veriyorum."

Aldığı cevaptan memnun olmuş bir halde bardağı-mı aldı ve saniyeler sonra içinde buzların olduğu, soğuk suyla dolu bir bardakla daha geri döndü. Bir yudum içip içimi çektim, rahatlamaya çalışıyordum.

Sabah güneşinin altında oturuyor, güneş bütün gökyüzünü ele geçirip ara sıra bulutların arkasında kaybolurken öylece bekliyorduk. Jared'la birlikte birbirimizin kolları arasındaydık, huzur dolu her bir saniyenin tadını çıkarıyorduk. Bir süre sonra karnım bu duruma karşı çıkmaya başladı.

Kafamı eğdim ve önce karnıma, ardından da Jared'a baktım. "Yiyecek bir şeyler bulsak iyi olur."

"Daha önce bir şeyler söylemediğine şaşırdım. Dünden beri hiçbir şey yemedin."

"Bebegimizin daha önce bir şey söylememesi de beni şaşırttı," dedim. Jared ayağa kalktığında ona elimi uzattım.

Elimden tutarak beni ayağa kaldırdı. "Sana daha iyi bakmam gerektiğini görebiliyorum."

Yürüyerek yemek alanına gittik. Mekânın diğer ucundaki bir masada birkaç kişi daha oturuyordu. Masanın üzerindeki taze meyve kâsesine koşmuş, hemen ardından da büyük bir istekle garsonun gelmesini beklemiştim.

Bir saat sonra masamızda lagos balığı, sebze çorbası, deniz ürünleri kızartması ve Karayipler'e özel diğer yemeklerin tamamını silip süpürmüştük. Aç hissetmememe rağmen kendimi yemekten alıkoyamamıştım.

Tatlı olarak sipariş ettiğimiz muzlu kurabiye'nin kırıntılarını topladığım parmağımı yalıyordum.

"Vay canına," dedi Jared.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İştahın her zaman yerindeydi, ama bu gerçekten etkileyici." Sırıtiyordu.

"Sanırım." Gülümsedim. İkimiz de sipariş ettiğimiz inanılmaz miktarda şeyi yemenin, daha önceki iştahımın çok daha ötesinde olduğunu biliyorduk. Masamız, aç kurtlarla birlikte akşam yemeği yemişiz gibi bir havası yaratıyordu.

"Biraz uyumaya ne dersin?" diye sordu Jared. Bu sırada uzun faturayı masaya yayıyordu.

"Hadi adayı keşfe çıkalım," diyerek gülümsedim.
"Ya da şnorkelle yüzelim."

"Şnorkel mi? Hâlâ yorulmadın mı sen?"

"Hayır. Kendimi çok iyi hissediyorum." Ben sırtı-
ken Jared da kaşlarını çatıyordu. "Ne? Kendimi çok iyi
hissetmemem mi gerekiyor?"

"Hayır, bana göre yorgun hissediyorsun. Bir saat
önce acıktığında karnın guruldadı. Sezgilerimi mi
kaybediyorum, yoksa vücudun Küçük Fasulyemiz
yüzünden normalde vermesi gereken tepkileri mi ver-
miyor, karar veremiyorum. Ama eğer ikinci şık doğ-
ruysa, kendini fazla zorlamayı istemiyorum."

"Tamam, o halde biraz uyuyacağım. Ya da uyuya-
mazsam en azından biraz uzanacağım."

"Sahiden mi?"

"Sahiden. Neden sordun?"

Huzursuzca kıpırdandı. "Sadece... Genelde bu ka-
dar uyumlu değilsindir. Farklı bir gerçeklikte yaşayıp
yaşamadığımı merak etmeye başladım doğrusu."

"Vay canına. Sana bu kadar sıkıntı verdiğim için
özür dilerim. Çiftlerin balayılarında iyi anlaşması ge-
rektiğini düşünmüştüm."

Jared'in kaşları yukarı doğru kalktı. "Şu an olan bu
mu? Nazik mi davranıyorsun?"

"Hayır, sana güveniyorum. Vücudumu, benden
daha iyi biliyorsun ve bebeğimize zarar verecek bir
şey yapmak istemiyorum."

Jared derin bir nefes alıp bıraktı. "Bunu söylediği-
ne sevindim." Kaşlarını çatıldığında kafasını iki yana
salladı. "Hayır, ciddiym. Bazen bunu düşünüyorum."

"Bebeğimize zarar verecek bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır!" dedi Jared bana sarılmış, aynı anda kıkır kıkır gülerken. "Hayır, bana güvendiğini düşünüyorum."

"Elbette sana güveniyorum," dedim göğsüne yaslanırken. "Hadi, kulübemize gidelim ve biraz dinlenelim."

Jared kafasını salladıktan sonra elimi tuttu. Kirli patikadan aşağı doğru yürümeye başladık. Tufah renklerle boyanmış küçük kulübemize doğru yol alırken kahkahalar atıyor, birbirimize şakalar yapıyorduk. Bakışları hiç olmadığı kadar berraktı, bakışlarının ardında hiçbir şüphe ya da endişeye yer yoktu. Kapıya ulaştığımızda Jared beni kucağına alarak yatağa taşıdı. Beni sırtüstü yatağa bırakırken oldukça dikkatli davranıyordu.

"Biliyorsun," dedi yüzümden saçlarımı çekerken, "her zaman inanılmaz derecede güzel olduğunu düşündüm, ama böyle," derken hafifçe çıkmış karnıma dokundu, "sana bakmaktan kendimi alamıyorum. Baş döndürücüsün." Parmaklarını saçlarımı çekmek için tekrar alnıma götürdü ve ardından parmak uçları bir kez daha tenimin üzerinde nazikçe gezinmeye başladı. Dokunuşu harikaydı, o kadar rahatlamıştım ki eriye bilirdim, ama uykum yoktu.

"Ben bir ev kadar büyümeden ve insan içine çıkmak için senden cesaret almaya gereksinim duymadan, böyle konuşmamalısın."

"O günleri görmek için sabırsızlanıyorum. Dünya'nın her yerini gördüm, ama bu hayatım boyunca görebileceğim en güzel, en müthiş şey olacak."

"Çocuğunu görene kadar," diye belirttim.

Jared'in yüzü aydınlandı. "Gerçekleşmesini sabırsızlıkla beklediğim bir sürü şey var."

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarından öptüm. "Benim de." Tişörtünü çekiştirip başının üzerinden geçirerek çıkardım. Jared sıcak göğsünü benimkine yasladı ve içimi çektim. En azından hayatımızın bu kısmı normale dönebilirdi.

"Dinlenmelisin," diye fısıldadı Jared.

"Dinleneceğim," diye söz verdim.

Gözlerimi kapatmamla tekrar açmam bir olmuştu. Güneş hâlâ parlıyordu ve Jared yatağın ucuna oturmuş, tişörtünü giyyordu. Şaşkınlık içinde bana döndü.

"Bana, uyuyacağına dair söz vermiştin."

"Uyudum," dedim esneyerek. "Çok iyi uyudum hem de. Saat kaç? Bütün bir gün uyumuş gibi hissediyorum."

"Nina, yirmi dakika bile olmadı."

"Dalga geçiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Bu çok rahatsız edici."

"Neden? Hiçbir zaman şekerleme yapan biri olmadım."

"Evet, ama şekerleme yaptığında genellikle üç saat uyursun." Jared aşağı eğilerek kulağını karnıma dayadı. O şekilde bir süre kaldıktan sonra içini çekti. "Bir şeyler değişti, ama ne olduğunu çözemiyorum. Sen değiştin, daha farklısın."

"Değilim, değişmedim. Sana uykum olmadığını söylemiştim. Hadi, şnorkelle yüzmeye gidelim. Sıkıl-

dım." Ayağa kalktım, valizden bikiniyi çıkardım ve Jared'ın da aynısını yapması için onu acele ettirdim. Onu sahile kadar sürükledim, biraz eğlenmek istiyordum. Şnorkellerimizle denizin altını seyrettik, yüzdük, birbirimize su sıçrattık ve adanın en uzak köşelerini keşfettik. Gece olduğunda dışarıdaki duşta birlikte duş aldık ve yatağa geçip birbirimize sokulduk. Eğer hamile olmasaydım, balayımız bitene kadar kesinlikle hamile kalırdım. Jared'ın arzusu tükenmek bilmiyordu ve ben de sessiz geçen her an kulağına davetkâr şeyler fısıldıyordum.

Little Corn Adası'nı son ziyaret edişimizde olduğu gibi, balayımız da çabucak bitmişti. Jared, ben valizlerimizi hazırlarken gözlerimdeki hüznü görmüştü.

"Geri gelebiliriz. Mezun olduğunda, bebeğimiz doğduktan sonra geri gelip istediğin kadar kalabiliriz."

"Yönetmem gereken bir şirket olduğunu unutuyorsun."

"İzin alsan bile gayet iyi idare edecektir şirket."

Omzumu silktim ve sürekli olarak yinelediğim gelinliğimi elbise çantasına koyup geri çıkarma işlemine devam ettim. "Olabilir."

Jared'ın da keyfi yoktu. Ne bize yardım etmek için gelen görevli eşyalarımızı kamyonu yüklerken ne de bottayken konuşmuştuk. Anakaraya giderken dalgalar çıkınca Jared bana sarılmış ve Nikaguraya'ya giden uçağın kalkmasını beklerken çok az konuşmuştu. Eski bir arkadaşına son kez elveda demek gibiydi. Bu sefer beni gülümsetecek bir yüzük yoktu. Aklımda yalnızca

eve döndüğümüzde bizi bekleyen şeylere dair uğursuz düşünceler vardı.

Peri masalı sona ermişti.

Amerikan hava sahasına girdiğimiz an, Titan'daki gelişmeleri öğrenmek için Beth'in numarasını tuşladım. Sasha, herkesin hayatını zorlaştırmak için çabalıyordu ve Grant tatile çıkabilmek için benim dönüşümü dört gözle bekliyordu. Okulun bitmesine birkaç hafta kalmıştı ve sonra yaz saati uygulamasına geçecektik.

Ryan hâlâ hastanede yatıyordu. Beth, Claire'in onu bir dakika olsun yalnız bırakmadığını söylemişti. Onun bu yorumu, yaralandıktan sonra Ryan'ı hastanede ziyaret ettiğim günleri aklıma getirmişti. Ryan'ın Claire'e slogan oyununu öğretip öğretmediğini merak etmiştim. Claire'in, onun başucunda oturup kırdadığını ve aptalca davrandığını hayal edemiyordum. Daha çok bir köşeye geçip dudak bükeceğini ve Ryan'ın dikkat çekmek için söylediği şeylerle sorduğu aptalca soruları görmezden gelmeye çalışacağını düşünüyordum, bu konuda yanılıyor olmayı diliyordum.

Pilot yakında alçalacağımıza dair anonsunu yaptı. Jared kemerimi sıktı ve her şeyin yolunda gideceğini söyleyerek kulağımın altındaki yumuşak yeri öptü. İniş yapmaktan dolayı özellikle gergin değildim, ama Providence'daki hayatımızı kastettiğini sanıyordum. Little Corn'da olanlarla başka bir dünyada kaybolmak ve Rodos Adası kötü bir rüyaymış gibi davranmak çok kolaydı. Fakat kötü rüya gerçeğin ta kendisiydi ve o an tam da bunu yaşamak üzereydik.

Uçak merdivenlerinden inmek ve asfalt pisti geçip bizi bekleyen arabaya yürümek esrarengiz bir şekilde

tanıdık geliyordu. Yerler ilkbahar sonunda yaşanan fırtınalar yüzünden ıslaktı, hava o kadar yoğundu ki dokunulabilir gibiydi. Samuel yüz metre kadar ileride dikiliyordu. Arka planda bekliyor, ama kendisini görmemize olanak tanıyordu. Jared, Samuel'in varlığından çoktan haberdardı ve benim yüzümden orada olduğunu biliyordum. Fakat bu kez Jared yanına gitmemiştir. Beni arabaya kadar götürüp kapıyı tutarken şoförümüz Robert'a işaret etmişti.

Telefonum çalınca cevap verdim. Grant, programımı bana hatırlatarak doğruca Titan'a gitmem gerektiğini söylemek için hiç vakit kaybetmedi. Ertesi gün ders saatimde önemli bir toplantı vardı ve yokluğumu telafi etmek için mühim birkaç noktanın üzerinden geçmek istiyordu.

Telefonu kapatıp içimi çektim. "Belki de..."

"Toparlamam gereken birikmiş bir sürü işin ve sınavların var. Finallerinin yakında başlayacağını da unutma. Grant bunu tek başına halledebilir."

Kafamı salladım. "Haklısın. Onunla bu akşam görüşürüm. Bir saat içinde ne anlatacaksa anlatır, ondan sonra kitaplarıma gömülmem lazım."

Jared kafasını iki yana salladı.

"Ne? Ne dedim şimdi?"

"Sen. Tek bir kelime etmeden söylediğim şeyi kabul etmen. Buna alışmam gerekecek."

Dudaklarımı düz bir çizgiymişçesine sıkıca kapattım. Gülümsememeye çalışıyordum. Tam bir baş belası olmalıydım. Ona, inat etmeden geçireceğimiz uzun ve güzel bir tatil borçluydum.

"Sana bu kadar kötü davrandığıma inanamıyorum. Özür dilerim."

Jared elimi tutup yüzünü bana çevirdi. "Çok kötü davranmıyordun. Başa çıkman gereken onca şey vardı ve işleri kendi bildiğin yoldan yapmak senin için önemliydi. Kararlarını kendi başına almak, bu çılgın hayata dair elinde kalan son kontrol yöntemiymi. Bunu sana asla çok görmedim. Aslında bu seninle ilgili sevdiğim şeylerden bir tanesi."

"Yine de bu hatırı sayılır ölçüde azaldı."

Jared gülümsüyordu. "Yaşadığın şeylerle başa çıkmaya çalıştığın için özür dilemene gerek yok. Olanlar herkes için zordu. Hem de çok. Yine de sana yalan söyleyip bu yeni halinden haz etmediğimi söylemeyeceğim."

Ona doğru uzanıp dudaklarının kenarını öptüm. "Benim birçok yeni yönümü göreceksin. Artık bir kurban olmak istemiyorum. Artık bana ve aileme olanlar konusunda aktif bir rol oynayacağım. Ya her şeyin üstesinden birlikte geleceğiz ya da hiçbirimiz tek bir şey bile yapmayacak."

Jared'm gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. "Beni her gün kendine hayran bırakıyorsun."

"Hımm, hayran kalmayı bitirdiysen, biraz işim var. Robert, Escalade'e ihtiyacımız olacak."

Robert kırışık gözleri ve nazik bakışlarıyla arabanın aynasından bana baktı. "Elbette hanımefendi." Bizi evimize götürmek üzere bir dönüş yaptı. Bu, Little Corn'a son gidişimizden bu yana değişen şeylerden bir tanesiydi. Evimiz artık Jared'ın dairesi değildi.

Lastikler çakıllı yolda sesler çıkarmaya başladığında, Robert arabayı yavaşlatıp Jared'ın SUV'sinin yanına park etti. Kapı açıldığında Robert bir elini bana

uzatmıştı. "Geri döndüğünüzü görmek çok güzel Bayan Grey." Robert tekrar konuşmadan önce utanarak kızardı. "İçten özürlerimi kabul edin Bayan Ryel."

Gülümsedim. "Yalnızca bunun için zam alacaksınız Robert."

Jared'a bakarak kafasını salladı ve bagajı açarak valizlerimizi çıkardı. "Eşyalarınızın yıkanıp odanıza yerleştirilmesini sağlayacağım."

"Teşekkürler Robert," dedi Jared. Elimi tutarak beni Escalade'e yönlendirip kapıyı açtı. Beni kollarına alarak nazikçe koltuğuna oturttu. "Seni evin kapısından geçirmeye zamanımız olmadığı için bununla idare etmek zorundayız."

Kahkahalar attım. "Peki, öyleyse," dedim iki elimi de hızlı bir öpücük için yanaklarına koyarken.

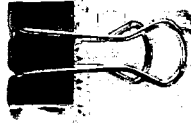
Providence değişik görünüyordu. Ağaçlarda kalan yağmur damlaları yere damlıyor, güzel binalar sokakta birbiri ardına kayboluyor ve trafik, ıslanmak istemeyen yayaların karşıdan karşıya geçmesini güçleştiriyordu. Ama bir şeyler değişmişti. Providence her zaman benim evim olacaktı, fakat şimdi bir savaş alanıydı. Çocuğuma zarar vermek isteyenlere karşı savaşmam gereken bir yerdi. Doğum yapana kadar geçecek aylarda sokakta yürürken tetikte olacaktım, karşılaştığım herkese şüpheli gözüyle bakacak ve her karanlık sokakta ihtiyatlı davranacaktım. Cehennem'in ne zaman harekete geçeceğini ya da bizim için ne planladıklarını bilmediğim için hazır ve uyanık olmak şimdi her zamankinden daha önemliydi. Her şeyi gözden geçirdiğimde, her şeyin burada, kendi çöplüğümde yaşanacak olmasına seviniyordum. Atalarım yalnızca Rodos

Adası'ndan gelmemişlerdi. Ben bir Nefil'dim. Bizler Kral Davud'dan, sellerden, 1797'de ortaya çıkan sarıhummadan kurtulmuştuk. Kocam bir Melekti. Bana yapabilecekleri her şeye karşı gelebilirdim. En azından kendime böyle söyleyip duruyordum. Bu konuda kendimi öldürebileceğim derecede endişemi artırmak yersiz bir davranış olurdu.

"Ne oldu?" dedi Jared sezdiği hissi kastederek.

Omzumu silktim. "Sanırım cesaret," dedim. "Bunu yapabiliriz. Sana inanıyorum. Bize inanıyorum."

Jared'ın bakışları hafifçe karardı ve elimi tutmak için vitesin üzerinden bana uzandı. Çenesinin altındaki kas aniden seğirmişti ve parmakları benimkilere kenetlenirken gerilmişti. "Yeni seni kesinlikle çok sevdim."

Altıncı Bölüm

Cevap

Titan'ın uzun ve heybetli binası, hemen yanındaki parkta bulunan buz pateninin üzerinde göğe doğru yükseliyordu. Yaza yalnızca birkaç hafta kalmıştı ve buz pateninin buzla kaplı yüzeyi erimiş ve pist patencilerin buluşma noktası olmuştu. Jared arabayı her zamanki yerine park etti ve arabadan çıkıp lobinin ön girişine yönelmeden önce beni dudaklarımdan öptü.

Bir anlığına duraksadım, yanımda Jared olmadan attığım ilk birkaç adımda kendimi garip hissetmişim. Düğün için hazırlanmakla geçirdiğim birkaç saat dışında, bütün bir hafta boyunca sürekli dip dibeydik. İçime öylesine huzursuz edici bir his yerleşmişti ki telefonumu ya da anahtarlarımı arabada unutmuşum gibi hissediyordum.

Ön kapıyı itip açarak lobiden içeri yürüdüm. Hissettiğim bu tedirginliği görmezden gelmeye çalışıyordum. Jared'ın arabada kalması, her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Eğer en ufak bir tehlike kırıntısı sezmiş olsaydı, zaten yanı başımda olurdu.

"Kendine gel Nina," diye fısıldadım kendi kendime. Düğmeye bastım ve kapılar kapanırken derin bir nefes aldım. Kapı tekrar açıldığında rahatlamak için aldığım nefesimin boşa gittiğini fark ettim.

"Himm, bakın kimler gelmiş," dedi Sasha. Bir eli

kalçasında duruyor, diğer eliyle de bir tomar kâğıt tutuyordu. Uzun kızıl bukleleri yüz hatlarını fazlasıyla keskinleştirmişti. Herhangi bir yetişkin Sasha'nın güzel olduğunu söyleyebilirdi, fakat ben uzunca bir süre önce onun içindeki bencil, sinirli çocuğu görmüştüm.

"Ah, aman Tanrım! Ben yokken perma mı yaptır-
dın? Sanırım seksenlere geri dönüyoruz." Kemikli ko-
luna omzumla çarpma fikrinden vazgeçerek yanından
ayrıldım.

"Seksi bukleler. Grant bugün de buklelerimden
bahsetti."

"Grant nerde?"

"Ofisinde. Yarım saat senin ofisinde bekledi. Gecik-
tin."

"Havalimanından doğruca buraya geldim. Sen hâlâ
neden buradasın?"

Sasha omzunu silkti. "Grant'ın işi ne zaman biterse
o zaman çıkıyorum."

Gözlerimi devirerek elimi uzattım. "Bunlar bana
mı?"

"Evet," dedi elindeki kâğıtları bana uzatırken. "Fo-
tokopilerini çekmek üzereydim."

"Gerek yok. Beklediğin için teşekkürler, ama evine
gitmelisin." Kâğıtları alıp Grant'ın ofisine doğru yü-
rümeye başladım. Ayakkabısını çıkarmıştı ve baklava
desenli yeşil iğrenç çoraplı ayakları masasının üstünde
duruyordu.

"İşte, karşınızda Bayan Fıstık Ryel."

"Hiç başlama," dedim belgeleri masasına bırakır-
ken. "Sana hemen geleceğimi söyledim. Sasha'yı ne-
den fotokopi çekmesi için yolladın ki?"

Grant elleriyle yüzünü kapadı. "Sasha tatlı bir kız, benim için tabii. Ama kendisinden beklenilenden çok daha fazlasını yapıyor. Ben de onun için bir şeyler ayarlıyorum."

Kahkaha attım. "Asistanlığı istiyor. Bu davranışlarının, dibinden ayrılmamasının sebebi de bu."

"Her an dibimde, odamda, karşımda, yolumda. İslah olmaz biri. Aslını istersen ona verecek bir şeyim yok. Diğer bölümlerdeki işlere yardımcı olmayı reddediyor ve ben çıkmadan işten ayrılmıyor."

"Grant, o bir stajyer. Bir şey yapmayı reddetmemesi gerekiyor."

Grant bir süre söylediklerimi düşünüp sonrasında kafasını salladı. "Haklısın. Yarın sabah ona yeni bir iş verebilirsin."

"Ah, hayır! Olmaz. Bu pis işi bana yükleyemezsin. Sasha senin sorunun."

Grant sandalyesine yaslandı. "Onu üzmem istemiyorum, ama sen bunu umursamıyor gibisin. Hatta bunu yapmaktan mutluluk duyacağını düşünmüştüm."

"Bu şirket başında böylesine bir korkak varken nasıl oldu da bunca süre ayakta kaldı?" diye sordum belgeleri gözden geçirirken. "Bunlar... işaretli maddeler mi?"

"Sasha'ya yazdırdım. Daktiloyla. Ona hiçbir şeyi unutmak istemediğimi söyledim." Söyledikleri üzerine suratımı ekşittim ve Grant omzunu silkti. "Onu yarım saatir görmedim. En son marjları kusursuz hale getirmede problem yaşıyordu."

"Grant, bu raporun içeriğini dışını biliyorsun. Benimle

konuşmana gerek yok. Sadece şu lanet olası sözleşmeyi imzala ve yolla." Ayağa kalktım, boş yere zamanımı harcadığı için sinirlenmiştim.

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum. Ama sorun şu ki bu sözleşmenin Titan'ı, babanın düşündüğünden çok daha farklı bir noktaya taşıma potansiyeli var."

"Jack para kazanmayı düşünüyordu. Sözleşmeyi imzala."

Grant'ın omuzları çöktü ve bakışlarını masasına çevirdi. Ümitsizliğe kapılmış gibiydi.

"Bekle bir dakika," dedim parmağımı ona doğrularak. Grant anında gerilmişti. Yakayı ele vermişti. "Aslında sözleşmeden bahsetmeye niyetin yoktu! Senin yerine Sasha'nın icabına bakmamı istiyordun!"

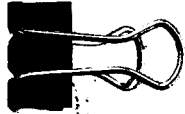
Grant bana doğru uzandı. "Anlamıyorsun! Her sabah masamı düzenliyor! Yapacaklarımın yazılı olduğu liste için bile bir liste yapıyor!"

"Onunla evli değilsin. Balayından döndüğüm ilk gece beni bunun için çağırdığına inanamıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu arada balayı nasıldı? Tropik bir yerdi sanırım. İyiye bronzlaşmışsın. Kaçıp evleneceğin hiç aklıma gelmezdi. Jack böyle bir şeyi onaylamazdı."

"Bizim gibi uzun bir süre nişanlı kalınca kaçıp evlenmiş olmuyorsun. Daha çok son dakikada planlanan bir şeydi. Yarın ders arasında arayıp gelişmelerden bahsederim."

"Tamam hanımefendi, pekâlâ," dedi Grant masasına bıraktığım veri paketine bakarak. Sasha'nın bu belgeler üzerinde bütün bir hafta çalıştığı su götürmez bir gerçektir. Her şey renk kodlayıcılarla ayrılmış

ve alfabetik sıraya göre dizilmişti. "O... hımm, şey... paketlerin üzerine isimlerini yazmanın onları şahsileştireceğini düşünüyordu. Elyazısıyla."

"Sasha bir kaligraf mı yani?"

Grant bir kez daha sandalyesine çöktü. "Bunu yapması için dışarıdan birini tutmamız gerektiğini düşündü."

Artık yüzüm kızarmıştı. Grant, Sasha'nın saçma hevesleri için şirket kaynaklarını kötüye kullanmasına izin veriyordu. "Yarın Sasha'yla konuşacağım. Beth dosya odasının da bakıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Bu konuyu ona bırak."

Gözlerimi devirdim. "Korkaksın."

Ofisim en son bıraktığım gibiydi. Beth hafta boyunca düzenlemeler yapıyordu, fakat onun dışında hiçbir şeye dokunulmamıştı. Babamın sandalyesine oturup tuttuğum nefesi verdim. Mezun olmadan şirketin başına geçmeyecektim. Hamileyken Brown'daki son yılımlı ve Titan'ı yönetmenin baskısını nasıl dengeleyeceğimi merak ediyordum. Mezun olmadan anne olacaktım. Her şey fazlasıyla hızlı geliyordu.

Tanıdık bir çift el gömleğimle boynum arasında kalan çıplak tenime dokunuyor, Jared başparmaklarıyla gergin kaslarıma masaj yapıyordu. Kafam kendiliğinden eğildi ve içimi çekti. Tek kelime etmeden arkamda aşağı eğildi ve öpücükleriyle bir yol çizerek omzumdan boynuma kadar ilerledi. Daha kolay hareket edebilmesi için başımı hafifçe yana eğdim.

"Buraya hiç gelmezsin," dedim gülümsemeyerek. "Çok gergin olmalıyım."

Elleri omuzlarıma ve kollarıma indi. Ardından ya-

vaşça vücudumda gezinerek karnımın üzerinde durdu. Parmaklarıyla baskı yapıyor, karnımı bir basket topu gibi avuçluyordu. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve kaşlarımın çatıldığını hissediyor, ne yapmak istediğini merak ediyordum. Dudakları her zamanki gibi yumuşak değil, daha çok kurumuş gibiydi.

"Biraz dudak merhemi sürsen iyi olur sevgilim," diye fısıldadım.

"Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu kulak tırma-
layıcı bir ses.

Bakışlarımı aşağı çevirdim. Karnımı tutan elin normalden uzun solgun parmakları vardı. Tırnakların arasına pislik dolmuş, uç kısmında iyice belirginleşmişti.

Dönüp baktığımda soluk bir yüz ile siyah gözler benden birkaç santim ötede duruyordu. Yaratık sırttı ve tuhaf görünümlü keskin iki sıra dişini gözler önüne serdi.

Doğrulup gözlerimi kırptım. Ofis karanlık ve sessizdi. Duyulan tek sese hızla atan kalbime aitti. Nefeslerim de hızlanmıştı. Korkutucu adam artık arkamda değildi, ama masamın diğer tarafındaki yeşil sandalyede karanlık bir siluet oturuyordu. Nefesimi tuttum.

Jared hemen bana uzandı. "Tamam. Tamam, benim."

"Ah," dedim göğsüme dokunarak.

"Titriyorsun."

"Kötü bir rüya gördüm. Uyuyakalmış olmalıyım."

"Uzun bir hafta oldu," dedi Jared gülümsemeye çalışarak. "Rüyandaki babam değildi, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim sakinleşmeye çalışarak. "Hayır."

Kim olduğunu bilmiyorum. Ama çok fazla dişi vardı.”
Jared kafasını salladı. “Onları sezebiliyorum.”

“Ya da sadece hamileyim diye böyle oluyor. Hamile kadınların normalden daha çok kâbus gördüklerini okumuştum.”

Kaşlarını çattı. En kötüyü düşünen her zaman kendisi olmuştu. İyi sebepleri düşündüğümüzde, yalnızca bir kez bile olsa kusursuzca normal olan şeylerin de buna sebep vereceğini kabul etmesi çok hoş olurdu. Ayağa kalktım, yerdeki çantamı alıp ayakkabımı giydim. Çıkardığımı hatırlamıyordum bile. Gerçekten bitkin düşmüş olmalıydım.

“Claire aradı,” dedi Jared.

“Kötü bir şey mi oldu?”

“Ryan iyiymiş. Akşam yemeğini birlikte yemek isteyip istemeyeceğimizi merak etmişler.”

“Hastanede mi?”

“Canları sıkılmış.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve gözlerimin altındaki akmış rimeli sildim. “Acıktım. Hastanenin akşam yemeğini yemek için daha iyi bir zamanlama olamaz, değil mi?”

“Hazır bir şeyler alırsız diye düşünmüştüm.”

“Bu daha da güzel olur,” dedim kapıyı açarken. “Nereden alacağımızı biliyorum.” Jared elini kapı kolunu tutan elimin üzerine koydu ve dudaklarımı öpmek için bana doğru eğildi. Anında daha iyi hissetmeye başlamıştım. Dudakları her zamanki gibi yumuşak ve pürüzsüzdü. Ama yine eskisi gibi sıcak değildi.

Derin bir nefes alarak gülümsedim. Kurşun yağmuruna tutulmuyorduk, hiçbir patlama olmuyordu

ve hiç kimse elindeki otomatik silahıyla içeri girmeye çalışmıyordu. Döndüğümüz ilk gün olaysız geçecekti. Cehennem'in harekete geçmek için bebek doğana kadar bekleyeceğini umma cesaretini gösteriyordum. Kendilerine özgü gurur ve aşırı güvenleri bize plan yapmak ve diğer taraftan bize birkaç müttefik bulmamız için biraz daha zaman kazandırıyordu.

Providence sokaklarında sürerken, çocukluğumdan beri bildiğim bir eve gelmiş gibi hissetmişim. O an, her köşeden karşımıza çıkan tehditler yoktu. Karanlık ya da kötülük yoktu. Providence o an, hatırladığım gibi resmedilmeye değer, hareketli ve trafiği çok bir şehirdi. Çocuğumun doğacağı ve babamla birlikte sokaklarında dolaştığım şehirdi. Providence, Jared'la olan aşk hikâyemizin temeliydi. Ne yaşanmış olursa olsun, burası hâlâ evimdi ve düşmana karşı burada savaşacaktık.

"Bu akşam merak uyandıracak kadar rahatsın," dedi Jared.

"Bilmem," diyerek içimi çektim. "Her şey olması gerektiği gibi sanki."

"Bu umut verici bir şey."

Yemeğimizi alıp hastaneye doğru yola koyulduk. Jared asansörün kapısı açıldığında elimi tuttu ve beni Ryan'ın odasına yönlendirdi. Kapılar açıldı, fakat içerisi oldukça sessizdi.

Claire, Ryan'ın başucundaki sandalyede oturuyordu. Kafasını yumruk yaptığı elinin üzerine koymuş, Ryan'a gülümsüyordu. Ryan'ın parmaklarıysa Claire'in kolunun altındaki battaniyenin kenarlarıyla düşüncesizce oynuyordu. Özellikle bir şeyden bah-

setmeden güzel bir sohbet içinde gibiydiler. Aklıma o sandalyede oturduğum zamanlar gelmişti. Ryan'ın mantıksız esprilerine gülüyordum ve şimdi gözlerindeki ışığın geri geldiğini görmek beni mutlu ediyordu.

Ryan'ın vücudunun her bir yanından çıkan borular ya da bağlı olduğu bir izleme monitörü yoktu ve yanında duran Claire ile oldukça rahatlamış görünüyordu. Jared'ın eline uzandım. Parmaklarımız birleşirken kafamı kaldırıp ona baktım. Küçük kız kardeşine gülümsüyor, onun en sonunda mutlu olduğunu görüp seviniyordu.

Ryan'ın bakışları durduğumuz yere kaymıştı. Claire yavaşça bize doğru döndü ve hafifçe gülümsedi.

"Tık tık," dedi Jared elinde tuttuğu yemek poşetlerini havaya kaldırarak. "Hamburger getirdik. Nina, en sevdiğin şeyin bu olduğunu söyledi."

Ryan'ın gülümsemesi şimdi bir sırtıtmaya dönmüştü. Kafasını yastığına bastırdı. "Ah, teşekkürler Tanrım! Açlıktan öleceğimi sanmıştım."

"Ah," dedi Ryan koca bir lokmayı çiğnerken. "Bunları olabilecek en iyi yerden almışsınız. Cidden. Ben hastanedeyken böyle yapmamalısınız, yoksa ölüp cennete gittiğimi düşünebilirim."

Claire gözlerini devirdi. "Bir hamburger için daha fazla ne kadar abartabiliyorsun acaba?"

Ryan çiğnemeyi bırakarak bileğiyle ağzının kenarındaki ketçabı sildi. "Bir burgeri kıskanmamalısın tatlım."

"Ah abi," dedi Claire, Ryan'ı işaret ederek. "Neyle uğraştığımı görüyor musun? Biriniz İş Sağlığı ve Güvenliği Ajansı'nı arayabilir mi lütfen?"

"Bilmem," dedi Jared. "İçeri girdiğimizde halinden memnun görünüyordun."

Ryan bir başka ısırik daha aldı ve yeniden çiğneme-ye başladı. "Ne zaman biri ziyaretime gelse böyle sert davranıyor, ama beni kandıramaz."

"Başka kim geldi?" diye sordum.

"Annem. Kim. Beth. Chad. Josh... evet. Hemen hemen hepsi bu kadar. Hayır, bekle biraz..."

"Nasıl geçti? Yani annenle?" dedim.

Claire kaşlarını çattı ve Ryan ona göz kırptı. "İyi-ydi. Bir teori geliştirmiş. En son hastaneye düştüğümde sen vardın ve şimdi de Claire. Kızlar yüzünden hastanelik olduğumu sanıyor."

"Zaten kızlar yüzünden hastanelik olmuyor musun?" diye sordu Jared buruk bir gülümsemeyle.

"Kes sesini Jared," diye uyardı Claire.

Ryan'a bir bardak soda uzattım. "Biliyorsun, bu bir alışkanlık haline geldi."

Sakalları birkaç günlük olmuş, saçlarıysa taranmamıştı. Onu son kez hastanede gördüğüm halinden çok daha yaşlı görünüyordu ve mektuplarıyla birlikte yol-ladığı fotoğraftaki halinden eser yoktu. "Bir de bana sor. İki hastaneye yatış vakasından önce sıranın sende olduğunu söylediğimi sanıyordum."

"Ben sıramı savdım."

"Evet, neredeyse kan kaybından ölüyordun. Hı, çok mühim bir şeydi. Bu konuda üçe bir üstünlük sa-hibiyim."

"Hımm, ben hamileyim, yani bu yıl içinde ben de hastaneye yatacağım," dedim. Kelimeler ağzımdan çı-karken ne söylediğimi fark etmiştim.

Ryan kahkaha atmaya başladı. "Bekle... ne?" diye sordu. Yüzündeki eğlenir ifade yerini birden endişeye bırakmıştı.

Bakışlarımı Claire'e çevirdim. "Ona söylemedin mi?"

Omzunu silkti ve bunu yaparken dalgalı saçlarını savurdu. "Senin söylemen gerekirdi. Nasıl öğrendiğine bak. Aptal."

Kaşlarımı çattım. Ryan da benim gibi yapmıştı. "Tebrik ederim," dedi. Jared'a dönüp ona ışık hızıyla kötü bir bakış fırlattı ve ardından dikkatini tekrar benim üzerimde topladı. Yatakta doğruldu. "Söyle hadi," dedi Jared.

Claire, Jared ve Ryan'ın birbirleriyle bakışmalarını izliyor, açıkça mutsuz görünüyordu. Ryan'ın hislerindeki değişikliği sezebildiği için mi, yoksa konuşmanın gidişatı yüzünden mi mutsuz olmuştu, bilmiyordum.

"Bir şey söylemek bana düşmez," dedi Ryan.

"İzin veriyorum," dedi Jared ve sustuğu an Ryan'a konuşması için işaret etti.

Ryan gözlerini devirip Claire'e döndü. "Bu tam olarak kimsenin olmasını istemediği bir şey değil miydi?"

Claire, abisi yerine cevap vermekten hoşnut görünmüyordu, fakat yine de hızlıca yanıtladı. "Evet ve hayır. Shax'in kitabındaki kehanetten farklı yaşamak teoride daha güvenli olurdu, ama Cehennem yine de her an bir şeylerin olmasını beklerdi. Şimdi Nina'nın hamile oluşu her şeyin sonu demek. Cennet'i kendi tarafımıza çekmek için daha iyi bir şansımız var artık."

Ryan, sorusunu Claire'e sormakta haklıydı, çünkü Jared uzun uzadıya açıklamalarıyla ünlüydü. Claire ise doğruca konuya girerdi.

Ryan'ın bakışları Claire'den bana çevrildi. "Sen iyi misin?"

Omzumu silktim. "Harikayım, muhteşemim. Maratona bile katılabilirim."

Gülümsedi. "Güzel." Claire'e döndü. "Öyle değil mi?"

Bunun üzerine Claire yüzünü ekşitti. "Neden bana soruyorsun?"

"Bilmem," diyerek omzunu silkti Ryan, "herkesten daha iyi bileceğini sanmıştım."

Claire kahkaha atarak ayağa kalktı. "Bu konuda bir uzman sayılmam. Hamilelik hiçbir zaman aklımda olmayan bir şeydi ve bu yüzden detaylar hakkında aneme hiç soru sormadım."

"Neden aklında olmayan bir şeymiş ki?"

Claire gözlerini devirdi. "Çünkü meşgulüm."

"Neyle meşgulsün?" diye sordu Ryan kuşkuyla.

Claire iki elini de yatağa koyarak Ryan'a baktı. "Hayatta kalmanı sağlamakla."

Ryan'ın elleri yavaşça battaniyenin üzerinde hareket etmeye başladı ve parmakları Claire'inkileri buldu. "Peki... peki ya birlikte olsaydık? Bence bu hamileliği düşünmeni sağlardı."

Claire çabucak doğrulup kollarını göğsünde bileştirdi. "Hayal kurmaya devam et."

Ryan'ın dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Claire'i sinir etmeyi o kadar çok seviyordu ki bu durum kendi kötülüğüne oluyordu. "Haksız mıyım?"

"Öncelikle," dedi Claire ağırlığını bir ayağından diğerine vererek, "biz diye bir şey asla olmayacak. İkinci-

cisiyse bir bowling salonu kadar kocaman olduğumda seni korumakta güçlük çekerim."

"Ama eminim bunu yapabilirsin," dedi Ryan. "Ben de dokuz ay boyunca beladan uzak dururdum."

Claire tek kaşını havaya kaldırdı. "Sen bir ay bile beladan uzak duramazsın. Üç kez hastaneye kaldırıldın, büyük cerrahi operasyonlar geçirdin ve geniş çaplı rehabilitasyonlar gördün. Hem de birkaç yıl içinde."

Ryan'ın bakışları yumuşadı. "Gerekirse beladan uzak dururum. Senin için yaparım."

Claire eliyle Ryan'ın ağzını kapattı. "Kes sesini."

Jared ortamda kendini fazlalık gibi hissederek hursuzca kıpırdandı. "Ah... hımm, gitmeliyiz."

"Hayır!" dedi Claire. Elini geri çekerek taytına sildi. "Hayır, biraz daha kalın. Gidip birkaç sandalye daha getireceğim."

"Sana yardım edeyim," dedi Jared. Claire'in peşinden gitmeden evvel hızla alnımı öpmüştü.

"Vay canına," dedim Ryan'ın yanındaki sandalyeye otururken. "Bir odayı benim yaptığımdan çok daha hızlı bir şekilde boşaltabiliyorsun. Bunun bir anlamı olmalı."

Ryan kaşlarını çattı. "O çok sert. Senden bile sert."

"Kuşkusuz," diyerek kafamı salladım.

"Hayır... yani demek istediğim fiziksel olarak değil. Ben iyileşirken her saniye yanımda. Bana göz kulak olmak zorunda olduğunu biliyorum, ama başucumda oturup elimi tutması gerekmiyor."

"Senin elini mi tutuyor?"

Ryan hafifçe gülümsedi. "İlk sabah uyandığımda iki eliyle benimkini tutuyordu. Gözlerimi tekrar açtığımdaysa elimi bıraktı. Ama evet, elimi tuttu."

"Tamam, ama ona eziyet etmene gerek yok. Hareketlerine bakacak olursak, seni önemsiyor olmalı. Karşıdaki kişi Claire, Ryan. Onu hiçbir şeye zorlayamazsın."

Ryan yan dönüp dirseğini yatağa yasladı. "Nina, sen hamilesin. Kötü bir şeyler olacak. Belki yarın, belki de küçük yarı Melek çocuğunu doğurduğun gün." Karnımı gösterdi. "Ama eminim ki zamanımız çokmuş gibi davranmanın tutarsız bir davranış olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz."

"Tutarsız," dedim. "Çok etkileyici."

"Kes sesini," diyerek sırtıttı. "Onu seviyorum. Onunla olmak istiyorum. Bu sadece onun etrafında olmak değil, bu yeterli değil. Yanı başımda olmadığını bildiğim halde yakınlarda olduğunu bilmek daha da kötü."

"O duyguyu biliyorum," dedim. Yakın geçmişimi hatırladığımda gözlerim buğulandı. Geçmişte Jared'ın yakınlarımda bir yerde olduğunu bilerek yurt odamda çalışmaya gayret ediyordum. Duvarımdan sarkan bir mikrofona konuşmuş, dondurucu yağmurun altında beklemiştim. Çünkü geleceğini biliyordum.

"Bence o da benden hoşlanıyor, ama yalnızca itiraf etmek istemiyor. Claire'in sert kabuğunu kıracağım."

Ryan'ın sesi beni kendime getirmişti. "İyi şanslar," dedim.

Hemen sonra Claire ve Jared kollarında taşıdıkları sandalyelerle odaya döndüler.

"Seni seviyorum," dedi Ryan doğruca Claire'e bakarak. Claire ise olduğu yerde duraksamış, adeta çivilenip kalmıştı ve konuşamıyordu.

"Sakin ol," diyerek kafamı salladım.

"Ben... ah..." dedi Claire etrafına bakınarak. Sandalyeleri yere bıraktı ve ardından abisine döndü. "Ziyarete gelen başka birileri daha olabilir... Birkaç sandalye daha getirsem iyi olacak."

Kapılar arkasından kapandığında Ryan bakışlarını aşağı çevirdi ve keyifsiz bir kahkaha attı. "Çok inatçı."

"Aptal olmasından iyidir," dedi Jared.

Ryan hızla kafasını kaldırdı. "Pardon?"

"İşini yapmasına müsaade et," dedi Jared düz bir ses tonuyla.

"Bunu sen mi söylüyorsun? Çok ironik."

İkisinin arasındaki gerginlik odadaki havayı ağırlaştırmıştı. "Hadi, ama çocuklar," dedim.

Jared'ın gözleri kısılmıştı ve Ryan da hafifçe öne eğilmişti. Aralarındaki nezaket her zaman bir zorlama olmuştu. Birbirlerine bağırıp çağırımları an meselesi.

Jared hafifçe kıpırdadı. "Bu tam olarak ne demek oluyor Ryan?"

"Neden herkesin bu kargaşayı yaşadığını unutmuşa benziyorsun? Eğer işini kitabına göre yapsaydın bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Şimdi bu yüzden yargılamadan herkesin kendi seçimlerini yapmasına izin vermeye ne dersin?"

Jared'ın bedeni gerilerek adeta taş kesilmiş, çenesi kasılmıştı. Ryan'a her zamanki mantıklı cevaplarından birini vermesini bekledim, ama bir şey söylememişti. Tek kelime etmeden odayı terk etti.

"En sonunda... söyleyecek bir şey bulamadı," dedi Ryan yatağında geriye doğru yaslanırken.

"Bunu yapmamalıydın," dedim.

Kaşlarını çattı. "Nedenmiş? Sırf Jared olduğu için mi? Başkalarının yaptığı yanlışlar hakkında konuşmasında bir sorun yok, ama onun yapmayı seçtiği şeyler de en iyileri değildi. Kendisi de kısa bir süre bu durumdayken, Claire'i işini yapmaktan alıkoyduğumu ima etti."

"Biliyorum."

"O halde neden onu savunuyorsun? Neden sadece 'Ryan, haklısın, Jared haksız' diyemiyorsun?"

"Çünkü o elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Çünkü ne zaman bir şey yapsa, en iyisini ve herkes için en iyi olanı yapmaya çalışıyor. Jared beni seviyor ve tüm olanlardan sonra bunu yüzüne söylemen çok zalimceydi."

"Fikirlerine kendine saklasın o halde," dedi Ryan kollarını kavuşturarak.

"Jared yalnızca hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir anda durumun kontrolünü elinde tutmaya çalışıyor. Claire onun küçük kız kardeşi. Onu, senden çok daha uzun bir süredir seviyor ve Talehi'ne âşık olmanın nasıl zor bir şey olduğunu ilk elden biliyor. O sadece kız kardeşini bizim yaşadığımız şeylerden korumaya çalışıyor. Bunu bir düşün."

Ryan tek kaşını kaldırdı. "Pişman mısın yani?"

"Neyden pişman mıyım?"

"Şimdi her şeyi bildiğine göre, ona âşık olduğun için pişman mısın?"

"Hayır ve hayır! Elbette hayır. Sadece zor, hepsi bu."

"Ne zor değil ki?"

"Normal bir ilişki?"

"Kim demiş?"

"Normal insanlar."

"Normal insanlar hakkında ne bilirsin ki sen?"

"Birkaç tanesini tanıyorum!" dedim. Ryan gülümsemesine engel olmaya çalışıyor, beni kızdırmaktan zevk alıyordu. Zavallı Claire! Dünya üzerindeki en sabırlı kişi değildi ve yine dünya üzerindeki en sinir bozucu, en tartışmacı ve Bex'in bir keresinde söylediği gibi en inatçı keçisi ona âşık olmuştu.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şeye. Kendimi daha iyi hissediyorum," dedim kapıyı açmadan evvel ona el sallarken.

"Bekle! Beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Bizler hiçbir zaman yalnız değiliz," diyerek gülümsedim.

Jared koridorda Claire'le birlikteydi. Claire, Jared'a bakıyor, kulağına onu rahatlatacak şeyler fısıldıyordu. Jared bir nebze daha sakin görünüyor, Claire'in her söylediğini dinliyordu.

"Ryan senindir," diyerek Claire'e gülümsedim.

"Ne?" diye yanıt verdi Claire.

Jared'ın elini tuttum. "Seni sinirden çıldırtacak şeyi biliyor ve sen de bunu yapmasına izin veriyorsun."

"Konu o olunca her şey biraz daha farklı. Bunu saf ve katışıksız bir nefretten başka bir şeyle açıklayamıyorum."

"Bir zamanlar benim peşimdeydi ve şimdi yalnızca küçük kız kardeşinin peşinde diye aynı şekilde sinirini bozuyor."

"Aynen öyle."

"Ya öyle olmasaydı?"

“Ne olmasaydı?” diye sordu. Konuşmayı nereye getireceğime dair en ufak bir fikri yoktu. Birdenbire neşeyle dolduğumu hissettim. Jared’ın, aydınlanmanın yanlış tarafında oluşu beni son derece eğlendiriyordu.

“O Claire’e âşık birtanem,” dedim kollarımı boyuna dolamak için parmak uçlarımda yükselerek, “bu oldukça iyi bir şey.”

“Sizin için öyle olabilir,” dedi Claire homurdanarak.

“Ryan’ın Claire’i sevmesi ne anlama geliyor, unuttun mu? Birlikte olması gereken kişi onlar. Ryan ve ben değil. En iyisi de ne biliyor musun? Ne olursa olsun Ryan’la uğraşmak zorunda kalmayacaktın. Çünkü şimdi Claire’i seviyor, ona kızmanın sebebi beni deli etmesi değil, Claire’i sinirlendirmesi.” Claire duvarı yumruklamak ister gibi doğruca bana bakmasına rağmen yüzüme gurur dolu geniş bir gülümseme yayılmıştı.

Jared’ın yüz kasları gevşedi ve birden kıkırdamaya başladı. “Evet, doğru,” dedi beni öpmek için eğilerek. “Daha kötüsü de olabilirdi. Hem de çok daha kötüsü.” Bakışlarını Claire’e çevirdi. “Özür dilerim, iyi şanslar.”

Koridorda yürürken ikimize bakmayı sürdürüyordu.

“İuu.. şey Nina?” diye seslendi Claire.

Arkamı döndüm ve bir kez daha ne kadar küçük olduğumu fark ettim. Daracık mavi taytıyla kendisine büyük gelen ve omuzlarından düşen tişörtüyle daha da küçük görünüyordu. Ayak bileklerine kadar gelen botunun çıkardığı ses yanıma gelirken hastane koridorunda yankılanıyordu.

“Efendim?”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, belli ki olanlardan usanmıştı. "Gerçekten inatçılık ettiğimi mi düşünüyorsun? Sence bu yüzden mi o benim Talehim? Birbirimiz için yaratıldığımız için mi?"

"Evet," dedim. "Onu önemsiyorsun, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," diyerek omzunu silkti. Bir elini aşağı indirdi ve diğerini de ağzına götürdü. "Sanırım."

Bakışlarımı Jared'a çevirdim ve gözlerimle Claire'i işaret ettim. Jared önce kaşlarını çattı, ama ısrarla Claire'e göstermeye devam ettiğimde konuşmaya başladı. "Sorun yok Claire. Ondan hoşlandığımı söyleyemem, ama her şeyin bu şekilde gelişmesinde başka bir amaç göremiyorum. Sence başka bir sebebi var mı? Çünkü eğer olduğunu düşünüyorsan seve sev... öhöm..." diyerek ofladı, çünkü kaburgalarına dirseğini geçirmiştin. Elbette canı yanmamıştı, ama yine de verdiği tepki hoşuma gitmişti.

"Hayır," diye fısıldadı Claire, "başka bir sebebi olduğunu düşünmüyorum." Derin düşünceler içerisinde Ryan'ın odasına açılan kapıya doğru ilerledi. Kapı kolunu çevirdi ve ardından kafasını iki yana salladı. "Ama bu yine de suları bulandırmamam anlamına gelmiyor."

Onun ardından tekrar odaya girdik. Claire sandalyesini Ryan'ın yatağından uzağa çekmiş ve burgerini sessizlik içinde yemişti. Ryan onu bir süre izlemiş ve umut ettiği tepkiyi alamayacağını anladığındaysa kafasını aşağı eğmişti.

Onun için üzülmüştüm. Seninle arasına mesafe koymak isteyen birini sevmenin nasıl berbat bir şey olduğunu biliyordum. "Eee, daha iyi hissediyor musun? Ne zaman çalışmaya başlayacaksın?"

"Bir hafta raporluyum. Bunlar yaşıdığında görev başında olmamam çok kötü oldu. Bir ton para harcamaktan kurtulurdum."

"Faturayı dert etme Ryan," dedim. "İcabına bakıldı."

Ryan tartışmak için ağzını açtı, ama bu çabasının boşa olduğunu o da gayet iyi biliyordu. Yaptırdığı küçük çaplı sigortanın karşılamadığı şeyi kendi başına ödemesinin bir yolu yoktu. Alçakgönüllülükle kafasını salladı. "Bu, hastaneye son yatışım. Bir sonraki sefer burada yatan bir başkası olacak. Şaka yapmıyorum, çok ciddiylim."

Claire'in çatık kaşları düştü ve dudaklarının kenarları neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe yukarı kıvrıldı. Yüzündeki ifade, Jared'in benden uzak kalmak için dişini tırnağına takarak elinden geleni yaptığı günlerde, duygularını saklamak için kullandığı yöntemleri hatırlatmıştı. Claire'in savaşı ise daha zorluydu, çünkü Ryan benden çok daha inatçı biriydi.

Saat geç olmasına rağmen yediğimiz akşam yemeğinin tadını çıkarıyor, Jared ve ben Little Corn Adası'na gitmek için Providence'dan ayrılmadan önce geçen son birkaç gün hakkında birbirimize takılıyorduk. Ryan iyileşme sürecini her ayrıntısıyla anlatıyor, Claire ise gönülsüzce onun bebek bakıcılığını yaptığı için yakınıyordu. Konuşmamız sırasında birkaç kez Şeytanlardan, Shax ve Isaac'tan de bahsetmiştik. Ryel soyadını taşımayan biriyle hayatımın bu doğaüstü yanlarını konuşmak hem rahatlatıcı hem de garip bir duyuydu. Ama geldiğimiz nokta buydu; bir hastanede odasında oturmuş, St. Anna Kilisesi'nin duvar-

larına çarpan yüzlerce garip şekilli yaratığın çıkardığı iğrenç kokuyu tartışıyorduk.

"Peder Francis'ten haber aldınız mı?" diye sordum.

Claire kafasını salladı. "Evde. İlk geceyi zor atlattı, ama sağ kalmayı başardı. Doktorları inanılmazdı."

Jared elime dokundu. Ryan'ın gözleriye bu hareket karşısında neredeyse tamamen kapanacak kadar kısılmıştı.

"Eee," dedi Ryan. "İkinizin bir süreliğine şehir dışına çıktığını duydum. Daha... bronzsunuz."

"Evet," dedim kafamı sallayarak. "Little Corn'a gittik."

"Yine mi?" diye sordu Ryan.

Claire'in bakışları Ryan'ın yüzünden ayırmıyordu. Görmek istemediği bir yüz ifadesi görmek için dikkatle onu izliyordu.

Jared elimi sıkıttı. "Oradaki kilisede evlenmeye karar verdik."

Ryan kafasını salladı. İç sesiyle konuştuğu belli oluyordu. Claire hiç hareket etmemişti. Sessizce bekliyordu, fakat ne beklediğini kestiremiyordum.

"Aceleniz neydi?" diye sordu Ryan.

"Nina hamile olduğunu söyledi, duymadın mı?" dedi Claire bezgin bir ses tonuyla.

Ryan kafasını ona çevirdi. "Duydum. Ne olmuş yani?"

Omzumu silktim. "Zaten nişanlıydık. Beklemenin bir anlamı yoktu."

"Evlisin. Jared'la." Ryan'ın bakışları, yaşadığı şokla kocaman açılmıştı ve kaşlarını kaldırabileceği kadar

yukarı kaldırmıştı. Claire'in vücudu gergindi ve bakışları da Ryan'a odaklanmıştı. Hemen sonra Ryan'ın yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

"Tebrikler Nigh! Bu acayip müthiş bir şey!"

Claire'in boş bakışları yerini rahatlamış bir ifadeye bıraktı ve derin bir nefes aldı. Gülümsemeyi başarmıştı ve ardından bana baktı. Bir önceki yıl aynı yalvaran ifadeyi Jared'in yüzünde görmesem, bunu fark etmem neredeyse imkânsızdı, ama o Ryan'ın hâlâ bana âşık olmasından korkuyordu.

"Teşekkürler," dedim kafamı eğerek.

Geçen seneyi gözden geçirirken, dördümüz arasındaki ilişkinin bundan daha da değişik bir hal alamayacağını düşündüm. Söylediğimiz her şey, ağzımızdan çıkan her kelime, aldığımız her karar bizi bugünlere getirmişti. Ryan, Claire'e baktığında gözlerinde büyük bir aşk vardı ve Jared ileri doğru uzanarak avucunu karnıma dayadı.

Yaşadığımız kısa fakat tatlı an kapının tıklatılmasıyla bozulmuştu.

"Kim!" dedi Ryan.

Giysileri kirli ve saçları da tam bir felaketti. Omzunda kahverengi bir çanta vardı ve koltuğunun altında oldukça güvendeydi. Koruduğu şeyin kitap olduğunu düşündüm. Kitabı yanından ayırmaması gerekiyordu, çünkü Kim, Şeytanın Doğumu'nu Shax ve Şeytanlarından koruyabilecek tek kişiydi.

Kim, kendi gibi görünmüyordu. "Sen!" dedi Jared'ı işaret ederek. "Bana bir söz verdin Yarım Kan ve şimdi sözünü tutma vakti geldi."

Yedinci Bölüm

Tutulmayan Söz(ler)

Kim sık ve kesik nefesler alıyordu ve kolunu kaldırmış bir parmağıyla Jared'ı gösteriyordu. Odadaki hava anında ağırlaşmıştı ve ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Diğerleri Kim'i yakından izliyor ve şimdi yalnızca bir hata yapmasını bekliyordu. Shax, Cehennem'de, ait olduğu yerdeydi, fakat yaptığı hata Jared ve Kim kitabı Kudüs'teki Kutsal Kabir Kilisesi'ne geri götürmeden önce, onu ele geçirmekte daha da kararlı ve azimli olmasına sebep olmuştu.

Peşinde, etrafında ve yakınlarında sürekli düşmanların olması Kim'in durumunu daha da kötüleştiriyordu. Gözlerinin altında geniş mor halkalar oluşmuştu ve genellikle uçar ve olaylardan kolayca etkilenmeyen yapısı son iki yılda yavaşça kaybolmuştu. Küçük bir kızken Şeytanlar tarafından ele geçirilmesi ona Cehennem'in bile anlayamadığı bir güç vermişti; düşmanlarının güçlerini ele geçirebiliyor ve bu sayede kitap yeniden Shax'ın ulaşamayacağı tek yere götürülene dek kitabı en iyi şekilde koruyabiliyordu. Shax, kitabı yeniden ele geçirmeye hevesli olduğu kadar, Kim de ailesini Şeytanın Doğumu'nun lanetinden kurtarmak istiyordu.

Bir hemşire içeri girdi ve o an Kim'in ilginç görün-

tüsünü fark etti, hemen ardından da Ryan'ın değerlerini incelemeye başlayarak Kim'i görmezden geldi.

Kulağından steteskobu çıkarırken Ryan'ın halinden mutlu olmuşa benziyordu. "Doktor taburcu olabileceğinizi söyledi, ama saat geç olduğu için sizi bir gece daha burada tutmak istiyor. Sabah ilk iş olarak çıkış işlemlerinizi yapılacaktır."

Kim elini aşağı indirdi.

"Offf..." diyerek karşı çıktı Ryan. Usandığı yüzünden belli oluyordu.

Claire gözlerini devirdi. "Bir gece hiçbir şey Ryan. Sızlanmayı kes."

Ryan hafifçe sırtıyordu. "Eve döndüğümde, biliyorsun ki sen de içeri girebilirsin. Dışarıda Lotus'un içinde oturmana gerek yok."

"Hayır, sağol. Bütün gece saçmalıklarını dinleyecek olursam, işimi doğu dürüst yapamam."

"Konuşmak zorunda değiliz," dedi Ryan sırtarak.

Jared ayağa kalktı. "Tercihen kız kardeşimle yaklaşmayla yakından uzaktan ilgisi olan bir şey söylediği için, yediklerimi Ryan'ın üstüne kusmadan önce," dedi bana bakarak, "gidiyoruz."

Claire'in dili tutulmuştu ve kaşlarını çatmıştı. "Ryan gerçekten mi?"

Ryan histerik kahkahalar atıyordu.

Jared elimi tutarak beni hızla asansöre yönlendirdi. Ryan'dan daha hızlı ve süratli bir şekilde uzaklaşmamız mümkün değil gibi görünüyordu. Kim hemen arkamızdan koridora çıktı. Jared asansörün düğmesine bastı ve Kim'in konuşmasını bekledi.

O ise kollarını kavuşturdu, söylemek için geldiği

şeyi zaten söylemişti. Beklenti içinde Jared'ı izliyordu.

Jared içini çekti. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Söz verdin. Hem neyi bekliyorsun ki? Nina hamile. Kehanet başladı ve önümüzde yalnızca birkaç gün var."

"Kitabı Woonsocket'e götürüp Peder Francis'le üzerinden geçmek istiyorum. Belki bir şeyler bulabiliriz. Hepimizi bu çatışmadan kurtaracak bir şey bulabiliriz."

"Bu çok zor, söz konusu sen olsan bile," dedi Kim. Solgun yanakları kızarıyordu. Onun kızgın olmasıysa bana o kadar yabancı bir şeydi ki neler olduğunu anlayamıyordum.

"Yaz tatilinize birkaç hafta kaldı. Nina daha fazla dersi ekemez ve ben de onsuz hiçbir yere gidemem."

Kim gözlerini kıstı. "Dersleri önemsedığimi mi sanıyorsun? Bu iş son derece ciddi Jared. Kitabı geri almana yardım edersem, onu Kudüs'e götürmemde bana yardımcı olacağına dair söz verdin. Söz verdin."

Jared ensesini ovuşturdu, belli ki sinirlenmişti. Asansörün kapısı açıldı ve benle Kim'i içeri çekti. Yaşlı bir çift de asansöre yaklaşıyordu. Yaşlı beyefendi kapıyı tutmamız için bize eliyle işaret etti, fakat Jared kapıların kapanması için hızlıca düğmeye bastı.

"Jared!" dedim dehşete düşmüş bir halde. "Shax'in o lanet olası kitabı ele geçirmesine neden müsaade edemeyeceğimizi bana hatırlatır mısınız?"

Kim keskin bakışlarını bana çevirdi. "Çünkü o kitap Shax'e inanılmaz bir güç veriyor ve bu öyle bir güç ki İsa'nın döneminde yaşamış insanlar bile, Shax'in bu gücü ele geçirmesinden korkuyorlardı. Günümüze dönecek olursak, baban onu sinirlendirdi ve eğer kita-

bını ele geçirirse, sahip olduğu güçle ortadan kaldıracığı ilk kişi sen olacaksın.”

Jared omuzlarını dikleştirdi ve çenesini aşağı eğdi. “Kitabı geri götürmek istemeni ve sebeplerini anlıyorum. İnan ki anlıyorum. Ama bir kere... bir kere bunu yaptığımızda bir daha geri dönüşü olmayacak. Bir daha bu şansı elde edemeyeceğim.”

Kim, Jared’a aynı bakışlarla karşılık verdi. “Öyleyse yap.”

Asansörün kapısı açıldı ve Kim hastanenin ana lobisine doğru yürümeye başladı. Başka bir şey söylememiş ve beni yanıtsız bırakmıştı.

Jared ile birlikte sessiz bir şekilde Escalade’e yürüdük. İkisinin söylediği şeyler de mantıklıydı. Sevddiği birini korumaya çalışan birini kim suçlayabilirdi ki? Aklıma ilk gelen şey Jared’ın verdiği sözü tutması konusunda ısrar etmekte, fakat beni korumak aynı zamanda çocuğumuzu korumak demektir. Fasulye benim birinci önceliğimdi.

Jared’ın kafası benimkinden de karışık. O iyi bir adamdı ve verdiği söze karşı gelmek onu rahatsız ediyordu. Haklıydı; her ipucunu, kehanette geçen her paragrafın hem gerçek hem de olası anlamlarını araştırmamız gerekiyordu. Cennet ve Cehennem’i savaşa sürüklemek son çareydi ve olası her seçeneği gözden geçirmeden yapacağımız şeyden emin olamazdık.

O gece düzensiz bir şekilde uyudum. Rüyamda savaşlar, Şeytanlar ve Fasulye’yi görmüştüm. Beynim inanılmaz bir hızla çalışıyordu, fakat kendimi uyardırmaya yetecek kadar korkunun içinde kapana sıkışıyor, ardından yeni kâbuslar görmek üzere uyuyaka-

liyordum. Hastanede, St. Anna'de, dairede durmadan Şeytanlarla savaşıyorduk, ama bütün kâbuslar aynı şekilde sona eriyor, Fasulye kollarımın arasındayken bir an sonra yok oluyordu. Panik bütün düşüncelerimi ele geçiriyordu, ama her şey için çok geç olduğunu, geriye yapılacak hiçbir şey kalmadığını biliyorduk. Jared'ın bebeğimizi bulması ve onu koruması için bir yol araması konusunda ısrar ederken çaresizlik beni tüketiyor, her şeyin sona erdiğini anladığımdaysa dayanılmaz bir acı her yanıma sarıyor... ve ardından gözlerim açılıyordu.

"Nina," diye fısıldadı Jared. Fransızca yatıştırıcı bir şeyler söylüyordu. Her ne sebeple olursa olsun Fransızca beni her zaman rahatlatıyor ve Jared da bunu sezebiliyordu. Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıp dudakları kulağımın kenarına dokundu.

Güneş yatak odamın duvarlarında gölge oyunlarına başlamıştı. Gözlerimi kıptım, hem kendime gelmeye hem de hangi günde olduğumuzu hatırlamaya çalışıyor; kendi kendime bir ömür boyu sürdüğünü sandığım kalp acısının yalnızca bir kâbus olduğunu tekrar ediyordum.

Jared yanağımı öptü ve yüzümü ona çevirdim. "Zor bir geceydi," dedim. Gözümün kenarından akan bir yaş yanağıma doğru süzüldü.

Jared ıslak çizgiyi kurulamak için kıyafetinin kolunu kullandı. "Fark ettim."

Pencereye baktım. "Beni daha iyi hissettirecek şey ne, biliyor musun?"

"Nedir sevgilim?"

"Eğitim."

Jared kafasını salladı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ne zaman başlamak istersin?"

"Bu gece, Titan'da biraz vakit geçirdikten sonra. Bex meşgul mü?"

"Sanmıyorum. Sorarım, ama seninle antrenman yapmaya her zaman hazır ve istekli."

Uykulu bir şekilde sırtıyordum. "Ara sıra müdahale etmelisin. Onu ölesiye sıktığıma eminim."

Jared gülümsedi. "Göreceğiz bakalım. Gidip yabanimersinli krep yapacağım."

"Gidip köpük banyosu yapacağım. Salsa sosumuz var mı?"

Jared'ın kafası hızla yukarı kalktı. "Sanırım biraz kaldı, evet. Neden?"

"Çünkü kreplerimi ona bulayacağım."

Jared burnunu kırıstırıp dilini dışarı çıkardı. "O halde akçaağaç şurubunu istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, onu da istiyorum," dedim banyoya doğru yol alırken. Jared'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmek için dönüp arkama bakmadım, ama ben suyu açana kadar yataktan çıkmamıştı.

Muhtemelen midesi bulanmıştı, ama kulağa oldukça hoş geliyordu. Taze baharatlı domates, soğan, kişniş, yabanimersini ve akçaağaç şurubuna bulanmış krep iştah açıcı değil miydi? Karnım guruldadı. Aniden kurtlar kadar acıkmıştım.

Sabah rutinimi hızla yerine getirdim, Brown Üniversitesi kazağımla kot pantolonumu giydim. Düğmeyi kapatmakta biraz zorlanınca karnımı içeri çektim. Buna rağmen düğmeyi ilikleyemeyince de yatağa uzandım. Birkaç kez daha karnımı içeri çekmeyi dene-

dim ve en sonunda başardım. Merdivenlerden aşağı indim. Kazık yutmuş gibi rahatsızdım.

"Bu gece eğitim yerine alışveriş yapmalıyız," dedi Jared bana katılırken.

"İkisini de yapabiliriz," dedim. "Ama beni hamile kıyafetlerinin satıldığı bir yere götürme. Henüz bunun için hazır değilim."

Jared omzunu silkti. "Sen bilirsin. Ben sadece ikini-zin de rahat ettiğini bilmek istiyorum."

Odaya göz attım. "Salsa soslu kreplerimi yedin mi yoksa?"

Jared kahkahalar atıyordu. "Kesinlikle hayır. Cynthia beni devre dışı bıraktı."

"Krepleri o mu yapıyor?"

"Hayır ve salsa sosunu da o servis etmeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Kendimi krep yemeye hazırlamıştım."

Cynthia elinde getirdiği bir tepsiyi masaya bırakırken, topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesler yerde yankılanıyordu. Önüme boş bir tabak koydu ve sonra içinde ayırt edilemeyen donmuş bir bardak dolu su kokteyli tabağın içine yerleştirdi. Taze meyvelerin olduğu bir kâse, kepek ekmeği ve bir dilim domates koydu.

"Bardağın içindeki ne?" diye sordum.

"Taze meyve, yoğurt ve fıstık ezmesi."

"Kulağa çok kötü geliyor," diye inledim.

"Salsa soslu krepler iştah açıcı mı peki?" dedi Jared. Ona sinirli bir bakış fırlattım.

Cynthia kahvaltımı işaret ediyordu. "Seni temin ederim ki bunlar oldukça güzel. Bunu her sabah yapar-

mam. Bugün bir şey iptal edildi ve öyle vakit bulabil-
dim, ama senin sağlıklı şeyler yiyeceğini umuyorum.”

Yüzümdeki bütün ifade yok olmuştu. “Biliyorsun,
öyle değil mi?”

Cynthia hafifçe gülümsedi. “Ben her şeyi bilirim
Nina. Şimdi torunumu besle. Akşam yemekte görüş-
rüz.”

Önlüğünün bağcıklarını açıp bir sandalyenin üzeri-
ne bıraktı ve topuklarını bütün yol boyunca yere vura-
rak antreye gitti.

Bardağın içindeki karışıma baktım. “Annemden ne
beklemem gerektiğini asla anlamayacağımı sahiden
kabullenmek üzereyim.”

“Ben de öyle.”

Meyveli içeceği içtim, tadı gerçekten güzeldi. Ar-
dından okul için eşyalarımı topladım. Jared benimle
Escalade’e kadar yürüdü ve elimi koluna koyarak yola
koyulmadan önce onu durdurdum. “Neredeyse unu-
tuyordum. Titan’a uğrayıp Sasha’yla konuşmalıyım.”

“Ah, evet. Onun evrak odasına girmesini yasakla-
mak için.”

“Akılsızca düşkünlüğü bana para kaybettiriyor,”
diye homurdandım. “Yeni müşterilerin isimlerini yaz-
ması için birini tutmuş!”

Jared’in yüzünde garip bir ifade belirdi, nasıl tepki
vereceğini bilemiyor gibiydi ve Titan’a gitmek üzere
direksiyonu çevirdi. Yol boyu, Sasha’ya söyleyebile-
ceklerimi düşündüm. Bir tarafım hak ettiği gibi bütün
hayal ve umutlarını yıkmak istiyor, ama diğer tarafım-
sa ona nazik davranmamı söylüyordu. Jared kaldırımı
yanaştığında, adice intikam alma planımdan vazgeç-
miş, onunla kibar bir şekilde konuşmaya karar vermiş-

tim. Bu kararım bende hiç de arkadaş canlısı olmayan etkiler yaratmıştı.

"Görüşürüz," dedi Jared yanağımı öperken. Sasha'yı bulmam biraz uzun sürmüştü, çünkü her yere baktıktan sonra, zemin kattadaki evrak odasına gitmek zorunda kalmıştım. Odadaki bazı ampuller yanmıyordu. İçeride tam anlamıyla yanan tek bir ampul vardı ve o da yanıp sönüyordu. İçeri adım attığımda ayaklarımın altındaki zemin yankılandı.

"Sasha?"

Koridor boyunca yavaşça yürüdüm, her yanıma bakıyordum.

Odanın karanlık bir köşesinden boğuk bir ses geldi. Ensemdeki tüyler ürpermişti. Yalnızdım, ama odadaki bir şey benimle beraberdi.

Derin bir nefes aldım ve elimden geldiğince sessiz bir şekilde koridorun sonuna kadar yürüyüp sesin geldiği köşeye döndüm. Karanlık yere kıvrılmış bir silüet arkası bana dönükken aniden yere düştü. Yitip giden ışıktaki silüetin titrediğini görebiliyordum.

"Me... merhaba?"

Silüet donup kaldı. Damarlarımdan adrenalin pompalanmaya başlamıştı. O an öğrendiğim her hareket, her bir savunma taktiği aklıma hücum etti. Yumruklarımı sıktım ve kendimi kavga etmeye hazırladım.

"Git buradan," diye tısladı Sasha. Nefesini tuttu ve bir kez daha titredi.

Vücudumdaki gergin kasların her biri gevşedi ve adrenalinin pompolanmasının bir sonucu olarak öfke-den deliye döndüm. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sasha gözlerini kurulayarak bana döndü. "Peter,

Grant'ın bugün dışarıda olacağını ve benim de sen gelene kadar burayı düzenlemem gerektiğini söyledi. Benim aptal olduğumu mu düşünüyor?" Ayağa kalktı. "Yaptıklarımı beğenmeyen, kıymetini bilmeyen biri için neden çalışmak isteyeyim ki? İstemiyorum. Bu odada ceza çekmek için fazla yetenekliyim ben."

"Sasha. Şirketin kaynaklarını kötüye kullandın."

"Ama onaylanmıştı!"

"Sen bir stajyersin. Stajyerler yazı yazması için birilerini işe almaz ya da kapuçino makinesi sipariş etmezler."

"Grant kapuçinoya bayılıyor."

"O halde kendi ofisi için bir tane satın alabilir."

"O CEO!"

"Hayır," diyerek nefes aldım. "CEO değil. Buradaki işin bittiğinde Peter'a rapor ver, sana yeni görevlerinin bir listesini verecek. Bundan sonra Peter'ın bölümünde çalışacaksın ve o senin yeni amirin olacak, değerlendirmeni o yapacak. Bir şeye ihtiyacın olursa Peter sana yardımcı olmaktan mutluluk duyacak."

"Nina!"

Odadan çıktım ve derin bir nefes aldım. Ciğerlerime ilk kez hava gidiyormuş gibiydi. Koridorda yürüyen yeni bir erkek stajyer olduğunu fark ettim ve ona seslendim.

"Buyurun Bayan Ryel?"

"Evrak odasındaki ampullerin değişmesi gerekiyor. Bakım servisini ara ve ampullerin değişmesini sağla ve lütfen bir şeye ihtiyacı olursa Sasha'ya yardımcı ol. Onu üçüncü koridorun sonunda bulabilirsin. Ve kesinlikle, ne olursa olsun onun yanından ayrılma."

Stajyer kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "E... evet,

peki, hanımefendi." Bir an duraksadı, bütün düşünceleri yüzünden okunuyordu.

"Eee? Hadi."

Kafasını salladı ve hızla evrak odasına koşuşturdu. Bense olduğum yerde durdum, biraz önce sesimde beliren Cynthia'ya benzeyen tondan rahatsız olmuştum.

Aceleyle merdivenlerden yukarı çıktım. Lobide her yana dağılan güneş ışınlarından ani bir rahatsızlık duydum. Escalade'e vardığımda Jared beni dikkatle izliyordu.

"Bir sorun mu vardı?" dedi.

Elini tuttum. "Ordalardı."

"Kimler?"

"Onlar Jared," diyerek içimi çektim. Dirseğimi konsola dayayıp ellerimi gözlerimi göturdüm. "Onları hissedebiliyordum." Jared bir şey söylemeyince dönüp ona baktım. "Sen hissedemedin mi?"

"Orda olduklarını düşünmene sebep olan şey ne?"

"En başta korkmuştum. Ürpermişim. Yakınımdayken nasıl hissedeceğimi bilecek kadar etraflarında bulundum. Sasha orada oturmuş ağlıyordu. Oda negatif enerjiyle doluydu. Soğuktu."

Jared'in dudakları tuhaf bir hal aldı. "Bu onların kesinlikle..."

"Yalnızca," dedim sinirlenerek, "yalnızca bu kez bana güven. Bir Melez değilim, ama ordalardı. Belki sayıca fazla değillerdi, ama yine de onları hissedebiliyordum."

"Fakat... ben hissedemedim. Senin hissediyor, benimse hissedemiyor olmam çok saçma."

Kafamı salladım. "Anlamıyorum." Bir süre düşündüm. "Beni hissedebiliyor muydun?"

"Evet, iyiydin."

"İyi değildim. Bir şeylerin bana saldıracağına inanmıştım. Bunu sezmedin mi?"

Yüzüme bakmak için yerinde kıpırdandı, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Korkmuştun." Ses tonu hiçbir soruya mahal vermeyecek türdendi.

"Adrenalin gözlerimden fışkırmak üzereydi! Sezgi yeteneğinin güçlendiğini sanıyordum?"

Jared bu yeni gelişmenin her detayını aklında evirir çevirirken bakışları Escalade'in içinde dolaşıyordu. Olanları iyi karşılamadığı açıktı. Önüne döndü ve arabayı vitese geçirdi.

"Jared," dedim kısık ve yatıştırıcı bir sesle. İşe yaramamıştı.

Vitesi yeniden park konumuna getirdi ve ellerini hızla başına götürdü. Direksiyona vurdu. "Bir adım önde olduğumu düşünürken... Sürekli bir şeyler çıkıp duruyor!"

"Sevgilim, bunun ne olduğunu çözeceğiz," dedim koluna dokunmak için uzanırken.

Direksiyonu kavradı. "Sezilerime güvenemeyeceksem, gölgen olmadan seni Cehennem'den nasıl koruyabilirim ki? Ya güvenecek hiçbir sezgim kalmadıysa?" Bakışlarından çaresizlik okunuyordu.

"O halde gölgem ol."

Jared kuru bir kahkaha attı ve ardından kafasını iki yana salladı. "Seninle derslere giremem. Titan'da peşinde dolaşamam Nina."

"Olan bitenleri duyacak mesafede durursun. Kendin söyledin. Benim sesimi koca bir stadyum dolusu insanın arasından duyabileceğini söylemiştin."

Jared kafasını salladı, arabayı bir kez daha vitesine geçirdi, ama bu kez hiçbir şey duyacak halde değildi. Providence'ın tek yönlü yollarından gayretsiz bir şekilde geçerek okulun kaldırımlarının önüne park etti. Kapımı açıp karşıya geçmemi işaret etti.

"Ne yapıyoruz?"

"Seninle sınıfa kadar geleceğim. Yalnızca birkaç hafta kaldı. Koridorda bekleyeceğim."

"Sahiden bunun gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

"Hızlıyım, ama onlar da hızlılar. Sana buradan ulaşana kadar geçecek birkaç saniyede çok fazla şey yapabilirler. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda sezemiyorken yakınında kalmayı tercih ederim."

Bir süre düşünüp kafamı salladım. Fasulye için daha güvenli olacak her şey doğru cevap olmalıydı.

Okulun son birkaç haftası olaysız geçmişti. Jared, ben dersteyken koridorda beklemiş, Beth ve Chad'le öğle yemeği yerken bana katılmıştı. Josh kendine başka bir masa bulmuştu ve Kim ise Jared'a o kadar sinirliydi ki ona tahammül dahi edemiyordu.

Üniversitede bir senem daha biterken soğuk hava yalnızca anılarda kalan bir şeye dönüşmüştü. Mezun olan öğrencilerin mezuniyet yürüyüşlerini yaptığı yere açılan kapıya doğru gidenlerse yeşil alanın her yerini işgal etmişti.

Son öğrenciler de kapıya ulaşmadan önce Beth, Chad ve Jared'la birlikte kalabalığa göğüs germek zorunda kaldık. Beth, Chad'le kendisini yaz tatili için çağıran ailesi hakkında konuşuyordu. Tıkanmış trafiğin farkında değildi. Tam anlamıyla buralı olmuştu. Aksa-

nı bile fark edilmez olmuş, kendi ailesinden çok Ryan gibi konuşmaya başlamıştı.

"Öğle yemeği için ne yiyelim?" diye sordum Beth'in koluna vurarak.

Jared elimi sıkıttı. "İlk buluşmamızda gittiğimiz yere tekrar gideriz diye düşünüyordum."

Beth bana bir kutu verdi, elinden daha büyük bir şeydi ve uyardıysam onu Jared'a fırlattım. Ona bir şeyler atmayı seviyordum, çünkü her defasında yakalıyordu. Bu durum bizim için bir çeşit şakaya dönüşmüştü.

"Bu nedir?"

"Doğum günü hediyen."

"Bugün benim doğum günüm mü?"

"Dokuzu, öyle değil mi?" dedim yüzümde muzip bir gülümsemeyle. "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Öyleyse bugün benim doğum günüm," dedi. Yanağını öpüp kurdeleyi açtı. "Bir defter mi?" Sayfaların arasında dolaşıyordu. "Boş bir defter mi?"

"Bir günlük. Seninkinin sayfaları azalmıştı ve ben de yenisine başlamak için uygun bir zaman olduğunu düşündüm."

Jared'ın bakışları yumuşadı ve beni kollarının arasına aldı. "Mükemmel bir zaman."

Chad gözlerini devirdi ve Beth de içini çekti. "Bunu hatırlıyorum," dedi. Jared'la olan ilişkimin ilk günlerine ait tatlı, gizemli anılarda kaybolmuştu.

"Hadi ama Rye. Sayende kötü görünüyorum."

Kampüste yürüyerek havayı içimize çektik. Yaz kokusunun yanında havada güzel bir elektrik vardı. Gevezelik edenlerin sesi her zamankinden daha yüksek, genç öğrencilerin yüzleri daha canlıydı. Hepsisi tatile

çıkacak, evlerine gidecek ya da tatillerini bir deniz kıyısında veya havuz başında geçirecekti. Bense tatilimi Bex'le boks antrenmanı yaparak ya da Jared'ın Şeytanın Doğumu'nu okumasını izleyerek geçirecektim. Sahil, kulağa daha çekici geliyordu.

Jared yürürken aniden durdu.

"Ah olamaz," dedi Beth bir zamanlar Blaze olan binaya bakarken.

Beth'e baktım ve ardından bakışlarının yöneldiği noktaya döndüm. "Şangay mı? Blaze'e gitmek istediğini sanıyordum?"

Jared elimi bıraktı. Açıkça rahatsız olmuştu. "Bunu biliyor muydun?" diye sordu Chad'e.

"Hayır," diye cevap verdi Chad kafasını sallayarak. "Ama Blaze'de de hiç yememiştim."

Etrafıma bakındım ve eskiden Blaze olan yerin önünde dikildiğimizi fark ettim. İlk buluştuğumuz yer artık yoktu ve onun yerine suşi yapan bir yer açılmıştı. Ağzım açık kalmıştı.

"Ciddi olamazlar," dedim ortaya.

Beth'in dudağı kıvrıldı. "Tatlı patates kızartmalarını yemeyi umuyordum."

Gözlerimin sulandığını hissettim. "Jared!"

Chad üflüyordu. "Doğu Yakası'nda bir tane daha var. Sanırım Hope Sokağı'nda."

"Buna inanamıyorum. Bunu yaptıklarına..." Sözlerimi bitirememiştim. Bunun için fazlasıyla üzgündüm.

Beth omzumu ovaladı. "Bu üzücü olmalı. Üzgünüzüm tatlım."

Chad, Beth'in elini tuttu ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Bu bir trajedi değil. Duygusallığı

biraz mahvediyor, evet, ama sonuçta bina hâlâ aynı. Yeni anılar biriktirin. Acıktım."

Jared beni yanına çekti. "Bu çok rahatsız edici bir durum, ama Chad haklı. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer tatlı patates kızartması yemek istersek Doğu Yakası'na gidebiliriz."

Kafamı salladım. "Küba Devrimi Sokağı'nda da var." Jared da onaylarcasına kafasını salladı ve beni merdivenlere yönlendirdi. Arkasında biraz oyalanıyordum. Hayal kırıklığımı daha göstermek istiyordum.

Beth ve Chad ile kuyrukta bekliyorduk. Jared hamile olduğum için suşi yememem gerektiğini hatırlatmıştı ve bu yüzden gönülsüzce yiyecek başka bir şey bulmaya çalışıyordum. Aynı gün içinde iki kez hayal kırıklığına uğramıştım. İçimden Bex'in akşam meşgul olmamasını diledim. Birine vurmak gibi bir istekle dolmuştum.

Şangay'a gittik. Hatırladığım yere benziyor ve Blaze'den kalan ışıklandırmaları kullanıyorlardı. Beth, Chad'in iştahı karşısında gülüyordu, Jared ise onlara gülümsüyor ve masanın altından dizime dokunuyordu. Hayat o kadar sakindi ki şikâyet edeceğim tek şey, en sevdiğimiz restoranın kapanmasıydı. Bu düşünce aklımın her bir köşesinin mutlulukla dolmasına sebep oldu ve yemeğimi daha bir hevesle yemeğe başladım. Suşi yedikleri için onlardan nefret etmek istesem de tabağımı Chad'den önce bitirmiştım.

Beth bana bakakaldı. "Aç olduğunu söylemeliydin Nigh. Açlıktan ölene kadar beklememize gerek yoktu."

"Açlıktan öldüğümü bilmiyordum," dedim sandal-

yemde arkaya yaslanarak. Göbeğimin hafifçe şiştiğini fark ederek kafamı aşağı eğdim.

Beth gözlerini devirdi. "Ah, hadi ama, lütfen. Eğer şişko olduğunu söylemeyi aklından dahi geçirecek olursan..." Şişkin karnımı fark ettiğinde sözlerini yarıda kesmişti. "Yemek bebek bu öyle değil mi?"

Jared'a bakıp kafamı salladım. "Gerçek bebek."

"Ne?" diye bağırdı Beth.

"Verimli bir balayı olmuş," dedi Chad.

"Bana ne zaman söyleyecektin? En iyi arkadaşını ve bunu karnının şiştiğini fark ettiğimde mi öğrenecektim? Ne zamandır biliyorsun?" Beth belli ki kızmıştı, ama yüksek tonlardaki sızlanmaları restorandaki herkesin dikkatini çekmişti.

Jared eğilip kısık bir sesle konuştu. "Yalnızca birkaç hafta oldu Beth. Seni temin ederim ki ilk öğrenenlerdensin."

Beth kaşlarını çatı. "Şimdiden karnı şişmiş ve yalnızca birkaç hafta mı oldu yani? İnanmıyorum. Gerçek bir bebeğiniz olacak. Bunun gibi gereksiz bir şeyi neden bilmem gereksin ki? İşyerinde ya da başka konularda ayarlama yapmam da gerekmiyor zaten."

Gülümsedim. Beth bu noktada söylenmeye başlamıştı. "Sana daha evvel söylemeliydim Beth. Haklısın, özür dilerim."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve çenesini eline dayadı. "Affedildin. Ne zaman alışverişe gidiyoruz? Bebeğin cinsiyetini biliyor musunuz?" Ona aynı şekilde karşılık vermemiş, bunun yerine Lillian'ın iki yıl önce düğün dergileriyle beni soru yağmuruna tutarken hissettiğim kadar bunalmıştım.

Jared nefes aldı. "Bilmiyoruz. Hâlâ çok yeni ve Nina

için bunaltıcı. Bu yüzden ona gerçekten kaçma fırsatı vermek, yapabileceğin en büyük yardım olabilir.”

“Ah, haklısın. Evet. Haklısın. Daha sonra konuşuruz o halde,” dedi elini ilgisizce sallayarak.

Yemeğimizi bitirip restorandan ayrıldık. Bir dakika sonra, Jared’ın korna çalarak beni ölesiye korkuttuğu ışıklarda bekliyorduk. Beth, söylememesi gereken bir şey söylememek için hiç konuşmamayı seçmişti. Chad onun dikkatini sorularıyla dağıtmaya çalışıyor, ama Beth yalnızca kafasını sallıyordu.

Yeşil ışık yandığında arkamdan bir el uzanarak Jared’ın dirseğini yakaladı.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi Kim.

Beth gülümsedi, fakat Kim hiç de arkadaş canlısı bir havada değildi.

“Sana, seni arayacağımı söylemiştim,” dedi Jared.

Kim tek kaşını kaldırdı. “Biliyorum. Üç gün önce. Daha fazla beklemeyeceğim Jared.

Bitkinlikle başa çıkmaya çalıştığını bilmesem, burnunu kırdığını düşünebilirdim. Gözlerinin altındaki pembelik yaraya benziyordu. Gözleri kanlanmış ve omuzları da çökmüştü. Bu görünüşü çok çok iyi biliyor, bu çaresizliği çok iyi anlıyordum.

“Özür dilerim, ama beklemek zorundasın.”

Kim ona doğru bir adım attı. “Sanırım beni duydun. Daha. Fazla. Beklemeyeceğim.”

Jared içini çekti, ama bakışlarını Kim’inkilerden ayırmamıştı. “Bunu konuştuk.”

“Evet, konuştuk. Hem de birçok kere.”

Beth’in boğazından huzursuz bir ses yükseldi ve yerinde kıpırdandı. “Ne için beklemekten bahsediyoruz?”

Jared ve Kim, Beth'e baktı ve Kim yüzünde eğlenen bir ifadeyle bakışlarını Jared'a çevirdi. "Hadi, anlat ona."

Jared kaşlarını çatı. "Mantıksız davranıyorsun."

"Ne için bekliyoruz?" diye sordu Beth bir kez daha. Ses tonundan kendinden emin olmadığı anlaşılıyordu.

Kim kollarını kavuşturdu. "Atalarım Haçlı Seferi'nde savaşanların arasındaydı ve binlerce kez büyük büyükbabamın Kudüs'teki bir kiliseden aldığı bir kitabı korumakla görevliyim."

"Çok para eder mi?" diye sordu Chad.

Beth dirseğini Chad'in kaburgalarına geçirdi.

"Kim," diyerek uyardım.

"Şuradaki de yarı Melek ve kendimi öldürmeden o kitabı geri götürmeme yardım edebilecek tek kişi. Ama çok bencil ve Nina'nın hayatını kurtarmasında ona yardım etmeme rağmen, kitabı geri götürmeme yardım etmeyecek, çünkü istediği şeyi aldı ve sözünü tutmayacak."

"Kim!" diyerek bağırdım.

Beth histerik bir şekilde kahkaha atmaya başlamıştı. "Ah, vay canına! Palavraya bakar mısın!" Oklohoma aksanı hafiften geri gelmişti. "Bu gibi şeyleri nerden duyuyorsun Kim?"

Kim, Jared'a baktı, sesinde çaresizlik gözlerindeyse yaşlar vardı. "Benim, senin tarafında olmama ihtiyacın var, bunu unutma." Beth'i ve geri kalanları sessizlik ve cesareti kırılmış bir şekilde bırakarak uzaklaştı.

Jared onu Sentra'sına binene kadar izledi. "Zamanımız azalıyor."

Sekizinci Bölüm

Dönüm Noktası

Meşe ağacı üzerimizde yükseliyor, geniş gölgesiyle bizi öğle güneşinden koruyordu. Tatlı yaz esintisi bu-
danmamış çimenlerin üzerinden esiyor, çiçek veren
bitkilerin hassas yapraklarını sallıyordu. İsimlerimi-
zin ihtişamlı bir şekilde üzerine işlendiği meşe ağacı-
nın yanında Jared'la birlikte bir battaniyenin üzerinde
oturduğum anlar Cennet'e en yakın olduğum anlardı.

Fasulye haftalardır bir tehditle karşılaşmadan bü-
yümüştü, fakat Jared ve ben bütün bir yazı olaysız ge-
çireceğimiz konusunda kendimizi kandırıyorduk.
Hâlâ şansımız varken huzur dolu anların keyfini çıka-
nyorduk ve o gün de bunlardan biriydi.

Jared, Shax'ın kitabını inceliyordu. Çirkin sayfaları
karıştırırken dizleri yukarıdaydı; bir eli eski deri kap-
lı kitabı tutarken, diğer eliyse karnımda duruyordu.
Kitap, güzel öğleden sonramızın huzurunun yanında
abes kaçıyordu.

Jared'ın telefonu çaldı. Kafasını hafifçe çevirip oku-
maya devam etti. Kim aradığında genellikle böyle ya-
pıyor, kitabı elinde tutma sebeplerini sayıp dökmek
yerine, Kim'i görmezden geliyordu. Kim'in çaresiz-
liğini anlayabiliyordum, fakat buna rağmen Jared'ın

hâlâ yapabilecekken cevaplar için kitabı karıştırdığı zamanlarda olaya diğer taraftan bakmak daha kolay oluyordu. Bunu kendime itiraf etmek, kendimi korkunç hissettiriyordu. Daha iyi bir arkadaştan ziyade daha iyi bir anne olmak seçim konusu bile değildi.

Uzaklardan bir motor sesi duyuldu. "Sanırım ayak-kabılarını giymelisin," dedi Jared. "Bex geldi."

Bex bugün ateşli silah getirecekti. Gündelik boks antrenmanlarıma hedef egzersizi de ekleyecektik. Motorsikleti battaniyemin hemen kenarında durdu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu battaniye, senin motorsikletinden daha değerli."

Bex kaskını çıkarıp homurdanmaya başladı. "Hiç de bile."

"Manevi bir değeri var," dedi Jared bakışlarını ki-taptan ayırmadan.

Bex artık on dört yaşındaydı ve vücudu son derece gelişmişti. Jared'dan birkaç santim daha uzundu ve onu gören birileri Bex'in yirmili yaşlarında olduğunu sanabilirdi. Gözlerindeki çocukça tatlılık ve ara sıra gösterdiği tecrübesiz davranışlar dışında, onun birkaç sene önce tanıştığım on bir yaşındaki çocuk olduğuna asla inanmazdım. Bu durum çok rahatsız ediciydi.

Fark edilir bir şekilde karnımda şişkinlik yaratan Fasulye, üzerimde siyah taytım ve beyaz tişörtümle olgun bir adama benzeyen Bex'in gözünde son derece gülünç görünüyor olmalıydım. Bex, en iyi günümde bile beni bir kâğıt parçası gibi ezip geçiyordu ve eğer yoldan geçen biri, hamile bir kadının kendi boyutunun iki katındaki birisiyle yumruklaştığını görse, derhal polisi arayacağını biliyordum.

"Bex," diye uyardı Jared kafasını kaldırmadan.

Bex, Jared'in komutundan rahatsız olmuşçasına burnunu kırıştırdı. "Biliyorum. Karın bölgesindeki hafif şişlik, aşırıya kaçmamam konusundaki daimi hatırlatıcı zaten. Kutsal bebeğinizi incitmeyeceğim."

Elimin arka tarafını Bex'in karnına geçirdim. Neredeyse duraksamamıştı, fakat yine de ona vurabilmek bile beni şaşırtmıştı. "Birileri Kutsal Sözler Listesi'ni okuyor galiba."

Bex, Jared'a baktı ve hemen ardından beni yakaladı. Beni her zamankinden biraz daha kuvvetli bir şekilde etrafımda döndürüp göğsüne çekti. Boynum, kolunun arasında güvenli bir şekilde duruyordu. "Tamam, şimdi ne yapacaksın bakalım?"

Ayağına bastım, dirseğimi kaburgalarına geçirdim ve kafamı geri attım. Bex aniden geri çekildi, ama eğer Bex normal bir insan olsaydı, çoktan burnunu kırmıştım.

"Aferin," dedi kafasını sallayarak.

Aynı eski hareketleri onlarca kez tekrarladık ve Bex bana yenilerini gösterdi. Bu hareketler kendini korumaktan çok saldırmaya yönelikti. Bex, bunları da öğretmekten zevk alıyor gibiydi ve ben de kendimi bir saldırgandan sürekli kurtarmaya çalışmak yerine, saldırmaktan son derece hoşlanıyordum.

Bir saat sonra Jared silahların olduğu çantayı eline alıp bana kulaklıkla emniyet gözlüğünü verdi. Bex'in birçok hedef belirlediği ufak bir tepeye yürüdük. En az benim kadar heyecanlıydı, ama nedenini sormamıştım.

Bir tabanca, tüfek ve av tüfeğiyle çalıştım. Jared ile

Bex atışlarımdan memnun kaldığında, Bex meşe ağacının dallarından birine bir ip bağladı ve oradan büyük bir kütük sallandırdı. Kâğıttan hedefi açtı ve kütüğün ortasına tutturdu. Bir kere tekmeledi ve kütük kavis çizerek ileri geri hareket etmeye başladı.

Jared bana kendi tabancasını verdi. "Hedeflerinin yüzde birinden de az bir kısmı hareketsiz duracaktır. Bu yüzden hareket eden bir hedefi vurmayı öğrenmelisin."

Glock'u iki elimle kaldırdım ve nişan alacağım yere baktım.

"Beklemek en önemli şeydir," dedi Jared.

Bir süre kütüğü seyrettim ve tetiği çektim. Bex uluyarak geri çekildi.

Silahı indirdim ve ağzımı kapattım. "Aman Tanrım! Özür dilerim!"

Jared silahı aldı, gülmemeye çalışıyordu. Bex'se yerde yatıyor, delicesine kahkaha atıyordu.

Ona bakıyordum. "Hiç komik değil seni pislik! Çimenlerin arasında doğurabilirdim!"

Bex aniden toparlandı ve söylediklerimi onaylaması için abisine baktı.

Bunun üzerine Jared bir kahkaha daha attı. "Birazcık abartıyor."

"Tekrar," dedim silahı bir kez daha doğrulturken. Altı atıştan sonra öfkeyle içimi çektim ve kulaklık ile gözlüğü yere attım.

"Çok düşünüyorsun," dedi Bex. Gözlerini benden ayırmadan pantolonunun belinden kendi silahını çıkardı. Bir saniye sonra hedefin orta kısmında kurşunun açtığı bir delik vardı.

Saçlarımı üfleyerek yüzümden çektim. "Düşünmeden bir şeyler bekleyemezsin."

Bex silahını kaldırıp bana doğru nişan aldı. Onun hareketlerini tekrarladım. Ani bir bekleyişte gibiydik.

Bex gülümsedi. "Evet, yapabilirsin."

Jared kolumu tuttu ve hafifçe aşağı indirdi. "Bu içgüdüdür. Kanında var Nina. Kendini bırakmalısın."

Kütüğe baktım. "Kendini bırak," diye tekrar ettim silahımı doğrultarak.

Bex kütüğü bir kez daha hareket ettirdi.

Her şeyi bir kenara bırakmıştım; rüzgârı, kuşları, dudak parlaticıma yapışan saçlarımı... her şeyi. İç sesim dahil her şey susmuştu. Aklım hedefe odaklanmış, konsantre olmuştum. Kütüğün hareketlerini, ipin ağaç dalında sallanmasını ve hatta rüzgârın hızını ve kurşunun izleyeceği yolu nasıl etkileyeceğini bile hissedebiliyordum. Derin bir nefes alarak tetiği çektim. Bex kütüğü tutup durdurdu.

"İyiymiş," dedi Bex.

Kurşun, Bex'inkinden birkaç santim yukarıya saplanmıştı. Gülümsedim ve Jared beni yanına çekerek saçlarımı öptü.

Daha sonra Bex, Escalade'in bagajından yedek lastiği çıkardı ve ortasına da hedefi tutturdu. Tepenin yukarılarına doğru yürüdü, bense yarı yolda durmuştum. Bıraktığı lastiğe aşağı doğru yuvarlanırken birkaç el ateş ettim.

Bex lastiği çevirip bana bakarak başparmağını havaya kaldırarak gülümsedi.

"Bugün gerçekten iyi iş çıkardın," dedi Jared.

Kafamı salladım. "Biliyorum."

Jared aşığı eğildi ve elleriyle karnımın iki yanına dokundu. "Annecik bugün iyi iş çıkardı, değil mi Fasulye?" Bir süre bekledikten sonra ayağı kalktı. "Her şey yolunda görünüyor. Senin nabzınla Fasulye'nin nabzı, kan basıncı ve nefesleri normal. Fasulye olan bitenin farkına bile varmadı bence."

"O halde devam edebilir miyiz?"

Jared kafasını salladı.

Kolunun altındaki kitabı işaret ettim. "Bir şey bulabildin mi?"

Jared'ın hafif gülümsemesi kayboldu. "Woonsocket'e gitmeye ne dersin?"

Bex, eşyalarımızı Escalade'e yerleştirmemize yardım etti. Ardından elini sallayarak bize veda etti ve Lillian'ın yanına gitmek üzere eve doğru yola koyuldu.

Jared, yirmi dakika süren kuzey yolu boyunca suskunduk. Bakışları ileriye sabitlelenmişti ve yolun iki yanındaki muhteşem renklere sahip yaprakları kaçırmıyordu. Jared, Peder Francis'e soracağı soruları düşünürken kendimi yol kenarındaki ağaçlarla oyalıyordum. Aynı kelimelerin üzerinden defalarca geçtiği halde ne aradığını bilmemek sinir bozucu olmalıydı. Elimi konsoldan ileriye doğru uzattım ve neredeyse içgüdüsel bir hareketle Jared elini benimkinin üzerine koydu.

Tanıştığımızdan beri yaşadığı stres ve endişe gözlerine yansısı da hâlâ çok hoştu. Yorgun ve ümitsiz görünüyordu, fakat kararlıydı.

Sıkıttığı elimi dudaklarına götürdü ve sonra elini karnımın üzerine koymak için uzandı. Bunu yaptığı an rahatlamış gibiydi.

"Belki... belki de tamamen yanlış şeyi yapıyorsundur," dedim.

"Seni dinliyorum."

"Ya yanlış kitabı okuyorsan? Kehaneti durdurmak için çok geç artık. Cennet'in bizim tarafımıza geçmesini sağlamak için bir yol bulmaya çalışıyorsun, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Cehennem'le ilgili bir kitapta Cennet'le ilgili cevapları bulamazsın."

Jared bir süre söylediklerimi düşündü. Cevap vermemiş, fakat kafasını sallayarak beni anladığını belli etmişti. Elini kendiminkinin arasına aldım ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktım.

Woonsocket'te bizi karşılayan kayalık duvarı geçerek doğruca St. Anna Kilisesi'ne gittik. Kilisenin etrafına sarı bir şerit çekilmişti. Bir zamanlar zarif vitraylarla kaplı pencereler çıkarılmış ve boşluklar plastik müşamba ve mukavvalarla kapatılmıştı.

Jared arabayı park edince birlikte merdivenleri çıktık. Kapıları açmaya çalıştı, ama hepsi kitliydi. İki farklı kapıyı daha denedi, fakat bunlar da kitliydi. Müşambalar rüzgârda uçuşuyor ve binaya çarpıyordu. Kasabaysa tam tersine sessizliğe bürünmüştü.

Jared arkasını döndüğünde yoldan geçen birini fark etti. "Affedersiniz," dedim. "Kilise kapalı mı?"

Adam omzunu silkti. "Peder Francis kapalı tutuyor. Patlamadan sonra düzgün davranmıyor zaten," dedi ve uzaklaştı.

Patlama. Shax ve ordusu son karşılaşmamızda kiliseyi yerle bir etmiş ve kiliseyi bir savaş alanına ben-

zetmişlerdi. Bazı şeyler yeniden inşa edilmişti, fakat Woonsocket eskisi gibi gelişen bir endüstri merkezi değildi. Bir zamanlar sosyal merkezlerde cam ve duvar resimleri için bir araya gelip para toplayan insanlar şimdi, ekonomik krizle başa çıkmaya çalışıyordu ve hepsinin daha modern öncelikleri vardı.

Yan taraftaki kapıya doğru yürüdük ve Jared kapıyı hafifçe itti. Yine açılmamıştı. "Ne onunla konuşmadan buradan ayrılmak ne de içeriye de zorla girmek istiyorum," dedi.

"Ona seslen o halde."

Uzaklaşmaya başladığımız anda tanıdık bir ses duyduk.

"Bekleyin!" diye seslendi Peder Francis. Kilisenin arkasından hızla bize doğru geliyordu. "Buradayım delikanlı!" Hızını düşürdü ve düzensizleşen nefeslerini kontrol etmeye çalıştı. "Özür dilerim. Arka tarafta dua ediyordum. Burası eskiden bir okuldu, biliyORSUnuz."

Jared pederin omzunu tuttu. "Anlıyorum Peder. Bazı şeyleri hiç görmemiş gibi yapamazsın."

Peder Francis kafasını salladı ve kendisini takip etmemizi söyledi. Arkasından yürüyor, sabırla kiliseye giden merdivenlerden çıkmasını bekliyorduk.

İçerisi soğuktu ve serin bir esinti vardı. Ahşap sıralarla mermerden yapılma heykellerin üzerine keten kumaşlar örtülmüştü. Bu dört duvar arasında ürkütücü bir his kol geziyordu ve pederin neden burada yalnız kalmak istemediğini anlayabiliyordum.

Meleklerle azizlerin yüzleri bize dönüktü. Üzgün olduklarını ve birinin evlerini eski ihtişamına kavuş-

turmasını beklediklerini düşünmeden edememiştim. Çantamdan çek defterimi çıkarırken, "Peder," diyerek konuşmaya başladım. "Bu sıkıntıları benim yüzümden çekiyorsunuz. Yardım etmeme izin verin." Deftere altı haneli bir sayı yazdım.

Çeki eline alırken pederin bakışları yumuşamıştı. "Teşekkürler çocuğum. Buna düşündüğünden çok daha fazla ihtiyacımız var."

"Peder," dedi Jared kolunun altından Shax'in kitabını çıkararak.

Pederin gözleri kocaman açıldı ve kafasını sallayarak anında bakışlarını başka bir noktaya çevirdi. "Ah, hayır, hayır, hayır. Hayır! Onu buraya getirmemelisiniz!"

Kulaklarımdaki hafif çınlama giderek daha da artıyor, panikle karışık fısıltıları andırıyordu. Etrafımıza bakındım, ama yalnızdık. Yalnızca biz ve duvarlarla tavandaki yüzlerce resim vardı.

Kafamı kaldırdım. Tanrı'nın kendisine karşı gelen Melekleri cezalandırışını anlatan bir resimde Melekler, resimden tavandan düşüyor gibi çizilmişti. Kilişenin arka kısmındaki bir başka resme daha baktım. Meryem Ana Kilisesi'ne ulaşmaya çalışan denizcilerin fırtınalı bir denizin ortasında çaresizce sürüklenmesini tasvir ediyordu. Kafa karışıklığı olması gereken bir an denizcilerin paniklemiş çılgınlıklarını duydum. Hepsini duyabiliyordum, evlerini başlarına yıkan kitabın görüntüsü karşısında bağırıyor, feryat ediyorlardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kulaklarımı ellerimle örttüm. Çılgık sesleri o kadar yükselmişti ki tek tek kişilerin seslerini duyamaz olmuştum. Kulağıma gelen tek şey toplu panik çılgınlığıydı.

Jared parmaklarıyla koluma dokundu. "Nina?"

Bir anda her şey sona ermişti. Gözlerimi açıp etrafıma bakındım. Aklıma gelen ilk şey deliriyor oluşumdur.

Peder Francis ise anlayışla kafasını salladı. "Bazen benim için de çok sesli bir hal alıyor."

Resimlerdeki farklı yüzlere baktım. Huzursuz olmuştum.

Peder kitaba ve ardından da Jared'a baktı. "Onu burada tutamazsın."

"Hâlâ yardımına ihtiyacım var peder."

"Elimden geleni yaptım."

Jared kafasını salladı. "Özür dilerim, ama bunu kabul edemem."

Peder kilisenin arkasına gitmek için bizi yalnız bıraktığında Jared beni de pederin arkasından gitmem için yanına çekti. Hızla yol alarak kendine bir şeyler hazırladığı köşesine gittik. Peder elindeki kafasına dikip bir tane daha hazırladı. Elleri titriyor ve içki kabının ağız kısmının bardağına çarpmasına sebep oluyordu.

Peder gözlerini kapayıp çenesini yukarı kaldırdı. İçkisini yine tek bir dikişte bitirmişti. Bardak ellerinin arasından kayarak yere düştü. Bazı büyük cam parçaları ayağıma geldi ve bir süre onları seyrettim.

"Peder," dedim ona bakarak. "Neredeyse bitti. Korktuğunu biliyorum, ama kitabı yakında geri götüreceğiz."

Kaşlarını çattı. "Kutsal Kabir'e mi?"

"Evet," dedim ona doğru uzanırken. Koluna dokundum ve elini benimkinin üzerine koydu.

“Başaramayacaksınız,” dedi.

Jared sinirle kıpırdandı. “Bu işi halledelim, olur mu? Senden son kez oturup bir çıkış yolu bulmama yardım etmeni istiyorum. Tek seçeneğimiz bebek doğana kadar bekleyip sonrasında Cennet’in müdahale etmesini ummak değil.”

Peder kafasını umursamazca iki yana salladı. “Her satıra baktık. Hiçbir şey yok.”

“Yalnızca bir kez daha. Lütfen,” dedi Jared. “Karımı ve doğmamış çocuğumu Kudüs’e götürmeden önce başka bir seçeneğimin kalmadığından emin olmalıyım.”

Peder Francis deri kaplı kitaba baktı ve içini çekti. “Pekâlâ.” Üzerine çekidüzen verdi ve bakışlarını Jared’a çevirdi. “Sonrasında buradan gitmeli ve o şeyi bir daha asla buraya getirmemelisiniz.”

Jared kafasını salladı. “Söz veriyorum.”

Peder fazladan bir sandalye daha getirdi ve Jared’la birlikte kitabı açtı. Oda anında soğumuştı ve kollarımı bebeğimin etrafına sarmıştım. Diğerleri burada olduğumuzu ve kitabın bizde olduğunu biliyordu. Şaşkınlık unsuru çoktan yok olduğu için Jared farklı yerleri tartışmakta tereddüt etmiyordu. Peder bir fikir ortaya attığında sayfalar kehanetin tersine dönüyor, Jared’m başka bir şeyler düşünmesine sebep oluyordu. Sayfalar ters yöne gidiyordu. Jared ve peder tartışıyor, fikir birliğine varıyordu ve ulaştıkları her sonuç onları yalnızca biraz daha sinirlendiriyordu.

Dakikalar saatlere dönmüştü, yine de yaptıkları şey tartışmaktan çok ezbere okumaya dönüşene kadar kehanetin her noktasının üzerinde durmuşlardı.

Pencerelerin kenarından içeriye parlak bir ışık girdiğinde güneşin doğduğunu fark ettim. Bütün bir geceyi Woonsocket'te geçirmiştik, fakat buna rağmen gözkapklarımın ağırlaştığını bile hissetmemiştim.

Bütün bu süre boyunca Jared ilk kez kafasını kaldırıp bana baktı. Sandalyemde kıpırdanıyordum. "Acıktın mı?" diye sordu orada olduğumu daha yeni hatırlıyormuşçasına.

"Biraz," dedim elimi çeneme dayayarak.

Kitabı odanın diğer tarafına fırlattı. Kitap duvara inanılmaz bir hızla çarpmış ve yere de aynı hızla düşmüştü. Son derece eski olmasına rağmen bir sayfa bile kopmamıştı.

Ayağa kalkıp küçük mutfığa doğru yürüdüm ve bir bardak bulup musluğu açtım. Bedenim açlığın farkına varıyor gibiydi ve odadaki gerginlik beni duygusal açıdan da yormuştu. Tezgâhın üzerinde Kral James'in İncili'nin bir kopyası vardı. Kitabın sırtı neredeyse yok olmuştu ve sayfaları da koptu kopacak gibiydi. Kitap o kadar eskiydi ki sayfalar güçbela bir arada kalıyordu. Kapağı açtım ve parmağlarımla birkaç sayfa çevirdim.

"Sana yiyecek bir şeyler bulmalıyız," dedi Jared.

Pedere döndüm. "Senin İncilin bu konuda ne diyor?"

Peder Francis bir süre düşündü. "Şey, son günlere dair kendi versiyonu var. Kadın ve çocuktan bahsediyor."

"Jared'a yanlış yere baktığınızı söyledim. Cehennem'in İncili'nde cevapları bulamıyorsa, Cennet'in İncili'ne bakmamız gerekmez mi?"

Omzunu silkti. "Sanırım." Tezgâha doğru ilerleyip kitabı eline aldı. "Denemeye değer. İncil'in üçte biri kehanetle ilgili."

Jared ona uzattığım bardağımdan bir yudum su içti ve bardağı geri verirken yanağını öptü. Ardından iki adam da sandalyesine döndü. Bu kez Cennet'in İncili'ni açmışlardı.

Peder Francis hızla sayfaları çevirdi. "Son günlerinde kadın ve çocuklardan bahseden bir şeylerle başlayalım."

Jared kafasını sallayıp pederin ilk sayfayı bulmasını bekledi. Borazan sesi, mühürlerle ilgili bir şey, bir ejderha ve çocuğu olan bir kadın hakkında konuştular. Mühürler kısmına dair aklımda oluşan şey Meleklerin ödül törenlerinde mühürlü zarfları açan ünlüler gibi mühürleri açmasıydı. Ejderha ve çocuklu kadın kısmınıysa kafamdan atmaya çalıştım, çünkü düşüncesi bile korkunçtu. Ama korkutucu kehanetleri düşünmemek gibi bir lüksüm yoktu. Son iki yılda gördüklerim sayesinde kehanetlerin gerçekleşebileceğini anlamıştım. Çılgık atarak kaçıp uzaklaşma içgüdüme karşı tek dayanacağım bazı şeyleri duymazdan gelmekti. Peder sözlerin hem gerçek hem de olası anlamlarından bahsediyor, yorumları hakkında konuşuyordu ve kafam artık hiçbir şey almaz olmuştu. Sebep, sürekli görmezden gelmeye çalıştığım yorgunluğum mu yoksa konuştukları şeyler miydi, emin değildim. Yine de ne olursa olsun, hamile, yorgun ve sinirliydim.

"Siz ikiniz ben yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmasanız çok daha hoş olur," diyerek homurdandım.

Jared'ın bakışları yumuşadı ve bana uzandı. "Özür dilerim sevgilim. Acele etmeye çalışıyoruz, ama her şeyi en ince ayrıntısına kadar gözden geçirmemiz gerekiyor. Bu bizim son şansımız."

"Neden?" diye sordum.

"Kim'in kitabı Kudüs'e götürmesi gerekli. Onu uzun süredir bekletiyorum."

Kafamı salladım. Kudüs'e gitmek sürekli aklımdan geçiyordu. Shax ve ordusu, kitabı gidemeyecekleri tek yer olan Kutsal Kabir'e götürmemize kolayca izin vermeyecekti. Kutsal Kabir, İsa'nın mezarının hemen üzerindeydi ve Cehennem yaratıklarının buraya girmesi yasaktı. Savaş, uçak yere indiği an başlayabilir ya da uçağa binmemizi bile engelleyebilirlerdi. Ne olacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu. En kötüsü de buydu.

Peder Francis kafasını sayfalardan kaldırdı. Düşünceleri arasında kaybolmuşken gözleri boş boş bakıyordu. "Musevilerin eski bir metni var. Gerçek mi, bilinmiyor, ama adı Dördüncü Ezra. Başmelek Uriel, günlerin sonuna dair birçok şey anlatıyor."

Jared kaşlarını çatı. "Ne söyleyeceğini biliyorum ve Uriel'i de biliyorum. Gabriel, Melezlerin en ateşli düşmanı ve Uriel de hemen ondan sonra geliyor."

"Yine de kehanetinde bazı yararlı noktalar var. Diyor ki..."

Jared konuşmasına izin vermedi. "Peder..."

Merakım ve kendimi koruma duygum, diğer her şeyden üstün gelmişti. "Devam edin peder. Bilmek istiyorum."

Jared içini çektiğinde peder konuşmasına devam etti. "Dördüncü Ezra'da özellikle hamile bir kadından

bahsediyor. O, 'Hamile kadınlar canavarlar doğuracak,' diyor."

Jared gözlerini devirdi. "Uriel, benim bir canavar olduğumu düşünüyor."

Duraksadım "Ne... ne çeşit bir canavardan bahsediyor?"

Peder bakışlarını önce Jared'a, ardından da bana çevirdi. "İntikama benzer birçok kehanette bulunuyor. Bunu da 'İstirabın Başlangıcı' olarak nitelendiriyor. İsa da 'Hamile ya da emziren kadınlara ıstırap'tan bahsediyordu.

"Bu hiçbir anlama gelmez," dedi Jared.

"Pederin söyleyeceklerini dinlemelisin," dedim. "Belki de gerçeği dinlemeyi reddettiğin için neler olduğunu anlayamadın. Belki de gerçek ellerimizin arasındadır."

Jared'ın kaşları çatıldı. "Bu kehanetler Melezlerin doğumuyla ilgili çok fazla şey söyler. Bunun gibi bir şey olsaydı, çoktan duymuş olurduk. Ayrıca Fasulye bir Melez değil."

Peder Francis gözlüklerini düzeltti. Belli ki meraklanmıştı. "Bundan emin misin?"

"Evet. Cehennem'in böylesine bir tepki vermesine sebep olabilecek tek çocuk, Denge'yi bozabilecek tek çocuk bir Melezden çok daha fazlası olmalı."

"Çocuğun bir insan, değil mi?"

Fasulye'yi korumak istercesine ellerimi karnıma götürdüm. "Bebegin çok kötü bir şeymiş gibi görünmesine sebep oluyorsun."

"Bir insan, değil mi?" diye sordu tekrar Peder Francis.

Jared ayağa kalktı. "Hayır. O bir çocuk. Bizim çocuğumuz." Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Affedersiniz," dedi Peder Francis karşımıza dikilerek. "Sizi kırmak istememiştim. Çok değişik... korkutucu zamanlar yaşıyoruz. Endişelerimin düşüncelerimi ele geçirmesine izin verdim. Bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum."

"Nina, Nefiller'in soyundan geliyor," dedi Jared sakin bir şekilde.

Pederin aklı karışmıştı. "Ama bu sensin. Nefiller, Meleklerin insan olan kadınlardan doğan çocuklarıdır."

Jared kafasını salladı. "Ben bir Arch'ın çocuğuyum. Nefiller, Golyatlar'a benzer. Devlerin karışmaması gerekiyordu. Bu Melekler dünyada geziyordu ve... isyan ettiler."

Pederin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Benim de ondan farkım yoktu. Jared'ın tişörtünü tuttum. "Neler söylüyorsun? Şeytanların soyundan mı geliyorum yani?"

"Kastettiğim şey bu değil. Binlerce yıl öncesinden bahsediyoruz Nina. O zamanlar birçok şey çok daha farklıydı."

"İsyankâr Melekler toplumdan uzaklaştırıldı Jared."

Jared kollarımı tuttu. "Benim annem de Kelt soyundan geliyor. Bizler vahşiydik Nina. Ölülerinin kanını içerlerdi. Bunu kişiselleştirmiyorum. Ben öyle biri değilim."

"Öyleyse bunu daha önce neden söylemedin?" Ellerimle yüzümü kapadım. Jared'a bakmaya bile utanıyordum. O yarı Melekti ve ben karnımda Cehennem'in

genlerini taşıyordum. Çocuğumuzun bu kadar olağanüstü olmasına şaşmamak gerekirdi. "Bunu daha önce de biliyor muydun?" diye sordum gözlerim yaşlarla dolarken.

"Hayır."

Yanaklarım alev almış gibi yanıyordu. Aklıma ilk gelen soruyu sormakta kararsızdım, ama ne olursa olsun soracaktım. Her zaman sormuştum. Cevabın ne kadar korkunç olacağını bilsem de sormuştum. "Bu bana karşı olan hislerini değiştiriyor mu?"

Jared nazıkçe çenemi ellerinin arasına aldı ve doğruca gözlerimin içine baktı. "Nina, elbette hayır. Bunu nasıl düşünürsün?"

"Çünkü kendimle ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

Jared dudaklarımdan öptü ve ardından beni kollarının arasına çekti. Bu, babamın son sırrı, Jared'ın ben üzülmeiyim diye söylemediği son şeydi. Ama bunu da öğrendiğime göre her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Şimdiye kadar bütün parçaları mantıklı bir şekilde birleştirememiştim.

Yine de... hissettiklerimi tarif edebilecek tek kelime "kirli"ydi. Onca şeyden sonra istediğimiz cevaplara bir adım bile yaklaşamamıştık ve buraya geldiğimiz noktadaydık. "Uriel, canavarlardan bahsederken kastettiği şey bu muydu? Bebek ne olacak?"

"Bizim bebeğimiz. Fasulye bizim bebeğimiz olacak, başka bir şey değil. Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"Neye?" dedim gözlerimi silerken.

"Biraz rahatlamaya." Jared elimi tuttu. "Lillian'ı akşam yemeğine çağıralım."

Peder Francis elini kaldırdı. "İşimiz bitmedi, öyle değil mi?"

Jared kaşlarını çatı. "Cevaplar bu kitaplarda değil. Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Cevaplar her zaman bu kitapta," dedi peder İncil'i elinde tutarken. Onu göğsüne çekti. "Bir şeyleri gözden kaçırmış olmalıyız."

"Hiçbir şeyi gözden kaçırmadık. Tanrı'nın seni cevaplara yönlendireceğini umuyordum peder, ama kulağına bir şey olsun fısıldamadı."

Jared'ın sözleriyle aklım bir anda çalışmaya başlamıştı. Bir şeyleri gözden geçiriyor muyduk? Aradığımız cevap bu kadar zaman boyunca önümüzde miydi? Konuştuklarını duyduğum her şeyi, her satırı ve fikri aklımda evirip çeviriyordum. Bu, bir kanaldan diğerine geçmek gibi bir şeydi. Aklıma yeniden Shax'in kitabını Kudüs'e götürmek geldi.

"Belki de kulağına bir şeyler fısıldadığı kişi ben değilimdir," dedi peder.

Jared onu duymazdan geldi. "Nina yorgun ve aç. Bu, düşüncelerimi perdeliyor. Düşünebildiğim tek şey o lanet olası kitap ve onu Kudüs'e geri götürmek. Böylece Shax onu bir daha asla ele geçiremeyecek ve biz de Nina'yı güvende tutmaya odaklanabiliriz."

"Bekle, ne?" dedim şaşkınlık içinde.

"Aklımda Kudüs'e gitmek var. Başka bir şey düşünmüyorum. Beni deli ediyor."

"Fısıldıyor," dedim.

Jared tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne?"

Peder Francis kafasını salladı ve durduğumuz yere doğru hafifçe aksayarak ilerledi. "Haklı."

Jared'm tişörtünü tuttum. "Kutsal Kabir. Giremeyecekleri tek yer. Kitabın Cehennem'den korunabileceği tek yer."

Jared'm gözlerinden alevler çıkıyordu. "Orada güvende olacaksın."

Süre

Bex, yer konusundaki son ayarlamaları da bitirip mutfağa döndü. Lillian annemin uzun ithal masasının bir ucunda mutlu bir şekilde, annemse masanın diğer tarafında halinden hiç de memnun olmayan bir halde oturuyordu. Bense onları endişeyle bekliyordum. Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Neredeyse tam da o saniyede Cynthia hareketimi onaylamadığını belirten bakışlarını bana yöneltti. Kıpırdanmamdan nefret ederdi, ama şimdi evli biri olarak bana annelik taslaması hiç de hoş bir davranış değildi. Aslında yaptığı son derece kabaydı. Bex ve Jared mutfakta hızla çalışıyor, yemek odası iştah açıcı lezzetli baharat kokularının yanı sıra kahkahaları ve konuşma sesleriyle doluyordu.

Bex tekrar görüldüğünde, elinde sıcak poğaçalar ve tereyağı tabağı vardı. Bakışları boş koridora ve ardından yeniden masaya çevrildi. "Neredeyse gelirler."

Ön kapının açılmasıyla Claire'in homurdanmalarını işittim. Masaya doğru yaklaşırken yaz ile kış gibiydiler. Ryan'ın yüzünde güller açıyorken Claire her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı.

Bex bir elinde haşlanmış sebzelerin olduğu tencereyi ve diğerinde de pilav kâsesini taşıyordu. Ryan, Claire'in sandalyesini tuttu ve sonra ellerini çırparak birbirine sürttü.

"Yardım edebilirim," dedi.

Bex kafasıyla işaret ederek mutfağı gösterdi. "Bir şeyler al ve masaya getir." Önlüğünü çıkarıp annesinin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bence hiç çıkarmasaydın daha iyiydi," dedi Claire. "Pembe çizgiler sana çok yakışıyor."

Bex ablasına dil çıkarıp peçetesini kucağına yerleştirdi. Lillian önce Claire'e baktı ve ardından bakışlarını Bex'e çevirerek gülümsedi. "Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun oğlum."

Ryan elinde üzeri soslu patates dolu bir güveç kabıyla dönerken, Jared da kocaman bir kaptan jambon getiriyordu. Bir şeylere gülüyorlardı, fakat Claire'in vereceği tepkiye bakmadan edememiştim. Hafifçe gülümsüyordu, ama bu gülümsemesi bile, Ryan yanına oturduğunda yitip gitmişti.

Jared yanıma oturdu ve yemekeleri masada gezdirerek tabaklarımızı doldurmaya başladık. Durum ne kadar stresli ve belirsiz görünse de sohbet keyifliydi ve Jared'ın ruh hali neredeyse neşe saçıyordu. Cevabı bulmanın üzerimizdeki ağırlığı kalkmıştı ve yeniden umutluydu.

Cynthia saatine baktığında tabağındakiler bitmemişti. "Jared, Bex. Yemek için çok teşekkürler, özür dilirim, ama bir görüşmem var."

Jared kafasını salladı. "Elbette Cynthia, bize katıldığın için teşekkürler."

Benim sandalyemin arkasında durup omuzlarımı tutarak yanağına öptü. "Seni görmek güzeldi canım."

Kafamı salladım. Giderken topuklu ayakkabılarının sesi kapıya kadar yankılandı.

Ryan kaşlarını çatmıştı. "Aile ilişkileri iyi olan biri değil sanırım."

"Hayır, kesinlikle değil," dedim.

"Cynthia insanlığını dernekler aracılığıyla gösteriyor. Çok meşgul, ama birçok insana yardım etti," dedi Lillian.

"Evet, etti," dedim. "Tatlı var mı?"

Jared kahkaha atarken Bex ayağa kalktı. "Hayır, ama başka bir şey var."

"Pandispanya keki mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi mutfığa giderken.

Ryan çatalını ağzından çıkardı, tatlı için son derece hazırdı. "Ee, gerçekten neler oluyor?"

Bex döndüğünde tatlıyı doğrucu benim önüme koydu.

"Hamile kadını doyurmaya çalışıyoruz. Bütün bir kasabayı yiyor, biliyor musun?"

"Çok komik," dememe rağmen büyük bir dilim kesmekten geri kalmamıştım. Hamile olmak oburluk için mükemmel bir bahaneydi.

"Ryan güzel bir noktaya değindi," dedi Lillian gülümseyerek. "Sizi çok iyi gördüm."

Jared gülümsedi. "Kitabı Peder Francis'e götürdüm."

"Yine mi?" diye sordu Claire şaşırarak.

Kocaman bir parçayı yuttuktan sonra, "Bütün gece oradaydık," dedim.

Ryan kendi dilimini kesti ve o parçayı Claire'e uzattı. "Bir şey buldunuz o zaman?"

"Hiçbir şey bulamadık," dedi Jared yeniden gülümseyerek.

Ryan kendisi için bir dilim daha kestiğinde Lillian gülümsüyor, Claire ise gözlerini deviriyordu.

"Anlamıyorum," dedi Claire.

Jared benim dilimimden bir parça koparmak için çatalını kullanmaya kalktığında, tabağımı korumak için dirseğimi kullandım ve bu hareketim üzerine Jared da dahil olmak üzere herkes kahkahalarla gülmeğe başladı.

Jared sonunda pes edip kendine bir dilim kesti. "Nina ve benim aklımız karıştı. Düşünebildiğimiz tek şey Shax'ın kitabını Kim için Kudüs'e götürmekti."

Ryan çatalıyla beni işaret etti. "Bugün beni aradı. Sabrı tükenmiş. Bağırıp çağırıyordu. Onu hiç bağırırken görmemiştim."

"O halde şanslı gününde olmalı," dedim.

"Öyle mi? Nedenmiş o?" dedi Ryan ağzındakileri çiğneyerek.

Jared dirseklerini masaya dayadı ve kollarını kıvrıdı. "Çünkü önümüzdeki hafta Kudüs'e gidiyoruz."

Claire omzunu silkti. "Akıllıca. Ryan ve ben sonbaharda Brown'a başlıyoruz ve Nina'nın da son senesi. Bunu aradan çıkarmanız iyi olacak."

Lillian duraksadı. "Brown'a mı gidiyorsun?"

Claire bir kez daha omzunu silkti. "Ryan geri dönmek istiyor ve ben de düşündüm ki..."

"Hayır, hayır, çok heyecanlandım!" dedi Lillian yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Fasulye doğmadan geri gelmeyeceğiz," dedi Jared. Masadaki kimse konuşmuyor, kimse hareket etmiyordu ve bütün gözler Jared'ın üzerindeydi. "Cevap hep gözümüzün önündeymiş. Kutsal Kabir, doğum yapa-

na kadar Nina'nın güvende olacağını bildiğim tek yer."

Claire kaşlarını çatı. "Dokuz ay boyunca Kudüs'te mi yaşamak istiyorsunuz?"

"Tam olarak dokuz ay değil," dedi Lillian. "Tam emin değilim, ama Nina'nın yalnızca birkaç ayı kaldı."

Jared'ın yüzündeki bütün kan çekilmişti. "Ne?"

Lillian peçetesiyle oynamaya başladı. "Söylemeliydim oğlum, biliyorum. Özür dilerim. Nina'nın durumu kesinlikle daha farklı, ama Melez hamileliklerinde doğum süresi altı ya da yedi aydır. Belki Fasulye için bu süre daha bile olabilir."

Bex gülümsedi. "Herkes Fasulye diyor. Zavallı çocuğun hiçbir zaman gerçek bir ismi olmayacak."

Kafamı eğip karnıma baktım. İçinde bulunduğumuz durum yüzünden doğum öncesi kontrollerinden kaçınmıştık, ama hamileliğimin normal geçeceğini sanıyordum. Normalden biraz fazla kilo alıyordum, ama bunun olağan bir şey olduğunu sanmıştım. Jared ise bunun benim minyon yapımla alakalı olduğunu düşünmüştü.

"Öyleyse... doğum temmuz ya da ağustosta mı olacak?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle," dedi Lillian.

Jared kafasını salladı. "Pekâlâ, doğuma ne kadar az kaldıysa Nina o kadar tehlikede demektir. Hemen gitmemiz gerekli."

Kafamı iki yana salladım. "Titan'da halletmem gereken şeyler var."

Jared içini çekti, ama kabul etmişti. "Tamam. Hazırlanmak için önümüzde bütün bir hafta var. Pazar günü gidiyoruz."

"Mükemmel!" dedi Bex.

"Sen gitmiyorsun," dedi Claire. "Annemle kalmak zorundasın."

"Ne?" diye karşı çıktı Bex.

Jared kardeşine baktı. "Onu yalnız bırakamayız."

"Ama ben de gitmeliyim. Gitmek zorunda olduğumu biliyorsun!"

Lillian kaşlarını çatı. "Jared bu çok saçma. Nina'yı güvende tutmak için herkese ihtiyacın var. Uçak piste indiği an sizi bombardımana tutacaklar. Nina'nın giremeyecekleri bir yere gitmesini engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır."

Yutkundum. Gidiş günü çok yakındı. Kıyamet kopmadan daha çok zamanımız olduğunu sanıyordum.

Claire içini çekti. "Seni korumasız bırakamayız anne."

"Peki, ya Grant?" dedi Bex.

"Bex!" diye bağırdı Jared. Sesi bütün evde yankılanmıştı. Bex'in yüzü kızardı ve bakışlarını anında yere çevirdi.

"Grant mı?" dedim. Aklım karışmıştı. "Grant Bristol?" Kimse tek bir kelime dahi etmemişti. Herkes gözlerini benden kaçırıyor, başka tarafa bakıyordu. "Titan'daki Grant mı? O bir... Melez mi?"

"Hayır," dedi Lillian, Bex'in omzunu tutarak. "O bir Arch."

Çatalım elimden düşüp tabağıma çarptı. "İnanmıyorum."

Lillian, Jared'ı en içten gülümsemelerinden biriyle yumuşatmaya çalıştı. "Bu o kadar da kötü bir fikir değil."

Lillian'ın çabalarına engel olarak Jared'a döndüm. "Bu sence de bilmem gereken bir şey değil miydi? Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" diye bağırdım.

Jared'ın yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Sana bütün Melek ya da Şeytanlardan bahsetmemi bekleyemezsin."

"Ben onunla çalışıyorum Jared. Ben... ben neden bunu benden sakladığını anlamıyorum. Bu, bugün ikinci kez oluyor!"

"Ona başka ne söylemedin?" diye sordu Ryan gösteriden keyif alırcasına.

Jared ona doğru keskin bir bakış fırlattı. "Bu onun sırrıydı Nina. İsterse söylerdi ve bilmen de çok çok önemli değildi. Bu kadar şey varken bu gerçekten çok ufak bir ayrıntı. Mantıklı davranmıyorsun."

"Ufak bir ayrıntı." Ayağa kalktım. "Biraz güven istemenin ya da kendi ailem ve arkadaşlarımla yanında bana bir yabancı gibi davranılmamasını beklemenin mantıksızlık olduğunu hiç sanmıyorum. Hamile olduğumu son öğrenen kişi olduğum için kızgın olmanın mantıksız olduğunu da sanmıyorum. Benim bilmem için neyin uygun ya da neyin uygun olmadığını seçmenden ve her şeyi daha sonra şans eseri öğrenmekten, bunun yüzüme bir tokat gibi çarpmasından bıktım artık!"

Jared'ın bakışları yere çevrildi. Peçetemi masaya fırlattım ve ödül almaya layık bir dekorasyonu olan yatak odama gitmek üzere merdivenleri tırmandım. Yatağa oturdum, hâlâ daha burnumdan soluyordum. Kapımda duyduğum bir çift tıklama sesiye daha da hiddetlenmeme sebep oldu.

"Git başımdan Jared."

"Benim, Claire."

"Seninle de konuşmak istemiyorum."

Claire her zamanki Claire'liğini yapıp yine de içeri girdi. Yatakta yanına oturdu ve kollarını kavuşturdu. Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Seni anladığımı biliyorsun. Bana da çok önemli olmadığı takdirde bir şeyleri söylemiyorlar. Bu tamamen saçmalık."

"Bu tamamen alçakça." Ona doğru bakarak kaşlarını çatıttım. "Ben onun karısıyım. Evrenin kurallarını anlamayan insanlığın simgesi olduğumun farkındayım, ama... Tanrı aşkına! Şimdiye kadar yeteri kadar şey öğrendim. Bana güvenmeliydi."

"Güvenmediği sen değilsin. Hayatının mümkün olduğunca normal olması için uğraşıyor, çünkü bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Bugünlerde hiç de normal bir hayatım yok, sen ne dersin?"

"Bence de yok, ama ben seni onun seni sevdiği gibi sevmiyorum."

Dudaklarımı büktüm. Kötü savaşıyordu ve bel altından vurmuştu. Jared beni seviyordu ve bu bazen kararlarını etkileyebiliyordu. Bunun için ona kızgın kalmak neredeyse imkânsızdı. Jared'ın Grant'ı benden bir sır olarak saklaması mantığa aykırıydı. Anlaşılır hiçbir yanı yoktu.

"Bir şeyleri benden saklaması için iyi bir mazereti olması lazım ve bu sefer öyle bir bahanesi yok."

"Aslında bunun çok insanca bir sebebi var."

"O halde beni aydınlatırsan çok sevinirim."

"Grant yıllardır sana âşık. Jack, neden ikinizi sürekli bir araya getirmeye çalışıyordu sanıyorsun?"

"Bu da çok mantıksız. Jack, kehanet yüzünden Jared'la birlikte olmamı istemedi. Kesinlikle bir Arch'la olmamı istemezdi."

Claire tek kaşını kaldırdı ve dudağının bir tarafı hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Genç kızlar ailelerinin onlara yapmamasını söylediği neyi yapmazlar?" diye sordu Claire. "Eğer Jack sana Grant'tan uzak durmanı söyleseydi, doğruca ona koşardın."

"Iyk," dedim. "Hiç kimse o kadar inatçı olamaz."

"Sen öylesin."

İçimi çektim. "Peki, Jack neden aynı taktiği Jared'da da kullanmadı?"

"Çünkü kullanması gerekmiyordu. "Jared'ı hayatının dışında kalması için zorladı ve sorun çözüldü. Grant, Jack'ten emir almıyordu."

"Ah, hayır alıyordu. Onları birçok kez gördüm."

"Görmeni istedikleri şeyi gördün."

"Yine de Jared'ın bunu benden saklaması için bir mazeret olamaz," diyerek ofladım.

"Jared ilahi bir varlık olarak kusursuz görünebilir, ama o aynı zamanda bir insan Nina. Kendine güvenmeyen başka erkek arkadaşların gibi, seni bir başkasına kaptırmaktan korktuğu için yanlış kararlar vermiş olabilir. Bunu ilk kez yapmıyor."

"Artık benim erkek arkadaşım değil."

"Sana söylemek için bekleseydi de senden bir şey saklıyor olurdu ve yine çok geç olurdu, öyle değil mi?"

"Sanırım haklısın."

"Elbette haklıyım," dedi Claire beni ayağa kaldırarak. Popoma vurdu. "Şimdi gidip kendini yiyip bitiren kocanı öp ve barışın."

Kapıya doğru yürüdüm ve sonunda kolu çevirerek kapıyı açtım. Jared koridorda dikiliyordu; ellerini ceplerine sokmuştu.

Kollarımı kavuşturdum. "En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun."

"Kaybettim mi?" diye sordu çaresizce.

Omuzlarım çöktü.

"Özür dilerim," dedi. "Yemin ederim hepsi bu kadar. Her şeyi biliyorsun."

"Sanırım bunu daha önce de duydum," dedim. Aramızda birkaç santim kalana dek ona doğru yürümeye devam ettim.

Jared elleriyle karnımın iki yanına dokundu ve kafasını aşağı eğdi. Bakışları karanlıktı ve endişe ile suçluluk arasında bir şeyle doluydu. Kollarımı boynuna doladım ve yanağımı onunkine yasladım. Bu şekilde birbirimize sarılarak uzunca bir süre bekledik. Ona böyle sarılmak ilk seferkinden bile daha iyi hissettiriyordu. Aramızdaki çekim kaybolmamıştı ve içimde hâlâ ona daha yakın olmak için duyduğum umutsuzca ihtiyaç vardı. Mükemmel kokuyordu ve cildi pamuk gibi yumuşacıktı. Birbirimize sarılmak için zaman ayıramıyorduk. Üzerinden aylar geçmişti. O ana dönme ve olası her şeyin farkına varmaya çalıştım. Sekiz gün içinde yola çıkıyorduk ve hayatımızın savaşını verecektik. Bir daha böyle bir an yaşayabilir miydik, bilmiyordum.

Eli kalçama doğru kaydı ve beni daha da yakınına

çekti. Parmaklarımı koluna, kaslarına bastırdım. Dili ağzımın içindeydi, fakat hemen o an geri çekildi.

"Öhöm," dedi Ryan.

Sesin nereden geldiğini görmek için dönüp baktığımda, merdivenlerin başında Claire'le birlikte dikilen Ryan'ı gördüm.

"Ah, şu insanlar," diye homurdandı Jared.

Birlikte aşağı inip kapı girişindeki Bex ve Lillian'ın yanına gittik. Ona sarıldım, içten ve daha da sıkı beni kucaklayınca gülümsemeye başladım.

"Seni seviyorum," dedi saçlarımı öperken. Jared'a döndü. "Birbirinize iyi davranın." Jared kafasını salladı ve Lillian elini sallayarak veda etti.

Oturma odasına geçtim ve arkamdansa Jared, Claire ve Ryan da odaya girdi.

Ryan ve Claire masayı toplamaya başladı. Ryan gülümseyip Claire'e dirsek attı. "Annen beni seviyor."

"O herkesi seviyor," diyerek alay etti Claire. "Senin bir özelliğin yok."

"Ama sen herkesi sevmiyorsun. Bu da beni oldukça özel yapar... çünkü beni sevmiyorsun."

Claire, Jared'la bana baktı. Utanmıştı. "Sen öyle san!"

"Söyle gitsin," dedi Ryan.

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes," diye hırladı Claire.

Ryan kollarını kavuşturdu. "İnsanım diye, öyle değil mi?"

Claire gözlerini kıstı. "Ciddi misin ya? Sence sadece senden hoşlanmıyor olmam mümkün değil mi?"

"Benden hoşlanmamak mı?" dedi Ryan göğsünü

işaret ederek. "Hiç sanmıyorum," deyip onu duymazdan geldi. "Sen güçlü bir kadınsın. Bunu anlıyorum. Birçok kişi sevgilisinin kendisini benzetmesini kaldıramaz. Askerler bile. Ve hatta Özel Kuvvetler'deki çok daha az kişi buna katlanabilir. Ama ben anlıyorum ve sana diğer herkesten daha fazla ayak uydurabilirim. Eğitimim var... ve Evrenin Yaratıcısı, bütün zamanımızı birlikte geçirmemiz gerektiğini söyledi. Daha nasıl bir kanıt ihtiyacın var?"

Claire dönüp bacağına Ryan'ın ayağının altından geçirdi ve onu sırtüstü yere devirdi. "Birincisi, bana ayak uyduramazsın. İkincisi..."

Ryan ileri atıldı ve ayaklarının üzerine dikildi. Claire savunma pozisyonu almıştı. Ryan, onun bu hareketi karşısında gülümsedi. "Sana ayak uydurabilirim."

"Hiç sanmıyorum."

"Dene. Eğer yapamazsam seni rahat bırakacağım."

Claire kaşlarının altından Ryan'a baktı. Buz mavisi gözlerinde tehlikeli bir ifade, ama daha gerilerde muzip bir gülümseme vardı.

Kaşlarımı çattım. "Bu korkunç bir fikir."

"Çok geç," dedi Claire.

Dizini büküp ayakkabısını Ryan'ın karnına geçirdi. Ryan oda boyunca savruldu ve duvara çarparak yere düştü. Ayağa kalkan Ryan birkaç kez nefes almaya çalıştı. Nefessiz kalmıştı.

Yüzümü buruşturdum. "En azından ince topuklularını giymiyor."

Ryan bana doğru sinirli bir bakış attı ve birkaç kez öksürdü. Titreyen dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini havaya kaldırdı. "Pes etmediğimi şimdiye dek öğrenmen gerekirdi."

Claire şeytansı bir biçimde gülümsedi. "Bundan oldukça zevk alacağım."

"Benim kadar alman mümkün değil," dedi Jared. Ona baktım ve omzunu silkti. "Ne?"

Claire saldırdı ve Ryan döndü. Başka biri olsa yumruğu önlemeye çalışırdı, ama Claire olağanüstü bir hızdan daha fazlasına sahipti ve tekmelemeyi seçmişti.

Claire etrafına dolandı ve topuğunu Ryan'ın sırtına bastırdı. Ryan birkaç adım attı ve ardından dönüp yumruğunu savurdu. Eli kartonpiyere girdi ve parçalara ayırdı.

"Bunu nasıl düzelteceğini biliyor olsa iyi olur," diye homurdandım.

Claire öne eğildi ve Ryan'ın ensesine dirseğini geçirdi, fakat aynı anda Ryan da kendi etrafında dönerek kolunu Claire'in beline doladı. İleri atıldı ve birlikte masaya çarptılar.

"Hadi ama!" diye bağırdım. Annemin ithal İngiliz yemek masası parçalara ayrılmıştı.

Anında ayağa kalkan Claire iki eliyle Ryan'ın tişörtünü kavradı ve onu antreye fırlattı.

"Sert olmanı çok seviyorum!" diye bağırdı Ryan diğer odadan.

Claire kanlı dudağını sildi ve parmaklarındaki kırmızılığı yaladı. "Sen daha sert görmedin!" Kapıda gözden kayboldu ve Ryan acıyla bağırdığında yüzümü buruşturdum.

"Çok pis dövüşüyorsun!" diye bağırdı Ryan yeniden acıyla çırpınırken.

"Oraya gidip hakemlik etsek iyi olacak," dedi Jared beni yan odaya götürürken.

Claire, Ryan'ı ayak bileğinden tutmuş baş aşağı sallandırıyor. Ryan ona karşı koymaya çalıştığında üzülüyormuş taklidi yaptı. Ryan odaya göz gezdirdi ve geriye doğru savrulup yerden ahşap bir heykel alıp onu Claire'in dizine geçirdi.

Claire yere ve Ryan da kafasının üstüne düşmüştü. Ryan ayağa kalktığı anda kafasından hafifçe kan sızıyordu. "Buna değ erdi," dedi Claire'e doğru koşarken.

Claire geri çekildi ve silahını çıkardı.

"Komik değ il," diye uyardı Jared.

Silah ateş aldı ve Ryan bir eliyle kafasını, diğ eriyle de kasıklarını koruyarak geri çekildi. Kurş un duvara saplanmış tı. Hem de Cynthia'nın öd ü l almış orjinal Renoir'nin tam ortasına.

"Sanırım... sanırım bayılacağ ım," dedim semsemlemiş bir halde. Jared'ın koluna girdiğ imde bana sıkıca sarıldı.

"Onları durdurayım mı?" diye sordu.

"ÇOCUK olmayı bırakana kadar durmayacaklar!" dedim. "Bu kargaşayı dışarı taşı."

Ryan, Claire'i gösterdi. "Sen... sen bana ateş ettin!"

Claire gözlerini devirdi. "Tam bir bebeksin. Yanına yaklaşmadı bile."

"Kurş un gözümün dibinden geçti!" dedi gözünü göstererek.

"İyi," dedi Claire oflayarak. "Altına iş eme diye silahımı kaldıracğ ım büyük Özel Kuvvetler çocuğ u."

Ryan rahatlayarak ayağ a kalktı ve bir kez daha salladı. Claire gözlerini devirdi ve Ryan'ın boynunu tutarak onu durdurdu. "Bütün yaptığ ın bana doğ ru koşmak. Sıkıldım artık."

Ryan garip sesler çıkararak hızla ona vurdu.

Yanlarına gittim ve önce Ryan'a, sonra da Claire'e baktım. "Moranıyor."

Claire diğer yumruğuyla ona vuracaktı gibi kaldırdı, ama sonra çevirip tırnaklarını kontrol etti.

"Claire," diye uyardı Jared.

Claire, Ryan'a bakıp gözlerini kıstı. "Pes et."

Ryan bir şeyler söylemek için çabalıyordu. "Hayır," demeyi başardı ve bilincini kaybederken gözleri kaydı.

Kaşlarımı çattım. "Tamam, bu kadarı yeter. Jared, lütfen onu durdur."

Jared bir adım attı ve Claire karşı çıktı. "Jared Gabriel, sakın denemeye kalkma."

"Claire..." dedi Jared, ama Claire uzattığı eliyle abisini durdurdu.

Ryan'a ve ardından tekrar Claire'e baktım. "Bu artık komik değil."

"Bilmem," dedi Claire. "Aslında bir anlamda komik sayılır."

Bir elimle Claire'in bileğini kavrarırken, diğer kolumu Ryan'ın koluna doladım. Boşuna bir çabaydı, ama Claire'in sinirinin geçmesini ve ne yaptığını fark etmesini umuyordum. Sanki çok kolaymış gibi birbirlerinden ayrıldılar.

"Teşekkür ederim," dedim Ryan'ı yere yatırırken. "Ryan," dedim yanaklarma vururken. "Derin nefesler al." Kafamı kaldırdım ve Claire'e bakıp bakışlarımla yaptığı şeyi onaylamadığımı anlatmaya çalıştım, ama yüz ifadesi beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ne?"

"Ryan'ı bırakmamıştım," dedi şaşkınlıkla.

Jared'ın bakışları üçümüz arasında gidip geldi. "Ryan'ı bırakmamıştım da ne demek?"

Claire'in gözleri hayretle açıldı. "Nina, Ryan'ı elimden aldı."

"Bu şaka yapmak için iyi bir zaman değil," dedim. "Çok ileri gittin."

Claire kafasını iki yana salladı. "Bunu nasıl yaptın?"

Gıddıydı. Ryan'ı çaba harcamadan onun elinden kurtarmıştım. Bu kadar kolay olduğunu ve neredeyse gerilmediğimi görünce, Claire'in bıraktığını düşünmüştüm. "Ben... ben... bilmiyorum," dedim. Jared'ın bir cevap vermesini bekledim, ama ağzından tek bir kelime çıkmıyordu.

Ryan kendine geldi. "Kazandım mı?"

Claire kaşlarını çattı. "Elbette hayır seni aptal!" "Kazandım mı" diyen Ryan'ın boğuk sesini taklit etti. Gözlerini devirdi ve yüzü aydınlandı. "Nina ayağa kalk."

"Neden?"

"Sadece ayağa kalk."

Kalktım ve Claire savunma pozisyonuna geçti. Hemen ardından Jared aramızda dikiliyordu. "Aklını mı kaçırdın sen!"

"Yalnızca bir kere," diye izin istedi Claire. "Eminim canını acıtmayacak bile."

"Neden bahsediyoruz?" diye sordum bakışlarım iki kardeşin üzerinde gidip gelirken.

"Ben yapacağım," dedi Jared.

"Neyi?" diye sordum. Jared beni odanın ortasına götürdü ve tam karşımda durdu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Ryan, Claire'e.

"Şişşt. Yeniden bayılsana sen," dedi bir şeylerin olmasını sabırsızca bekleyerek.

Kaşlarını çattım. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Jared kendi pozisyonunu aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Bakışları karardı ve çenesini aşağı eğdi. Bir saniye sonra vücudu gevşemişti ve kafasını geriye attı. "Yapamıyorum," dedi ve içini çekerek tavana baktı.

"Korkaksın!" diyerek kahkaha attı Claire.

Ön kapı açıldı. Annemin acı dolu feryatlarını duymayı bekleyerek gözlerimi kapadım, ama hiçbir şey olmadı.

"Ah... burada neler oldu?" diye sordu Bex. Gözlerimi açtım ve Bex'in elinde yarısı yenmiş elmasıyla kapı girişinde hareketsizce durduğunu gördüm.

"Nina, Ryan'ı elimden aldı," dedi Claire, sesi heycandan titriyordu.

"Tamam. Peki, sen ne yapıyorsun Jared?" dedi Bex.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Jared. Utanmıştı.

"Teoriyi deneyecek," dedi Claire.

Jared kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır, denemeyeceğim."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu tam olarak nasıl yapacaktın?"

Jared ensesini ovaladı. "Yalnızca deneyecektim. Sana bir şey yapma..."

"Onu yumruklayacak mıydın?" diye sordu Bex.

Jared kaşlarını çattı ve özür diler gibi bana baktı.

"Ne?" diye bağırdım.

Jared elini kaldırdı. "Yumruk atmayacaktım. Yakalayıp yakalayamayacağını görmek istiyordum."

Claire umursamaz bir şekilde ofladı. "Ben yumruklayacaktım," diye mırıldandı.

Ağzım açık kalmıştı.

Bex olağan bir şekilde yürüdü ve birkaç adım önümde durdu. Jared bana uzanarak yeniden dikkatimi kendisinde toplamıştı. "Hadi, ama Nina. Hamile karımı yumruklayacağımı düşünmüş..."

Jared cümlesini tamamlamadan önce Bex'in yumruğu ışık hızında bana doğru geliyordu. Vücudum harekete geçti ve aniden Bex'in yumruğu elimdeydi.

"Geri çekilmiyorum," dedi Bex yumruğunu hâlâ yüzüme doğru götürmeye çalışırken.

Jared'ın gözleri kocaman açıldı. Konuşmaya çalıştı, ama yapabildiği tek şey çenesini hareket ettirmektir.

Bex elini gevşeterek aşağı indirdi, ardından alnımı öpmek için eğildi. "Nina aylardır böyle. Sence de öyle değil mi?" diye sordu Jared'a.

"Ben ah... bir şeylerin farklı olduğunu söyleyebilirim. Bebek yüzünden olduğunu düşünüyordum."

"Bebekle ilgili zaten," diyerek gülümsedi Bex. "Fasulye Melek güçlerini Nina'yla paylaşıyor. Haftalardır hafif antrenmanlar yapmıyoruz zaten."

"Ne?" dedim.

"Ne?" diye tekrar etti Jared.

Bex gözlerini devirdi. "Beni sırtüstü devirdiği günü hatırlıyor musun?"

Jared'ın bakışları üzerimdeydi. "Bunu gerçekten yapmış mıydın?"

Bex kaşlarını çatı. "Ayrıca canım da yanmıştı. Bir şey söylemedim, çünkü bildiğini düşünüyordum ve bu konuşmak istemediğin şeylerden bir tanesiydi."

"Aynen öyle," dedi Claire.

Jared anında sinirlenmişti. "Nina'yla kendi seviyen-

de antrenmanlar mı yapıyordun? O hamile Bex. Delir-
din mi? Ya bebeğe zarar verseydin?"

Kafamı eğip şişkin karnıma baktım ve dikkatli bir
şekilde onu okşadım. "Fasulye bana güçlerini mi ve-
riyor?"

Bex omzunu silkti. "Fasulye tam bir Melek Nina.
Eminim şu an bizden daha güçlüsün. Kâbuslarında
duvarlardan tırmanıp havalarda uçman da bu sayede
oldu bence. O zaman da hamileydin, değil mi?"

Ryan kahkaha attı. "Ne? Nina şimdi de Spider Man
mi oldu?"

"Bunu ben söyledim!" dedi Bex neşeyle. "Sevgi
Dolu Spider Man."

Jared kaşlarını çattı. "Bir şey söylemeliydin."

Bex neşesizce güldü. "O senin Talehin. Karın olma-
sından bahsetmiyorum bile. Bildiğini düşünmüştüm!"

"Bilseydim söylemez miydim sence?"

"Hayır! Bu senin yapacağın bir şey değil!" diye kar-
şılık verdi Bex.

"O haklı," dedi Claire. "Açık sözlü ve konuşkan ol-
mak senin tarzın değil."

Jared arkasını dönerek kollarını kavuşturdu. Pazu-
ları kollarında çıkıntılar oluşturunuyordu. "Sanırım sen
de biliyordun?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Claire. "Ona vurmak be-
nim fikrimdi!"

"Pekâlâ, bunun hakkında konuşalım o halde," de-
dim.

Yeni bilgiyle birlikte odaya bir sessizlik de çok-
müştü. Beyni saniyede milyonlarca şey düşünürken,
Jared'ın bakışları odanın etrafında dolaşıyordu.

Odanın diğer tarafından kuvvetli bir ses geldi ve ardından da birisi yere kapaklandı. Claire sırtüstü yerde yatıyordu ve yüzünde şaşkına dönmüş bir ifadeyle tepesinde dikilen Ryan'a bakıyordu.

Ryan gülümsedi. "Vazgeçmeyeceğimi söylemiştim."

Claire'in yüzü kızardı ve onun Ryan'ı yeniden odanın diğer ucuna fırlatmasını bekledim, ama yanaklarının kızarıklığı sıcak bir tona büründü ve bakışları yumuşadı. Yavaşça gülümsemeye başladı. Ryan dik-katsizce onun yanına çömeldi ve bakışları Claire'in gözlerinden dudaklarına kaydı. Ona daha da yaklaştı. Claire'in bu noktada onun boğazına yapışmasını ya da kasıklarına tekme atmasını bekliyordum, fakat Claire yavaşça gözlerini kapadı.

"Burada neler oldu böyle?" diye bağırdı Cynthia kapıyı ardından çarparak.

Annemin sürpriz gelişi dikkatimi bir anlığına dağıtmıştı ve bakışlarımı tekrar yerdekilere çevirdiğimde, Ryan'ın gözlerindeki o tanıdık kızgınlığı görebilmiştim.

Gülümsedim.

"Birisi sorumu yanıtlasa iyi olur," dedi Cynthia.

Claire olanların farkına vararak bana baktı.

"Karma," dedim kurnaz bir gülümsemeyle. Jared'la sevişirken bizi sürekli rahatsız etme gibi bir huy edinmişti. Aynı şey onun başına geldiğinde yüzündeki ifadeyi görmek çok eğlenceliydi.

"Ah, kes sesini," dedi ayağa kalkarken. Ryan'ın elini tuttu ve kalkmasına yardımcı oldu. "Özür dilerim Bayan Grey."

"Bunu siz yaptınız," dedi suçlayıcı bir tonda. "Yarın sabah her şeyin eski haline dönmesini bekliyorum." Tek kelime daha etmeden yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Claire yol açtıkları yıkıma baktı. "Uzun bir gece olacak."

"Sana yardım edeceğim," dedi Ryan.

Claire mutfığa gitti ve elinde büyük bir çöp kutusuyla geri geldi. Onu bir eliyle tutuyor, diğer eliyle de yeri kaplayan ahşap parçalarını topluyordu.

"İyi eğlenceler," dedi Jared gülümseyerek. Elimi tuttu. "Sabahın ilk ışığıyla meşe ağacına gidiyoruz."

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek.

Jared erkek kardeşine baktı. "Sen de geliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu Bex.

Bakışları Jared'la benim aramda gidip gelirken hafifçe kaşlarını çatı. Heyecanlı olup olmaması konusunda tereddüt yaşadığını biliyordum. "Neden? Orası sizin aşk yuvanız değil mi?"

Jared gözlerini devirdi. "Nina'nın neler yapabileceğini görmek istiyorum."

"Harika!" dedi Bex ellerini çırparak.

"Hazır mısın Nina?" Ellerini birbirine sürttü.

Yüzüme geniş bir gülümseme yayılmıştı. "Ah, elbette."

Onuncu Bölüm

Karşılama

Jared ile birlikte üst kata çıktım ve afallamış bir halde gece rutinimi yerine getirdim. Öğrendiğim bu bilgiyi kabullenmeye çalışıyordum. Sabah kanıtlamam gereken çok fazla şey olduğunu bilerek uyumak bir hayli zordu. Sonunda bir şeyler düşünmemeye çalıştım ve en sonunda güneş ufukta belirene kadar birkaç saat uyumayı başardım.

Gözlerimi açtığımda geri uyumam imkânsız hale gelmişti ve hiç uykum yoktu. Tamamen uyanıktım ve bedenim yataktan kalkıp meşe ağacına gitmek için çılgınlık atıyordu. Duş almadım, çünkü bir saat içinde ter ve kirle kaplanacağımı biliyordum. Jared'ın büyük beden bir tişörtünü giydim; karnımı germiyordu ve bu benim için yeterliydi. Tam bir gösteri olacaktı; Bex bana her açıdan muhteşem bir kuvvetle saldırırken şiş karnım ve hantal vücudumla ne kadar komik görüneceğimi fark ettim.

Jared'la alt katta buluştuk. Diğerleri hâlâ temizlik yapıyordu. Önceki geceyle ilgili gülümsemeyen ve şaka yapmayan tek kişi Ryan'dı.

"Ne?" dedi Jared kendini beğenmiş bir şekilde. "Nina'nın Bex'i yeneceğini düşünmüyor musun?"

Ryan beni gösteriyor, bana ve Jared'a bakıyordu. "O hâlâ hamile."

Bex kakhaha attı. "Endişelenme. Fasulye benden çok daha kuvvetli."

Claire, yine de Ryan'la başlamam gerektiğini düşünüyordu. Ryan elini kaldırdı. "Nedir bu? Ryan'ın Pestilini Çıkarma Haftası falan mı?"

"Bunu dert edeceğine düşünmemiştim. Ne de olsa sürekli hastaneye kaldırılma konusunda oldukça ısrarcısın," dedi Claire.

Ryan'ın yüzünde hiç de hoş olmayan bir ifade belirdi. "Bu hiç hesapta yoktu."

"Gerçekler acıdır bebeğim."

Ryan gülümsedi. "Eğer benimle böyle konuşacaksan, bana bütün gün hakaret edebilirsin."

Claire cebinden arabasının anahtarını çıkarıp Ryan'ın elini tuttu. "Bir bebek olduğunu kastetmiştim. Sevgi ifadesi değildi."

"Evet, tabii."

Jared elimi sıkı. "O halde meşe ağacına gidiyoruz. Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Fark eder mi?"

"Evet, fakat yine de ne yapabileceğini görmek isterim. Sen istemez misin?"

Bir süre düşündüm. Her daim Ryel'ların yeteneklerini takdir etmiştim, ama kendime ait yeteneklerimin olması hiç düşünmediğim bir şeydi. Sıkıntı dolu günlerim sona erebilirdi ve bu fikir hoşuma gitmişti.

"Eğer Claire'i yenersem sana ateş edebilir miyim?"

Jared omzunu silk. "Elbette ama..."

"O halde evet."

Jared gücümüş görünmeye çalıştı. "Bu çok hoş değildi sevgilim. Hem de hiç değildi."

Kolumu onunkine doladım ve Escalade'e doğru yürürken burnumu ona sürttüm. "Araştırma amaçlı aile içi şiddet seni daha az sevdiğim anlamına gelmez."

Escalade, meşe ağacına giden tümsekli yolda hızla yol alıyordu. Bex ve Claire doğrudan karnıma vurmaya dikkat edeceklerdi, ama hem annelik içgüdülerim hem de gerginliğim etkisini göstermeye başlamıştı. Kendime, bunu daha önce de yaptığımı söyleyip duruyordum. Bex ve ben birçok kez antrenman yapmıştık ve en iyi zamanında bile onu birçok kez yenmiştim. Geliştiğimi düşünmem için uyguladığı kuvveti aşırı derecede azalttığını sandığım zamanlarda, gerçek aslında çok daha farklıydı.

Standart polis tişörtü ve beyzbol şapkasını giymiş olan Ryan karşımdaki yerini aldı.

"Ne yapacağımı anlayana kadar," dedim, "Fasulye'nin yakınına yaklaşmamaya çok ama çok dikkat et."

Ryan kaşlarını çatı. "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum ki şu an beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissediyorum ve içimdeki mantıklı taraf, sana zarar gelmeden seni bu delilikten kurtarmam gerektiğini söylüyor."

"Ağırdan alıp sonrasında neler olacağına bakacağız."

Ryan yüzünü buruşturdu. "Hamile bir kadınla kavgaya etmek üzereyim. Bu birçok açıdan yanlış bir şey."

"Hadi, ama seni korkak!" diye bağırdı Claire. "Bütün bir gün bekleyemeyiz!"

"Bir korkak değilim," dedi Ryan kısık bir sesle.

"Bir kızdan korkuyorsan, korkaksın demektir!"

Ryan sinirlenerek ona baktı ve gülümsedim. "Fısıldamanın işe yaramadığını öğreneceksin."

"Tamam, kız arkadaşım benim hakkımda daha kötü şeyler düşünmeye başlamadan önce antrenmana başlayalım."

"Hâlâ kız arkadaşın değilim!" diye bağırdı Claire.

Dudaklarımı ısırdım. "Bunu bir deneyelim," dedim Ryan'ı iterek. Onun birkaç adım gerilemesine yetecek kadar kuvvet uygulamıştım, ama Ryan gerilemek yerine havada savrulmuş ve sonrasında yerde yuvarlanmıştı.

Kafasını kaldırıp şaşkınlık içinde bana baktı. "Hile yapıyorsun!"

"Sana dokunmadım bile."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Ryan ayağa kalktı ve sallanarak bana doğru koştu. "On iki saat içinde iki kızın beni yenmesine izin veremem."

"Görelim bakalım," dedim pozisyonumu alarak.

Ryan birçok kez yumruk savurmuş ve ben ona vurmamdan birçok kez başarısız olmuştu. İlk yumruğum midesine inmişti ve tekrar ilk seferde uçtuğu yere kapaklanmıştı. Ayağa kalktı ve ardından bir kez daha iki büklüm oldu. Nefeslerini düzenlemeye çalışıyordu. Bir adım attı ve bir parmağını kaldırarak tekrar öne eğildi.

"Özür dilerim!" diye seslendim.

"Sıra bende!" dedi Bex. Hiç zaman harcamamıştı ve gözlerinde gördüğüm şey oyun vaktinin sona erdiğini söylüyordu.

Öne atıldı ve hareket ettim. Savurduğu her yumruğu engelliyordum ve Claire'in bacak hareketini kullanarak onu yere serdim. Ayağa fırladı ve ilk yumruğunu isabet ettirememesine rağmen ikincisinde başarılı oldu. Canım biraz acımişti, ama bir Melez'den yumruk yemekten çok çenemi yanlılıkla bir kapıya çarpmış gibi hissetmiştim.

"Hayır!" diye bağırdı Jared. Elleri başındaydı ve parmaklarını birbirine kenetlemişti. Bundan nefret ediyordu. Bütün hayatını beni koruyarak geçirmişti ve şimdi evliydik, onun çocuğuna hamileydim ve kum torbası olmama izin veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Bex güçlkle nefes alarak. Kaşlarımı çattım.

"Ah, Tanrım! Özür dilerim, canını yaktım mı?" dedi Bex verdiği zararı görmek için çenemi kaldırırken.

"Tekrar," dedim kendimi korumak için pozisyon alırken.

"Hayır!" diye bağırdı Jared bir kez daha. "Hayır, neler yapabileceğini gördüm. Bu kadarı yeter."

Kafamı iki yana salladım. "On üç yaşında bir çocukla kavga ediyorum Jared," dedim sessizce. "Çok güç kullanmadım."

Bex şaşırmişti. "Bu çok aşağılayıcı oldu ama."

Bir kez daha saldırdı ve hareketlerimiz insan gözleri için seçilmez olsa da ayak uydurmada hiç sorun yaşamıyordum. Bex'in her hareket denemesi yavaş çekimde gibiydi. Saniyeler içinde Bex havada uçup sonunda da sırtüstü yere kapaklanıyordu.

"Sıra bende!" dedi Claire parmaksız deri eldivenlerini giyerken.

Kendimi buna hazırladım. Claire beni her zaman korkutmuştu. Bex'le daha önce antrenman yapmıştım ve bu sayede hareketlerine aşinaydım, ama Claire'le en son çalışmamızın üzerinden aylar geçmişti ve uygulayacağı stratejiyi bilmiyordum. Yine de Jared'ı üzmem istemiyordum ve bu yüzden kademeyi bir seviye yükseltmeye karar verdim. Claire'in beni yumruklamasına izin veremezdim. Jared kendini yeterince suçlu hissediyordu. Claire beni seviyordu, fakat buna rağmen bu an için uzunca bir süredir beklediğini söylemeye gerek bile yoktu.

Bana, bir düşmanını korkutmak istercesine bakıyordu. Buna alışkındım. Geri çekilmeyecekti ve beni incitmekten de korkmuyordu.

Bu, kötü olacaktı.

Bex, Ryan'ı Jared'ın yanına götürdüğünde, Ryan dizlerinin üzerine çöktü. Yorgun ve morali bozuk bir haldeydi.

"Yen onu Nigh!" diye bağırdı Ryan.

"Hey! Sen kimin tarafını tutuyorsun?" dedi Claire.

Odaklandım. Claire Ryel, en iyilerin en iyisiydi. Ondan Şeytanlar bile korkuyordu. O, dünyanın en öldürücü silahıydı, şimdiye kadar hiç kimse onu yenmeyi başaramamıştı ve ben onunla bir kavgaya girişmek üzereydim. Claire dikkatini bana verdiğinde harekete geçtim. Claire yumruğumu savuşturamadı ve neredeyse ayakları yerden kesildi. Jared'a baktı, yanağını ovaladı ve kanlı dişleriyle gülümsedi. "Canımı yaktı!"

Gardımın bir saniye için bile düşmesine izin vermiyordum, çünkü Claire'in vazgeçmeyecek kadar hırslı ve mücadeleci olduğunu biliyordum. Buz mavisi göz-

leri keskinleşti ve saldırgan bakışları bana çevrildi. "Seni seviyorum ve yiyeceğın yumruklar için şimdi-
den üzgünüm."

"Hayır, değılsin."

"Haklısın. Sadece kibarlık ediyordum."

Son iki rakibimde ilk hamleyi onlardan beklemiştim ve bunu izlediğini biliyordum. Bu yüzden ilk hamleyi bu kez ben yaptım. Aniden geri çekildi, fakat hemen sonra ayaklarım göğsüne indi ve onu, bulunduğumuz yerin tek çamurlu yerine doğru havalandırdım. Islak, kirli ve sinirli bir halde ayağı kalktı. Ellerini ileri doğru sallayarak fazla çamuru atmaya çalıştı. "Sahiden bunu yaptın mı sen?"

Gülümsedim. "Evet."

Bana doğru hızla ilerledi ve tişörtümü yakaladı. Havaya kalkmışım ve bir saniye sonra çamurun içinde ayaklarımın üzerinde dikiliyordum.

"İyi denemeydi," dedim gülümseyerek.

Claire mutsuz olmuştu. Sürekli olarak beni itmeye ve bana vurup beni çamura fırlatmaya, havada savurmaya çalışıyordu, fakat her defasında ya onu engelliyor ya da hareketlerini ona karşı kullanıyor, onu çamura fırlatan ben oluyordum. Yarım saat sonra sarı saçları birbirine girmişti ve rengi kahverengiye dönmüştü. İkimiz de pislik içindeydik ve nefes nefese kalmıştık. Obenden daha beter durumdaydı, fakat çamurla kaplı birine dokunmak, temiz kalmayı imkânsız hale getiriyordu ve Claire de tam anlamıyla bana temas etmişti.

"Yeter," dedi Jared bize doğru yürürken. Claire'in yüzündeki çamuru sildi. "Kendini kanıtladın."

"Benim... onunla... işim henüz... bitmedi," dedi Claire soluyarak.

Bex, Claire ilk defa çamur a bulandığı anda itibaren kontrolsüzce kahkahalar atıyordu, fakat ablasının ona doğru fırlattığı bakış susmasına yetmişti.

"Tamam," dedim güçl¼kle nefes alarak. "şimdi sırada sen mi varsın?"

"Hayır."

"Hayır mı?" dedim.

"Korkak tavuk!" dedi Ryan.

Jared kaşlarını çattı. "Görmemiz gereken şeyi gördük ve kendini çok fazla yormanı istemiyorum. Damarlarında Melek kanı dolaşıyor olabilir, ama hâlâ bir insansın. Vücudunun strese nasıl tepki vereceğinden kesinlikle emin oluncaya kadar kendini çok fazla zorlamamalısn."

Kafamı salladım. "Haklısın. Sana istediğim zaman vurabilirim zaten."

Jared kahkaha attı ve ardından Escalade'e doğru yürürken kolunu belime doladı. Evet, sevgilim, tavırlarımdan son derece keyif alıyordu. Aslında gerçek şuydu ki bebeğimize bir şey olursa yaşayamazdım.

Ryan montunu çıkarak Claire'in omuzlarına koydu ve sonra elinin yan tarafını kullanarak yüzündeki çamurun geri kalanını sildi. Claire bir kavgayı kaybetmekten asla hoşnut olmazdı, ama bu yeni gelişme karşısında hepimizin hissettiği heyecan gözlerinden okunuyordu. "Fasulye doğduktan sonra rövanşını yapmak istiyorum!" diye bağırdı.

"Asla!" diye seslendim. Bakışlarımı Jared'a çevirdim. "Ciddi değil, öyle değil mi?"

Jared gülümsememeye çalışıyordu. "Elbette değil." Dikkati yürüdüğümüz patikadan yola çevrildi. Kim'in Sentra'sı bize doğru geliyordu.

Araba aniden durdu ve Kim kapıyı çarparak aşağı indi.

Jared elini kaldırdı. "Sabırsız olduğumu biliyorum Kim. Önümüzdeki hafta yola çıkacağız, tamam mı?"

Yeteri kadar yaklaştığında nefesimi tuttum. Kıyafetleri kanla kaplıydı. "Bu harika Jared. Fakat ne yazık ki amcam için artık çok geç."

"Ne oldu?" dedi Jared panikle. Bex, Claire ve Ryan etrafımızda toplanmıştı.

Ryan, Kim'in kolunu tuttu, fakat Kim geri çekildi. "Aman Tanrım Kim! Sen iyi misin?" dedi.

Kim, bakışlarını Jared'dan ayırmıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. "Sana söylemiştim. Sana, kitabı geri götürmemiz gerektiğini söylemiştim."

"Çok ama çok üzgünüm Kim," dedi Jared.

"Üzgün olman onu geri getirmeyecek. Sana yardım ettim ve sıra bana geldiğinde sevdiğim biri ölene kadar ayak diredin." Arkasını döndü ve arabasına yürüdü.

"Pazar günü Kim," dedi Jared arkasından seslenerek. "Pazar günü yola çıkıyoruz."

Kim'in kolu havaya kalkıp orta parmağını gösterdi. Bir saniye sonra gitmişti.

"Zavallı Kim," dedi Ryan. "Ne oldu sizce?"

Claire kollarını kavuşturarak Sentra'nın gözden kaybolmasını izledi. "Bir mesaj yolluyoruz. Eğer Şeytanlar gerçek şekillerinde olmuş olsalardı, onu ele geçiremezlerdi. "Kılık değiştirmiş olmalılar."

"Kılık değiştirmek mi?" diye sordum.

"İnsan şeklini alıyorlar, onları kabuk olarak kullanıyorlar," dedi Jared.

Ryan kafasını salladı. "Ele geçirmek gibi."

Claire kaşlarını çattı. "Hayır, kabuk olarak kullanmak gibi. Bir amacı gerçekleştirmek için kısa bir süreliğine bir vücudu kullanıyorlar. Bu, bedeni güçsüzleştiriyor ve insanlar hiçbir şey hatırlamıyor ya da olay sonrası travma yaşıyorlar."

Jared ensesini ovaladı. "Başlıyor."

"Aynen öyle," dedi Claire, Lotus'una doğru aceleyle yol alırken.

"Okula başlamak için istifa etmem iyi olmuş," dedi Ryan, Claire'in peşinden giderken. "Yoksa Kudüs'e gitmek için izin istemek zorunda kalacaktım ve beni işten çıkaracaklardı."

Claire bir elini Ryan'ın omzuna koydu. "Seni öyle ya da böyle işten çıkaracaklardı."

Ryan hızla ona döndü. "Ne?"

"Çünkü berbatsın."

Ryan, Claire'in elinden kurtuldu ve onu itmek için bütün gücünü kullandı. Claire birazcık kıpırdamamış, yalnızca keyif aldığını belli edencesine gülümsemişti.

"Berbat değilim. Berbat olan sensin," diye homurdandı Ryan arabaya binerken.

Son Dakika Gelen Af

Yapacak çok şey vardı. Çok şey, çok şey vardı. Evin içinde dolanırken sürekli dırdır ediyordum. Hayatımı düzene sokmak için bir hafta yeterli bir süre değildi. Evde aceleyle koşuşturuyor, bir aşağı inip bir yukarı çıkıyor ve büyüyen karnımla rahatça hareket etmeye çalışıyordum. Karnım her geçen gün daha da genişleyip şişiyordu. Ben valizi toplarken Agatha çamaşırlarını halletmek için fazladan çalışıyor ve Jared da iki kat arasında gidip gelerek kıyafetlerini ve ilaçları topluyordu. Bir çanta dolusu serum, damar yolu ekipmanı, iğne ve kan sulandırıcı antikaogülan istemek için bir arkadaşını arayana kadar, Fasulye'yi hastanede doğurmayacağımı fark edememiştim. Doğum evde bile olmayacaktı. Fasulye, Kudüs'ün altındaki eski bir mağarada, modern tıptan çok uzakta, ama Cehennem'in ulaşamayacağı bir yerde doğacaktı.

Yedi gün yeterli gelmiyordu, fakat Şeytanların başka kişileri kabuk olarak kullandığını öğrendiğim için bu süre bile çok fazlaydı. Karşımıza çıkan herkes bizi öldürmeye çalışabilirdi. Her insan bir tehditti. Beth, Chad, hatta Ryan ve annem bile. Annemin bir Şeytan olduğunu düşünmek kanımı donduruyordu. İnsan-ken dahi yeteri kadar korkutucuydu.

Grant'ı gideceğim konusunda bilgilendirmeliydim,

fakat bir şeyler numarasını tuşlamamın önüne geçiyor, gözden düşmüş bir Arch olduğunu bilmek kendimi rahatsız hissettiriyordu. Ona karşı çok kaba davranmışım, kimi zaman ona hakaret ettiğim bile olmuştu. Karanlıkta bırakılmak hayatımın değişmez kuralı haline gelmişti, ama bu kez çevremdeki herkese karşı olan güvenim yerle bir edilmişti. İkimizin arasındaki çekişmenin sonsuza kadar bittiğini söylemek bile istemiyordum. O kazanmıştı. Her fenalık benim haneme yazılmış, onun her kur yapma çabası beni kışkırtmak için olmuştu ve ben de her defasında oyununa gelmişim. Bunu bilmek, gelecekte Grant'la aramızda geçecek konuşmaların farklılaşmasına sebep olacaktı. Yenildiğimi kabul edecektim belki, ama bu tam anlamıyla bir aşağılanma olacaktı. Hayır. Kesinlikle hayır. Bunu yapmayacaktım. Jared onun göklerdeki en iyi arkadaşıydı. Grant'la o konuşabilirdi.

"Sevgilim," diye seslendi Jared koridordan.

Valize birkaç parça daha eşya koyduktan sonra feruarını çektim. "Buradayım."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Bex aradı, Grant anneme göz kulak olacaktı ve seninle konuşması gerekiyormuş."

"Onunla sen konuş. Seyahatin ayrıntılarını bilen sensin."

"Titan'ın ayrıntılarını bilmiyorum ama. Bu gece gitmeni istiyor. Bu gece bir arkadaşımın muayenehanesine gidip gerekli diğer şeyleri alacağım, o sırada Bex seninle gelsin. İşin bitmeden orda olacağım."

"Jared..."

Beni yanına çekip kollarının arasına aldı. O an teninin neden her zamanki gibi sıcak olmadığını anladım,

çünkü ben de en az onun kadar sıcaktım. Bu, Fasulye doğduğunda normale döneceği için mutlu olduğum tek şeydi, çünkü Jared'ın sıcaklığı her zaman rahatlatıcı olmuştu. Şimdi bu kaybım için yas tutuyordum.

Bex ön kapıdan içeri hızla girdi ve merdivenlerden aynı hızla çıkarak tam önümüzde durdu.

Jared gerilmişti. "Ne oldu? Annem mi?"

"Hayır. Neden ki?"

"Başka hangi sebeple merdivenleri bu kadar süratle çıkarsın?"

Bex omzunu silkti. "Bilmem. Sadece koşmak istedim. Sorun ne?"

"Sorun şu ki her an değer verdiğimiz biri ölebilir. Bunu bana yapma."

"Tamam," dedi Bex kafası karışmış bir halde. "Özür dilerim."

Jared ağır ağır merdivenlerden aşağı indi ve kapıyı arkasından kapadı. Bex bana bakakalmıştı. "Böyle olmasını istememiştim."

Ellerimi omzuna koyup sıktım. "Sorun değil Bex. Sanırım bazen bir çocuk olduğunu unutuyor. Harika bir iş çıkarıyorsun."

Bex'in yarı hüznü yarı minnettar gülümsemesi bu konuşmamın işe yaradığını gösteriyordu. Ofise gitmek için giyinmemi bekledi ve ardından Beemer'ı Kennedy Plaza'ya kadar kullanmasına göz yumdum.

"Abine çok benziyorsun," dedim Bex kapımı açarken.

"Keşke bunu o da görse."

"Görüyor."

"Seninle kapıya kadar geleceğim. Yine de kabuk kullandıkları için yeteri kadar tedbirli olamayız."

Kafamı salladım. Bex'in bir kez daha bana bakıcılık etmesi gerektiği için kendimi kötü hissetsem de yakınımda olmasından memnundum. Kaldırımda birçok engel vardı ve ayakkabı seçimimi bir kez daha düzgün yapamamıştım. Yüksek topuklarım bozuk yolda birçok kez dengemi kaybetmeme neden oldu ve damarlarımda Melek kanı dolaşıyor olmasına rağmen hamile vücudum en zarif formunda değildi. Bex'in yeni ortaya çıkan kaslı kolları beni tutmak için orada olmasaydı, birçok kez baş aşağı yuvarlanmış olacaktım.

"Tamam, başardın. Jared gelene kadar arabanda bekleyeceğim."

Kafamı salladım. "Planı yapan sensin çocuk."

"Nina?"

"Efendim?"

"Bana böyle demeyi kesebilir misin? Birkaç hafta içinde on dördüme gireceğim ve insanlar böyle söylediğini duyduklarında çok garip oluyor. Senden daha yaşlı görünüyorum."

"Hiç de bile."

"Evet, öyle görünüyorum."

"Pekâlâ," diyerek homurdandım. "Özürlerimi kabul edin Bay Ryel."

"Bex yeterli olacaktır."

Kaşlarımı çatarak cam kapıyı ittim. Bex'in ne zaman büyüdüğünden emin değildim, ama bu durum rahatsızlık vericiydi. Topuklarım, adım attıkça ses çırıyordu, fakat asansöre geldiğimde ortalık sessizleşmişti. Bina oldukça sessiz ve sakindi ve bu durum

Grant'la buluşma konusunda daha da gerilmeme sebep oluyordu.

Asansörün kapısı açıldı ve karanlık koridora adım attım. "Grant?" diye seslendim. Her şey sessizdi. Fotokopi makinesinin sesi, telefonlar, klavyeden çıkan sesler ve çalışanların sohbetleri, varlıkları fark edilir derecede eksikti. Grant'la konuşacak olmanın gerginliği başka bir şey tarafından gölgede bırakılmıştı. Vücudum alarma geçmişti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Ofis kapımın altından mavi bir ışık sızıyordu. Tuttuğum nefesimi bıraktım. Sakin ol Nina, bugün Claire'in hakkında geldin. O kapının arkasında ne olursa olsun başa çıkabilirsin.

Kapı kolunu tutup çevirdim. Korkumu baş edilebilir bir seviyede tutmaya çalışıyordum. Masamda oturan kişiyi fark ettiğimdeyse anında sinirlendim.

Sasha sandalyemde arkasına yaslanmış, ayaklarını da bileklerinde birleştirip masama atmıştı ve bir eliyle telefonu kulağına tutarken, diğer eliyle de kıvrıkcık saçlarıyla oynuyordu. "Ah dur," diyerek kahkaha attı ve özel sipariş sandalyemde hafifçe ileri geri sallanmaya devam etti.

Sasha'nın şaşkınlıkla yere düşmesini ümit ederek kapıyı sonuna kadar açtım. Bunun yerine bana baktı ve duraksamadan konuşmaya devam etti. "Ah, peki ya giydiği ayakkabıları gördün mü? Ayakkabılarına bulaşp görünmesini önlemek için onu bir çamur birikintisinin içine atmayı düşündüm!"

"Sasha," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Lütfen telefonu kapat. Konuşmamız gerek."

Gözlerini devirdi. "Kapatmam lazım anne. Birisinin bu hafta ilk defa ofisini kullanması gerekiyor, hem de şansa bak tam da ben telefundayken. Tamam, görüşürüz," dedi telefonu yerine bırakırken. "Bu ofiste kablo lu telefonu kullanan son kişi sensin."

"Telefon babamındı."

"Ne olmuş yani?"

Aklıma gelen ilk şey olağanca hızımla ona doğru koşmak ve onu yere sermekti. O zaman sandalyemde oturup standartlarına uymadığından şikâyet edemedi.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes alıp yeniden konuşmaya başladım. "Bu ofisteki hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Bu haliyle seviyorum çünkü... burası benim ofisim. Ama asıl soru şu ki gecenin onunda burada ne arıyorsun?"

"Sen burada ne arıyorsun?"

"Soruma cevap ver Sasha," dedim bıkkınlık içinde.

"Çalışıyordum," dedi öfkeyle. Masadan bir dosyayı aldı ve bana yaklaşırken göğsüne çekti. "İnan bana, ofisin bir şeyler değişseydi daha mutlu olurdu."

Kollarımı kavuşturmaya başladığım an iki yanımda kalmaları için kendimi zorladım. "Şirketin CEO'suna hakaret ederek gerçekten ne elde etmeyi umuyorsun? Burada daha ne kadar ilerleyebileceğini düşünüyorsun Sasha?" Söylediklerimin ne kadar kibir dolu olduğunu biliyordum ve bundan rahatsızlık duyuyordum, fakat gerçekten merak ediyordum.

"Bildiğimiz kadarıyla bu şirketin CEO'su Grant."

"Endişelenmen gereken şey mezun olduktan sonra iş başvurusunda bulunacağın şirket olmalı. Tavsiye

mektubunu kim imzalayacak sanıyorsun? Referans raporunda son söz kimin sanıyorsun?"

"Böyle bir şey yapamazsın."

Kaşlarım aniden yukarı kalktı. "İlk günden beri bana düşman kesildin. Bu yüzden üzgün olmamı bekleye..."

"Grant'ın burada geçirdiğim süreyle alakalı söyleyecek olumlu birçok şeyi var."

"Grant senin kısa eteklerinden ve her sabah kahvesini hazır etmenden hoşlanıyor. Yaptığın önemsiz işlerin birazını fark etmiş olsa dahi yaptığın onlarca hatayı da görmüştür. Bu şirket için düşündüğün gibi vazgeçilmez biri değilsin ve sen bir sü..." Sözlerimi bitirmeden kendimi durdurmuştum.

"Ben bir neyim?" dedi Sasha beni kışkırtmaya çalışarak.

"Sürekli sınırlarda dolaşan bir zorluksun."

Gözlerini kıstı. "Titan'ın prensesi olduğunu biliyorum. Ama bu her şeyi elde edeceksin anlamına gelmiyor."

"Sen neden bahsediyorsun böyle?" dedim burnumu kırıştıtarak.

Sasha ellerini kalçalarına dayadı. "Ah, bundan şimdiden sıkıldım. Bazılarını aptal yerine koyup onları kandırabilirsin, ama ben onlardan biri değilim," dedi son kelimelerini söylerken göğsüne vurarak.

Sinirli bir halde gözlerimi kapadım ve kafamı iki yana sallayarak içimi çektim. "Bu sorunu halletmek istemiyorsun, sen bilirsin. Pekâlâ. Fakat sözlü iznimi almadığım müddetçe ofisimden uzak dur." Kapıyı açarak çıkmasını işaret ettim.

Kollarını daha da sıkı bir şekilde kavuşturdu ve isyankârca çenesini kaldırdı. "Gerçekler acıdır, hı?"

"Bunun için gerçekten zamanım yok."

"Az önce kariyerim konusunda beni tehdit ettin. Biraz zaman ayır," dedi kapıyı kapatırken.

"Ne kariyeri?"

"Sahte bir kariyerden daha iyi olan bir kariyer."

"Sen ciddi misin? Şirkette babamın yerini alıyorum diye mi böyle davranıyorsun? Sanki böyle bir şansın olsa, aynı şeyi yapmazmışsın gibi! Hangi baba çocuğunun aile şirketinin başına geçmesini istemez ki?"

"Hiçbir zaman burada değilsin!"

"Ne istiyorsun Sasha? İşimi mi?"

"Hayır. Grant'ın odasının yanındaki asla gelmediğin bu devasa odaya sahip olman çok aptalca! Şirket kaynakları boşa harcanıyor! Sürekli seni takip eden kocanla Tanrı bilir neler yapıyorken bu şirketi yürüten kişi Grant! Bu... mide bulandırıcı!" dedi yüzünü gerekerek. O kadar ki yüzündeki kırışıklıklar beyazlaşmıştı.

"Mide bulandırıcı mı?"

"Evet! Gelmeye karar verdiğinde Grant'la flört etmekle o kadar meşgul oluyorsun ki yine bir şey yapmıyorsun. Grant ayrılmaya karar verirse bu şirkete ne olacak, söyler misin? İflas edecek!"

Sasha'nın sözleri kafamda bir ışığın yanmasına sebep olmuştu ve şaşkınlık içinde olduğum yerde kalamadım. "Ona âşıkısın," diye fısıldadım.

"Ah, lütfen," dedi Sasha. "Yine uykusuz kalıyor olmalısın."

"Sen Grant'e âşıkısın."

Ağzı açık kalmıştı. "Değilim!"

Parmağımı ona uzattım. "Ona âşıksın ve bu kadar zaman benimle flört ettiği için bana düşmansın."

"Seni kıskandığımı mı sanıyorsun? Bu duyduğum en saçma.." Sözlerini bitiremeden kahkaha atmaya başladı. Yüzü kızardı ve öne doğru bir adım attı. "Diğerlerinin sende ne gördüğünü anlamıyorum. Yeterleli değilsin... hem de hiçbir şeyde... O kadar akıllı da değilsin, kesinlikle çekici de değilsin. Modadan anlamıyorsun ve kişiliğin de bir kayanındaki gibi sert."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," dedim hiddetle. "Grant'ın ne gördüğü umurumda değil. Kainatın en mükemmel, en harika ve en yakışıklı adamıyla evliyim." Söylediklerim gerçek olsa bile, kulağa ne kadar ukalaca geldiğini biliyordum ve içten içe sinirlenmişim.

"Umurunda değil mi? O halde neden beni o evrak odasında yerin dibine soktun? Yolundan çekilmemi istediğini biliyorsun!"

Onu başından savmaya çalışanın Grant olduğunu söylemek istedim, ama o kadar gaddar olamazdım. "Grant'ı alabilirsin. Onu hiçbir zaman istemedim," dedim. Grant'ın, onunla benim bir arada olma düşüncesi bile... ıyk.

"O senin değil ki veresin!" diyerek bağırdı. "Seninle ilgili dayanamadığım şey ne, öğrenmek istiyor musun? İşte bu! İyi hiçbir özelliğin yokken bu burnu havada, kendine aşırı güvenen, küstah tavırların! Baban bir ay parçası olduğunu düşünüyordu, Grant, istesen de hiçbir hata yapamayacağını düşünüyor ve asistanın olan en iyi arkadaşın sana bir kraliçe gibi davranıyor ve ayrıca kocanın sana bir saniyesini bile ayırmaması

gerekirdi. Nina, bundan tiksiniyorum! Sahip olduğun hiçbir şeyi hak etmiyorsun sen!”

“Belki de haklısın.”

“Ne?” dedi Sasha kısık bir sesle. Hazırlıksız yakalandığı açıkça belli oluyordu.

“Söyleyebileceğim hiçbir iyi özelliğim yok. Grant’ın neden benden hoşlandığını bilmiyorum, tabii eğer öyle bir şey varsa ve Jared’ı hak etmediğimi söyleyen ilk kişi de zaten benim. Büyük olasılıkla işi yüzünden yedi yirmi dört benim etrafımda olması gerektiğı ve bu yüzden biriyle çıkmaya vakit bulamadığı için bana âşık oldu. Buna karşı çıkıyor, ama ben her zaman...”

“Şey...” diyerek boğazını temizledi, “sen... sen o kadar kötü değilsin. Yani tamam çok komik olduğunu söyleyemem, ama bazen Grant’ı güldürüyorsun. Ve Beth’e karşı ne kadar nazik davrandığını da görmüşüm. Bir kez. Evet, iyi bir özelliğin yok, ama insanların sevilmesi için ne zamandan beri olağanüstü olmaları gerekiyor? İnsanların çoğı bu konuda orta seviyelerde. Ben değilim elbette, ama senin öyle olman son derece normal.”

Derin bir nefes aldım. “Neden bana kızgın olduğunu anlamıyorum. İkimiz arasındaki bu durumu en iyi şekilde ele almadım. Seninle konuşmam gerekirdi, ama fark etmemiştim... yani geriye dönüp baktığımda... Grant’ı tanıyordum. Yine de istediğın şeyin şirketteki konumum olduğunu düşünmüştüm, onu istediğini aklımdan bile geçirmedim. Şimdi biliyorum ve her şeyi daha iyi anlıyorum. Bence Grant o kadar da çekici biri değil, ama diğerlerinin neden onu çekici bulduğunu biliyorum.”

"O çok sevimli," dedi Sasha dudaklarını büzerek. "Bu şirketi ve çalışanları gerçekten önemsiyor ve o çok zeki... ve tatlı. Titan'ı zirvede tutmanın yollarını aramadığında senin hakkında konuşuyor. Bu çok sinir bozucu. Sense ona hiçbir zaman nazik davranmıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Evet, davranmıyorum. Daha ki-bar olmayı denerim."

"Hayır! Bunu yapma!" dedi kafasını iki yana sallayarak. "Söylemek istediğim... benim için hareketlerini değiştirme."

"Üzgünüm. İkimizin daha iyi anlaşmasını isterdim," dedim. Şimdi kötü ve kaba davranışlarının sebebini bildiğime göre nefret dolu tavırlarının arkasındaki güdüyü anlamak daha kolaydı. "Yine de ayaklarını masama koyamazsın."

"Haklısın. Tamamen kabul edilemez bir şeydi. Özür dilerim."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Birbirimize karşı hiçbir zaman insancıl davranmamıştık. Şimdiyse sorunumuzu çözmüştük, ama geriye kalan tek şey garip bir sessizlik olmuştu.

"Ben... hımm... gidip kahve alacaktım. Bütün gece evrak odasını düzenleyeceğim. Durumu içler acısı. Sen... sen de kahve ister misin?"

"Kahve mi?"

"Evet," dedi Sasha gülümsemeye çalışarak.

"Al," dedim cüzdanımdan yirmi dolar çıkararak.

"Kahve içemem, hele hele dinlenme odasındaki o berbat şeyi hiç içemem. Spruce'dan bana bir elma suyu ve kendine de kahve al. Benim favorimdir."

Sasha banknotu parmaklarımın arasından aldı. "Gidip alayım. Zaten biraz ara vermem gerekiyordu. Yalnızca bir fenere ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çalışma yüzünden dört blok ötedeki otoparka park etmek zorunda kaldım ve oradaki ışıklar yanmıyor."

"Neden benim Bee..." Durup düşünmem gerekiyordu. Jared şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, ama onu Escalade'e alamazdı. Bunun birçok sebebi vardı. Kendi arabam dışardaki kaldırıma park edilmişti, fakat arabamı kullanmasına izin verdiğim kişiler yalnızca Jared ve Bex'ti ve bu ayrıcalığı doğaüstü güçleriyle ışık hızındaki reflekslerine borçluydular. Şimdiyse çok geçti, ağzımı açmışım ve söylediğim şeyi geri almak aramızdaki bu hassas ateşkesi bozabilirdi. Sasha'nın babamın hediyesi olan arabamı kullanmasına müsaade etmek zorundaydım.

"Neden benim Beemer'ımı almıyorsun?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyordu.

"Emin misin?"

"Evet," dedim anahtarları uzatarak. "Ama lütfen çok dikkatli ol."

Gülümsedi. "Ne istiyorsun?"

"Karamelli büyük boy elma suyu istiyorum. Ah, bir de bir dilim limonlu kek."

"Yaz olduğunu biliyorum, ama istersen sana buzlu kahve alabilirim." Kafamı iki yana salladım ve Sasha'nın yüzündeki kafasının karıştığını gösteren ifade yerini anlayışa bıraktı. "Ah, evet. Bebek. Tamam. Yirmi dakika içinde dönerim."

Gülümsedim. "Burada olacağım."

Anahtarlarım Sasha'nın elinde şingırdadı ve Sasha asansörün kapanmasının ardından gözden kayboldu. Hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ederek duvara yaslandım. Sasha'nın sahip olduğum en değerli şeyi kullanmasına izin verecek kadar ona nasıl güvenilebilirdim? Benden nefret ediyordu.

Tırnağımı ısırdım ve birkaç kez odanın içinde turladım. Arabamdaki çeşitli şeyleri düşündüm. Onları inceler miydi? İçeride Jared'la ilgili gerçeği açığa çıkaracak bir şey var mıydı? Cebimdeki telefonum çaldı ve çabucak açtım.

"İyiyim," dedim.

"O halde kan basıncın neden tavan yapmış vaziyette?" diye sordu Jared. Yalnızca sesi bile kalp atışlarımı yavaşlatmıştı. "Arabayı kullanmasını istemiyorsan onu durdurabilirim."

Ofisimdeki geniş pencereye doğru yürüdüm ve aşağıdaki sokağa baktım. "Evet, çünkü bu hiç şüphe çekmeyecektir." Fleet Rink'in sokak ışıkları bütün bir bloğu görmeme yetecek kadar parlaktı. Sasha'nın kaldırımında yürümesini ve kızıl saçlarının, zeytin yeşili ipek bluzuna sürtünmesini seyrettim. Beemer'ın farları yandı ve alarm devre dışı bırakılırken bir blip sesi çıktı.

"Araba iyi durumda görünüyor," dedi Jared beni rahatlatmaya çalışarak. Sokağın ötesinde Escalade'e oturuyordu ve bana bakıp gülümserken telefonu kuşağına yapıştırmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Neden endişeleniyorum, bilmiyorum. Yalnızca bir kilometre gide..." Konuş-

maya başlamıştım, ama söyleyeceklerim sağır edici bir sesle yarıda kesilmişti. O an arabamın bulunduğu yerden bir alev topu yükselmışti. Odamın camları titremiş, fakat kırılmamıştı. Escalade'in camları ise patlamanın şiddetinden etkilenmişti. Sürücü koltuğunda oturan Jared'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görebiliyordum. Alevler saçan kalıntılar havaya uçuşuyor ve sokağa savruluyordu.

"Aman Tanrım! Ona yardım et Jared! Ona yardım et!" diye bağırdım.

"İçerde kal!" dedi gürültü yüzünden bağırarak. Arabasından dışarı çıktı ve alevlere doğru koştu. Yüzünü koluyla kapadı ve arabaya yaklaşmak için farklı yönlerini kontrol etti. Üç kat yukarıdan alevleri geçemediğini görebiliyordum. Geçse bile Sasha çoktan ölmüştü.

Jared iki eliyle saçlarını tutmuş, dehşet içinde alevleri seyrediyordu. Kafasını salladı ve sonra dizlerini tutarak ileri atıldı. Birkaç saniye sonra Escalade'e geri koştu ve son sürat uzaklaştı. Tekerleklerin yolda çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

Masama koştum ve titreyen ellerimle telefonu aldım. 911'i aramaya çalıştım, fakat parmaklarım o kadar titriyordu ki sürekli yanlış numaraları tuşluyordum. Üçüncü denememde Jared yanı başımdaydı.

Ona sarıldım, gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Ne oldu?" dedim ağlayarak. "Nereye gittin?"

"Onların panikleyip kaçtığını düşünmelerini istedim. Bir bombaydı Nina. Arabana bir bomba yerleş-tirmişler."

Gözlerim kocaman açıldı. "Onu ben öldürdüm.

Ona arabamın anahtarlarını verdim ve onu ölüme yol-
ladım. Ah Tanrım! Jared, o öldü! Yalnızca yirmi iki ya-
şındaydı! Annesiyle telefonda konuşalı yarım saat bile
olmadı!"

Jared bana sarıldı, fakat beni rahatlatacak kelimeleri
bulmakta zorluk çekiyordu. "Sezmeliydim. Kokusunu
almalıydim, bir şeyleri anlamalıydim."

"Hiçbir şey fark etmedin mi?" diye sordum ıslak
gözlerimle ona bakarak.

Kafasını iki yana salladı. "Tek bir şeyi dahi fark et-
medim. Bebek ve vücudunu etkiliyor oluşu sezgileri-
mi sonuna kadar kullanıyor. Sen işe geldikten sonra
yerleştirmiş olmalılar. Anlamıyorum. Yarım blok öte-
de bile değildim. Görmem gerekirdi."

"Polisi aramalıyız," dedim ağlayarak.

"Bir başkasının aramasını bekleyelim. Eğer bomba-
yı koyan kişi bir şekilde seninle onu karıştırdıysa, bu
bize biraz zaman kazandırır. Sokakta öyle davranma-
mın sebebi buydu. Büyük ihtimalle izliyorlar."

"Kimler?"

"Bilmiyorum. Kılık değiştirmiş olmalılar. Onlardan
kaç tane olduğunu söylemenin bir yolu yok."

Kafamı salladım ve Jared elimi tutarak beni merdi-
ven boşluğuna yönlendirdi. Parmağını ağzına götürdü
ve kapıyı açtı. Zemin kata kadar dört kat boyunca aşağı
indik ve ardından arka tarafa açılan kapıyı kullanarak dışarı çıktık.

Topuklu ayakkabılarım ıslak kaldırımında ses çıka-
nıyor ve su birikintilerinin içine giriyordu. Ay ışığı
yürüdüğümüz yolu aydınlatıyordu. Jared, Escalade'e
ulaşana kadar beni içinde yeşil çöp kutularının olduğu

ve yerlere çöplerin saçıldığı labirent benzeri dar yollardan geçirmiş ve sonunda arabaya varmıştık.

"Bu senin suçun değildi," diye fısıldadı.

"O halde kimin hatasıydı?" diye hıçkırdım kapıyı yumruklayarak. "Bilmek istiyorum! Masum bir insanın canına kıydıkları için cezalandırılmalarını istiyorum! Kötü ve kindar biri olabilirdi, ama daha önünde koca bir hayat vardı! Bu hiç adil değil!"

"Hayır, değil. Bu dikkatsizlik. Daha önce bunun gibi bir hata yapmamışlardı."

"Bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?" diyerek burnumu çektim.

"Öyle ya da böyle fark etmez."

Yüzüm yeniden çöktü. "Âşıktı. Grant'e. Ve ona hiç bir zaman bunu söyleyemedi."

Jared kaşlarını çatı. "Sasha için üzgünüm. Öldüğünü öğrendiklerinde ailesinin yaşayacakları için üzgünüm, ama daha büyük bir sorununuz var. Bir hafta içinde yola çıkıyoruz ve bir soruşturmaya dahil olursan ülkeyi terk etmene müsaade etmezler. Sasha'nın neden senin arabanda olduğunu, arabanın orada olmasına rağmen senin neden orada olmadığını açıklamak zorundayız. Bunlar, arabadaki sen olmadığını anladıktan sonra olacak. Biraz zamanımız var."

"Dur."

Bir süre düşündü. "Buradan gitmeliyiz. Beth'e kısa bir tatile çıktığımızı ve araba anahtarlarını ihtiyacı olma ihtimaline karşı masada bıraktığını anlatan bir not yaz. Bex'in notu masanın altına koymasını isteyeceğim, böylece düşmüş gibi görünecek."

"Dur Jared."

"Birkaç günlüğüne buradan ayrılacağız. Sonraki hamlemizi planlamamız gerekiyor."

Gözlerimi sıkıca kapadım. "Lütfen dur!"

"Ne?"

"Fark etmeyecek."

Jared yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Bunu yapma. Pes etmeyeceksin." Bir elini karnıma götürdü. "Şimdi, savaşmak için hiç olmadığı kadar sebebimiz var."

Ceketinin cebindeki cep telefonu çaldı. "Ryel. O iyi, ama onun arabasıydı. Hayır, arabası havaya uçtu. Patlayıcı yerleştirmişler. Henüz emin değilim. Sasha'ya kahve alması için vermiş. Hayır," dedi Jared kısık bir sesle. "Birkaç günlüğüne şehirden ayrılıyor, bu bize biraz zaman kazandıracaktır. Bex'i gönder. Nina'nın ofisine bir not bırakması için ona ihtiyacım var. Görüşürüz."

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Jared telefonunu bıraktı ve ellerini omuzlarımin üzerinde birleştirdi. "Benimle misin Nina?"

Kafamı salladım. "Kalem kâğıda ihtiyacım var."

Jared ceketinin içine elini sokup bir kalem çıkardı. Ardından ortadan yok oldu. Yalnızca birkaç saniye sonra elinde pembe not defterimle geri geldi. Beth'e bir anda karar verdiğimiz tatilimizi ve ihtiyacı olması durumunda arabamın anahtarlarını koyduğum yeri anlatan kısa bir not yazıp imzaladım. Beş dakika sonra bir motorsiklet bize doğru yaklaşmaya başladı.

Bex ayaklarını yere bastığı an kaskının vizörünü kaldırdı. "Ne oldu?"

"Bunu Nina'nın ofisine düşmüş gibi masasının altına bırak. Bu olanları açıklamamız gerekiyor."

Bex kaskını çıkardı ve kâğıdı eline aldı. "Siz gençler burada mı kalacaksınız yoksa..."

"Hayır, birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağız. Gittiğimizde seni ararım."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Henüz karar vermedim," dedi Jared. "Kimseye görünme ve doğruca eve, annemin yanına git."

Bex kafasını sallayıp Titan'a doğru yola koyuldu. Siren sesleri giderek yaklaşmıştı. Jared elimi sıkıp yanağımlı öptü. Yolcu kapısını açtı, koltuktan kırık cam parçalarını temizledi ve ardından aynı şeyi kendi tarafı için de yaptı. Ancak güneye doğru gidip şehir dışına çıktığımızda durmuştuk. Claire ve Ryan, Ryan'ın Tundra'sının içinde bizi bekliyordu.

"Seyahatiniz için camları olan bir araca ihtiyacınız olacağını düşündüm," dedi Ryan gülümseyerek. Ardından anahtarları Jared'a fırlattı.

"Sağol," dedi Jared.

Claire, arabanın arkasını işaret etti. "Valizlerinizi getirdik. Seyahat için hazırlanmış olmanız iyi oldu yani." Kafamı salladım, kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum. Claire cana yakın bir şekilde gülümseyip bana sarıldı. "Sasha için üzgünüm. Sen tatilde güneşin keyfini çıkaracaksın ve ben de burada seni öldürmeye çalışan kişiyi bulmaya çalışacağım. İnsan olsalar da, olmasalar da seni bir daha rahatsız edemeyecekler."

Kaşlarımı çattım ve sonra gözlerimi dolduran yaşlar yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

"Endişelenme," dedi Claire gözlerimin içine bakarak. "Yakında her şey sona erecek."

On İkinci Bölüm

Yolculuk

95. Eyaletler arası yolda güneye doğru gidiyorduk. Başımı cama yaslamıştım ve beyaz çizgiler gelip geçerken kendimce bir ritim tutmuştum. Bedenim boş ve hissizdi. Uyanık mıydım, yoksa uyuyor muydum, bilmiyordum. Travmatik olaylar ikinci doğam olmalıydı. Belki de bu yüzden ağlamıyor, titremiyordum. Baş edemiyordum, belki de yaptığım tam olarak buydu. Belki yalnızca kabullenışı hissediyordum, fakat hiçbir şey hissetmeden bunu bilmek dahi oldukça güçlü.

Jared bir tutam saçı yüzümden çekti. "Neden uymayı denemiyorsun?"

"Uyuyabilir miyim, bilmiyorum."

"Dene," dedi Jared kolumu ovalayarak. Bunu sadece rahatlatmak amacıyla yapmıştı, ikimiz de üşümediğimi biliyorduk. Fasulye'nin daha erken gelecek olması aniden rahatlamama neden olmuştu. Yaz, hamile kadınlar için zaten dayanılmaz bir dönemdi, fakat benim yüksek vücut ısıımı göz önüne aldığımızda, bu durum sorun teşkil edebilirdi. Jared sol elini kolumdan çekip karnıma koydu.

Gözlerim Bronx'a vardıktan bir süre sonra sonunda kapanmış ve Philadelphia'nın güneyine ulaşana kadar bir daha da açılmamıştı. Uyandığımda hava halen karanlıktı, saçlarım yanağıma yapışmış ve arabanın içi

nemli ve sıcaktı. Anlaşılan Jared yolu iki kat hızlı kat etmişti.

Nerede ve neden orada olduğumuzu hatırlamam fazla uzun sürmedi ve yeniden ağlamaya başladım. "Ah," dedim yanaklarımı kurularak. Rahatsız ve üzgün olmak garip bir rahatlıktı. Her şeyden öte normal hissediyordum.

"Her şey yoluna girecek sevgilim," dedi Jared saçlarını öpmek için eğilerek.

"Kimseden haber aldın mı?"

Kafasını salladı. "Claire mesaj attı. Yangını söndürmüşler ve cesedi bulmuşlar. Sen olduğunu sanıyorlar. Yarın sabah herkes öğrenir."

"Annem..."

"Claire onu durumdan haberdar etti. Polise suskun ve yıkılmış kadını oynayacak. Yapılması gerekenlerin farkında."

Dudaklarımdan bir oflama çıktı. "En azından öldüğümü düşünmüyor."

"Sasha'nın kaybolduğunu pazartesiye önce fark etmeyebilirler."

"Bilmiyorum," dedim tırnaklarımla oynarken. "Ofisimde annesiyle konuşuyordu. Birbirlerine yakın gibilerdi. Ailesi bugün ya da yarın kayıp ilanı verebilir."

Jared derin düşünceler içinde kafasını salladı.

Sasha'nın ölümünün bir bilinmez olarak kalmasına müsaade etmek hiç doğru gelmiyordu. Eğer annesiyle her gün konuşuyorsa, annesi kızının kendisini aramasını bekleyebilir ve endişesi giderek paniğe dönüşebilirdi. Elimi karnıma doğru götürerek bebeğimizi koruyan şişkinliğin üzerine yerleştirdim. Sasha da bi-

rilerinin kızıydı. Annesi onu hastaneden eve getirmiş, ona emeklemeyi, yürümeyi öğretmiş ve şimdi, yani eskiden olduğu genç kadın olmasını sağlamıştı. Sasha'yı dünyadaki her şeyden daha fazla seven o kadın, bu gece son defa huzurlu bir uyku uyuyacak ve bundan sonra sonsuza dek acı çekecekti. Sasha aklına geldiği an, kızını aramayı düşündüğü o an, karnında korkunç bir şeyler hissedeceği binlerce anın ilki yaşanacaktı. Bunları düşünürken içimi daha büyük bir suçluluk duygusu kaplamıştı.

"Yapma Nina, bu senin suçun değildi," dedi Jared.

"Sanırım Beth'e de söyleyemeyiz?" diye sordum cevabı bildiğim halde.

Jared'ın tek yaptığı özür dileyen bir şekilde bana bakmak oldu.

İkinci kez bir benzincide durduk. Bir başkası olsa, sabahın bu erken saatlerinde kötü görünümlü benzincide durmak için ikinci kez düşünürdü. Pencerelerce demir çubuklar ve ön kapının etrafında da birçok ser-seri vardı. Buna rağmen Jared sanki bir alışveriş merkezindeymiş gibi onların yanından geçip gitmişti.

O insanlardan hiçbirinin bana bakmamasını ve etrafında dolaşacak kadar meraklanmamasını umarak arabada bekledim. Jared içeride yalnızca kısa bir süre kaldı ve ardından elinde bir şişe su, bir tür kızartma ile peynir ve tavukla dolu bir şeyle geri geldi.

Elindekileri bana uzatırken kaşlarını çatıyordu. "Bunlar yiyebileceğin en sağlıklı şeyler değil, fakat en azından adam akıllı bir restoran bulana kadar idare edecektir."

Bir ısırik aldım. Tadı mide bulandırıcı bir şekilde mükemmeldi.

Jared anayola çıktığı an cep telefonum çalmaya başladı. Ekran ışıkları yandı ve anında gerildim. "Beth anıyor," dedim.

Jared içini çekti. "Bırak çalsın."

"Büyük ihtimalle endişeden deliye dönmüştür. Öylece durup öldüğümü düşünmesine izin veremem."

Jared telefonu elimden aldı. "Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Beth bunu hak etmiyor, ama başka bir seçeneğimiz yok."

Kafamı iki yana salladım ve camdan dışarı baktım. Jared haklıydı; Beth benim gibi bir arkadaşı hak etmiyordu. Beth'in aracının patladığını ve içinde yanmış bir ceset bulunduğunu söyleyen bir telefona cevap verdiğimi hayal dahi edemiyordum. Kalbim onun için sızlıyordu ve daha önce suçluluk duygusuyla yanıp kavrulmuyormuş gibi, şimdi bir de kendi bedenimde olmanın utancı içindeydim. Gözlerim bir kez daha yaşardı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı doğru süzölmeye başladı. Eğer Beth, bilerek yasımı tutmasına müsaade ettiğini öğrenseydi, beni asla affetmezdi ve zaten ondan beni affetmesini de beklemezdim.

Telefon kesildi ve sesli mesaj uyarısı geldi. Bir sesli mesaj bırakmıştı. Elimi Jared'a uzattım, ama kafasını iki yana salladı.

"Gerçekten sesindeki endişeyi duymak istiyor musun? Kendini yeterince kötü hissediyorsun zaten."

Ellerimle yüzümü kapattım ve kafamı salladım. "Bu çok berbat Jared. Bu çok yanlış."

Jared eğilip alnımın yan tarafını öptü. "Çok, çok üzgünüm Nina. Çok ama çok üzgünüm."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda en az benim kadar üzgün olduğunu gördüm. Başka bir çare bulsa yapardı, fakat bir kişi bile yaşadığımızı öğrenirse bunun geri dönüşü olmazdı. Bunu Beth için de istemiyordum.

Güneye doğru yol almayı sürdürdük ve şafak vakti Maryland'e ulaştık. Sabah güneşi Eden Pop 793 yazılı tabelanın üzerinde parlıyordu. Yolun bir tarafında sırayla dikilmiş ağaçlar vardı. Birkaç ilan panosu ve traktör satışı için kullanılan birkaç küçük arazi dışında Eden'ı göremiyordum.

"Çok ilginç bir isim," dedim.

"Buraya uyuyor," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Kasabayı bulmak, cennet bahçesini bulmak kadar zor."

"Ha ha ha," diyerek sataşım. Esprisinden etkilenmemiştim. "O halde gerçek bir varış noktamız var diyebilir miyiz?"

Jared gülümsedi. "Şimdi var, evet. Nerde olduğumuzu anladığımda, aklıma mükemmel bir yer geldi."

"Neresiymiş orası?"

"Virginia Sahili."

Gülümsedim. "Daha önce oraya hiç gitmemiştim."

Bakışlarımız buluştu, ikimizin yüzünde de aynı ifade vardı. "Dedektifler neler olduğunu anlayınca kadar beklemek için huzur verici bir yer olacağını düşündüm. Neler olduğunu fark edip bizimle iletişime geçtiklerinde ki kesinlikle bizimle iletişime geçecekler, o zaman birkaç gün sonra üzgün ve öfkeli bir halde geri döneceğiz."

Kaşlarımı çattım. Jared'ın planı işe yaramayacaktı. Her şeyden öte Providence Polis Teşkilâtı onlar için bıraktığımız ekmek kırıntılarını takip ederse, bu yalnızca daha fazla şüphe uyandıracaktı. Jared'ın dairesi bir kundaklama vakası olarak işleme alınmıştı ve bunu Jared'ın yaptığını düşünmüşler, ama hiçbir şey kanıtlayamadıkları için kimseyi suçlayamamışlardı. Fakat benim arabam da böyle bir olaya karıştığı için şimdi bir kez daha soruşturmaya dahil edilecekti. Aklıma gelen her düşünceyle birlikte endişelerim katlanarak artıyordu.

"Daha önce de polise derdimi anlatmak zorunda kalmıştım. Endişelenecek bir şey yok, yemin ederim. Onlara kendi hikâyemizi anlatacağız ve planladığımız gibi Kudüs'e gideceğiz. Eğer birkaç kötü polisi öldürüp isimlerimizi bu işin dışında tuta..."

"Ama onun ailesi. Sence de polisler geçen sefer soru sormayı ve olayı eşelemeyi neler olduğunu anladıkları için bırakmadılar mı? Sasha'nın ailesi sorularının cevaplanmasını isteyecektir."

"Ryan ve Claire bununla ilgilenecekler. Sasha'nın ailesi cevapları alacak, fakat bu cevaplar ikimizden birine dair hiçbir şey ima etmeyecek. Herkesin bildiği bir koruman var Nina. Şimdi herkes sebebini de öğrenecek. Sen bir hedefsin ve Sasha da tamamlayıcı bir zıyan. Aslında bu gerçekten pek de farklı değil. Aradaki tek fark olay yerini terk etme sebebimizi açıklamayacak olmamız."

Jared elimi tutup parmaklarımı öptü, ardından elimi göğsüne bastırdı. "Sasha için üzgünüm. Ölmeyi

hak etmiyordu, ama onun ölümü için kendini suçlayamazsın. Bu birinin suçuyorsa eğer, benim suçum.”

Burnumu çektim. “Bunu nasıl söylersin? Bilemezsin ki...”

“Bilmeliydim. Ölen çok rahatlıkla sen olabilirdin.” Bu düşünceyle kaşlarını çatı. “Ölen sen değil de o olduğu için memnunum. Ailesinin, kızlarının ölümüyle ilgili haberi aldıklarında hissedecekleri şey için suçluluk duyduğunu biliyorum, fakat arabanın patladığı anı bir düşün. Ölen ya o olmasaydı? Tanrım, o an karımın ve çocuğumun ölümünü izliyor olabilirdim. Benim için böyle bir şey istemezsin, öyle değil mi?” Elimi bıraktı, parmaklarıyla gözlerini kuruladı ve ardından içini çekti. “Yalnızca ölen kişi sen olmadığın için mutluyum.”

Ona bu olayın hiç yaşanmamış olması gerektiğini söylemek istedim, fakat bunun Jared’a kendini daha da kötü hissettirmesinden korkuyordum. “İlk başta daire, şimdi de araba,” diyerek içimi çektim. “Çok geçmeden hiçbir şeyimiz kalmayacak.”

“Kesinlikle patlayıcılar hakkında bir şeyler bilen birini bulmalıyız.” Yorgun bir sesle kahkaha attı. “Fasulye ve seninle sürüp giden bu ahenkli yaşam, arabana yerleştirilen bomba gibi önemli şeyleri gözden kaçır-mama sebep olduğu için olumsuz bir şey.” Kafasını iki yana salladı. “Kontağa bağlıydı ve bu yüzden sen Titan’a girmeden yerleştirmiş olmaları imkânsız. İçeri girerken patlamanın gerçekleştiği an arasında kalan sürede yerleştirmiş olmalılar. Bex bir şeyler sezerdi. Bir açıklık buldukları tek zaman ben geldikten sonra olmalı.”

"Bu nasıl mümkün olabiliyor? Hemen ötede Escalade'e oturuyordun."

"Kesinlikle," dedi rahatsız bir yüz ifadesiyle. "Odaklanmak, önceden zordu, ama..."

"Neden önce?" diye sordum işin aslını bilmeme rağmen. Jared beni olayın dışında tutmakta ustalaşmıştı. Ağzından bir şey kaçırmaması mümkün değildi.

Yalnızca içini çekerek cevap verdi, ama gözle görülür bir şekilde üzgündü. O an kararımı vermiştim. Artık karanlıkta kalmak istemiyordum. Şimdi bir anneydim. Benim için önemli birçok şey tehlikedeydi ve hayatımızı kurtarmak için gerçekten harekete geçme zamanım gelmişti.

"Söyle," dedim.

"Biz... bir süredir her şeyi daha iyi sezebiliyorum. Sen... biz... birlikte olduğumuzda hissettiğim temel şeylere ulaşmak için karışık bir sürü hisle başa çıkıyorum."

"Sanırım uzun açıklamalarını bırakıp doğruca konuya gelmen için mükemmel bir zaman."

"Bebek. Onu da seziyorum. Bu harika bir şey, ama aynı zamanda dikkat dağınık. Hem de çok."

"Bebeğimizi de mi seziyorsun?" diyerek gülümse dim. "Öyleyse Fasulye de mi senin Talehin?"

Jared kaşlarını çatı. "Daha önce böyle bir şey yaşanmadı. Bu yüzden bebek bir insan olabilir, ama öyle olmadığı açık. Belki de senin bir parçan olduğu için onu da seziyorum. Bilmiyorum."

O andan itibaren kısa molalarımız haricinde hiç konuşmamıştı. Güneş batarken Myrtle Sahili'nin eteklerine gelmiştik. Sasha'nın annesinin, kızından bütün

gün haber almadığını düşünemiyordum ve her an onun evine gidebilir ve paniklemeye başlayabilirlerdi. Her an Sasha'nın kaybolması rapor edilebilirdi. Suçluluk duygusu beni bir kez daha ele geçirmeye başlamıştı, öyle ki önümüzdeki güzelliği fark edip tadını çıkarmak bile fazlasıyla zordu.

Geç bir saatte öğle yemeğimizi yerken Jared önceden arayıp sahilin en kuzey ucunda bulunan Grande Dunes Oceanfront'ta bir apartman dairesi ayırttı. Resorta giderken abartı karşısında nefesim kesilmiş ve suçluluk duygum daha da artmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Jared. Gözlerindeki umudu görebiliyordum. Bunun bir kaçamak olmasını istiyordu, fakat arkadaşlarım ve Sasha'nın ailesi cehennem azabı yaşarken hamilelik masajları ve yüz bakımını midem kaldırmıyordu.

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, gerçekten. Ama bu gerçek bir tatil değil. Tanıdığım insanların çoğu öldüğümü düşünürken ve Sasha'nın ailesi de onu ararken saklanıyoruz."

Jared kafasını salladı ve elimi sıktı. "Öyle, ama hamile karım için sahilde bir çadır kurmayacağım. Herkes için endişelenmekle meşgulken biraz konforu hak ediyorsun."

"Biraz konfor dediğim şey mükemmel bir yer Jared. Bir resort."

"Gideceğimiz yer denize sıfır. Okyanus kafanı rahatlatacaktır, hadi ama."

Ben küçük bir kaçamak için iki büyük valiz getirmemiz son derece normal bir şeymiş gibi görünmeye çalışırken, Jared da giriş işlemlerimizi yaptı. Çalışan-

lar cana yakın insanlardı ve geldiğimiz için neredeyse mutlu olmuşlardı. Bunu iki sebepten dolayı garip bulmuştum. Birincisi, Jared birkaç saat önce arayıp rezervasyon yaptırmıştı ve ikincisi biz ünlü insanlar değildik. Davranışları, beni kılık değiştirmiş Şeytanlar olabileceklerine ve bize her an saldıracaklarına inandırmıştı.

"Sevgilim," diye seslendi Jared omzunun üzerinden.

Resepsiyondaki kıza baktım. Sarı kıvrıkcık saçları dolgun ve pembe yanaklarına değiyordu. Samimi kahverengi gözleri, Jared'ın önünde dikilirken büyülediğini ele veriyordu. Bu hissi hatırlıyordum. Jared saçma bir şekilde güzeldi, görünüşü ve kendine olan güveni ünlü olduğunu düşünmelerine sebep olmuştu. Tamam, belki insan kılığına girmiş Şeytan değillerdi, ama o kız hâlâ yemek ister gibi kocama bakıyordu.

"İyiym," dedim en iyi sahte gülümsememi takınarak. Üç yıldır tanıdığım mesai arkadaşlarımın gözlerimin önünde yanıp tutuşmasını izlemek haricinde neden böylesine kötü bir ruh halinde olduğumu bilmiyordum. Kızların tamamen anlaşılır bir sebeple bu şekilde davranması beni yıllardır etkilememişti. Jared'a göz süzen bir garsona ya da ağzı sulanarak ona bakan okul arkadaşlarıma en son ne zaman gözlerimi devirmiştim, onu bile hatırlamıyordum. Bu durumun birçok sebebi olabilirdi, ama giderek şişen bedenimin kabahatli olduğundan adım gibi emindim.

Jared benle valizlerin yanına döndü. Odaya girdiğimizde valizleri çarşafın üzerine koydu ve etrafına

bakındı. Oda, gittiğim diğer otellerdeki gibi ferah ve aydınlıktı.

"Güzelmış," dedi Jared.

"Kısa konuşmalarda çok kötü olduğunu söylemiş miydim?" diyerek gülümsedim. Ona doğru birkaç adım attım ve ardından alnımı göğsüne dayadım.

Kahkaha atarak yanağımı öptü. "Evet."

Banyoya gidip yüzüme su çarptım. Yumuşak havlular temizdi ve çiçek kokuyordu, evde olmadığımızı hemen belli ediyordu. Sızlanarak gerindim. Kocaman bir karın ve uzun bir yolculuk hiç de iyi bir ikili değildi. Sanki her yerim tutulmuş gibiydi ve kendimi bitkin hissediyordum.

"Uyumak mı, yoksa sahile mi gitmek istersin?" diye sordu Jared. Ayakkabılarını çıkardı ve deri sandaletlerini çıplak ayaklarına geçirdi.

"İki seçenek de kulağa aynı derecede çekici geliyor, ama arabada tıklı kaldıktan sonra, sahilde biraz yürüyüş yapmak daha iyi bir seçenek gibi sanki."

"Tamamdır," dedi elini bana uzatarak.

Grand Dunes'in özel sahilinde el ele yavaşça yürüyor, bu yeni yaz rüzgârının bizi sarmasına izin veriyorduk. Görüntü bir kartpostaldan alınmış gibiydi, burada mükemmel bir sahilde olmasını bekleyeceğim her şey vardı. Jared bir nokta belirleyip battaniyeyi oraya yaydı ve ardından okyanusa bakarak dirseklerini dizlerine dayayıp oturdu.

"Neredeyse yeniden Little Corn'da gibiyiz."

"Neredeyse."

Jared dikkatle beni izliyordu. "Hadi, gel ve yanıma otur."

Çocukça güvensizliklerime yenildiğimi bilerek hursuzca kıpırdadım. "Çekicilerdi."

"Kimler?"

"Resepsiyondaki kızlar."

Jared küçük bir kahkaha attı ve ardından dizlerinin üzerine doğruldu. Bana doğru eğildi ve ellerini karnımın iki yanına yerleştirdi. "Nina, her zaman seninle ilgili karşı koyamadığım bir şeyler vardı. Seni sevmeyi istemiyorken bile beni büyülüyordun. Başka bir şey düşünemiyordum. Şimdiyse benim karımsın ve çocuğumuza hamilesin. Bundan daha güzel bir şey olamaz. Sen ter içinde yorgun bir halde Fasulye'yi taşıırken bu hayatımda gördüğüm en güzel şey olacak. Fasulye'yi anaokuluna yolladığımız ilk gün yanaklarından süzülen yaşlar, gördüğüm en güzel şey olacak. Çocuklarımızı eğitime yollarken beni rahatlatmaya çalıştığın her an, her yıl dönümümüz, saçlarının beyazlaması. Bu anların her biri ömrümde gördüğüm en güzel şey olacak."

Burnunu karnına sürttü ve kollarını belime doladı. "Her zaman doğru şeyleri söylüyorsun," diye fısıldadım kulağına dokunarak.

Kafasını kaldırıp bana baktı. "İmkânsız gerçekleşse ve daha güzel bir şey var olsa bile, fark etmezdim. Benim daimi ve bütün dikkatim senin üzerinde. Her zaman öyleydi."

Gülümsedim. "Çünkü sana para ödüyorum."

Jared'in beyaz dişleri ve koca gülümseyişi yüzündeki esmer tonla tezat oluşturunuyordu. "Artık değil. Patronunla evlendiğinde kendi parayı kendin ödüyorsun."

Neşeyle sırtına vurdum, ama bana sıkıca sarılmaya

devam ediyordu. Battaniyeye yatarak güneşin yavaşça pembeleşmesini ve okyanustaki yansımasını seyrettik. Güneşin, dünyanın öteki ucunda da aynı görünüp görünmediğini merak ettim. Kudüs'e vardığımızda, güneşi bir daha ancak bebeğimiz doğduğunda görebilecektik.

Battaniyeye yaslanarak rahatlamaya çalışıp gökyüzüne baktım. Gökyüzünün doğu tarafındaki yıldızlar görünür olmuştu, ama batıdan gelen güneş ışınları tamamen görünmelerini engelliyordu. Jared kolumu tuttu ve donup kaldım.

"Ne oldu?"

Gülümsedi ve Glock'unu çıkardı. "Neredeyse silahımın üzerine yatıyordun."

"Silahını mı getirdin? Kum taneciklerinin de kabuk kullanan Şeytanlar olacağından mı endişelendin yoksa?" diyerek gülümsedim.

"Diğerleri kabuk olmaya başladığında kimin tehdit olup olmadığını anlamak daha da güçleşecek. Bu yüzden istediğim kadar hızlı bir şekilde Kudüs'e gide-miyoruz. Beemer'ı bilerek havaya uçurmadıklarını düşünmeye başladım. Planımızdan haberleri varsa, bunun bizi gitmekten alıkoyacağını düşünmüş olmaları gerekir. Bex, onları sezmekte güçlük çekiyor ve... benim de dikkatim dağınıkken her şey tehlikeli olabilir."

Kafamı salladım. "Başa çıktığımız diğer şeylerin yanında bir de sezgilerinin birçok açıdan işlevsel oluşu hiç adil değil." Kaşlarımı çattım. "Şimdi düşündüm de aslında hiçbir şey adil değil."

"Durumu düşündüğümüzde sanırım bir hayran

kitemiz var. Eli ve Samuel bizim için birbirleriyle rekabet ediyor. Bu mükemmel bir fırsat.”

“Hiç öyle hissetmiyorum ama,” diyerek homurdandım.

Cep telefonum çaldı. Arayan bir kez daha Beth’ti. Jared telefonu elimden alıp sesini kısarken gözlerimi sıkıca kapattım. Telefonu yanımda getirdiğim sepetin içine koydu ve beni göğsüne doğru çekti.

“Gitmeden onunla vedalaşabilirsin. Yalnızca birkaç gün daha böyle hissedecek ve sonra onu rahatlatılabileceksin. Büyük ihtimalle seni sıkıca kucaklayacak ve sonra olanları unutacak.”

“Hayır, unutmayacak.”

Jared derin bir nefes aldı ve kollarını bana daha da sıkı bir şekilde sardı. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum, biliyorum. Yalnızca onu bilerek üzüyormuşum gibi hissediyorum. Bu olayların içinde olmayan tek yakın arkadaşımın Beth olması hiç adil değil.”

“Ona sahiden bütün olan biteni anlatmak istiyor musun? Daha da önemlisi onun bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır ve haklı olduğumu da biliyorum. Ona anlatmak istemiyorum, sadece rahatsız hissediyorum. ‘Rahatsız’ yeterli bile değil, ben kötü bir arkadaş, kötü bir insanım.”

“Her gece kafasını yastığa koyduğunda karanlıkta yanında ne olduğu konusunda endişelenmeden uyuyabilecek Nina. Bence sen onun iyiliğini düşünüyorsun.”

"Belki. Birkaç gün içinde İsrail'e gitmek için yola çıkacağımızı öğrendiğinde vereceği tepkiyi hayal edebiliyor musun? Delirecek. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum."

"O zaman açıklama. Ona Kudüs'e gideceğimizi söylemek zorunda değiliz. Batıda bir sahil kasabasına falan gittiğimizi söyleyelim."

Dudaklarımı sıkıca kapadım. "Ona yalan söylemekten bıktım Jared."

"Biliyorum."

Yıldızlar batan güneşin ardından gökyüzünü ele geçirmişti ve okyanus da en az gökyüzü kadar siyahtı. Birkaç ay önce olsa, akşam deniz kenarında otururken üşüyebilirdim, ama Jared'ın kolları arasında olmak yüksek vücut ısıyı ikiye katlamıştı; güneş tenimin üzerinde parlıyordu.

Suda esen rüzgârla saçlarım havalanıp Jared'ın yüzüne vurdu ve kafasını çevirip ağzındaki saçları yana çekti.

Gülümsedim, fakat mutluluğum hemen yok olmuştu. "Kudüs'ten bahsetmişken..."

"Evet?"

"Gideceğimizi biliyorlarsa bizi durdurmaya çalışmayacaklar mı? Eğer olay arabaya yerleştirilen bombalardan daha ileri giderse, bu bize zaman kaybettirir. Peki, ya uçağa bomba koyarlarsa?" Neşesiz bir kahkaha attım. "Ya doğruca bize ateş ederlerse?"

"Bu da bir olasılık. Ama hazırlıklıyız."

İçim korkuyla dolmuştu. Uçakta korunmasız olacaktık ve uçuş süremiz yaklaşık olarak on saatti.

"Uçak yere inecek, seni ve kitabı Kutsal Kabir'e gö-

türeceğim ve doğum yapana kadar yeraltında bekle-
yeceğiz."

"Böyle söylediğinde kulağa çok kolay bir şey gibi geliyor, ama Şeytanların bizi durdurmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını unutuyorsun."

"Yapmamız gereken tek şey seni oraya götürmek. Bundan sonrası çok kolay olacak."

"Sen öyle olmasını umuyorsun."

Gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Gitmeden önce ambara uğrayacağım ve Eli'yle konuşacağım."

"Bize yalnızca soracak bir sorumuz olduğunda ona gitmemizi söylediğini hatırlıyorum?"

Jared bakışlarını okyanusa çevirdi. "Ama ben, soruyu soran tarafın biz olacağını hiç sanmıyorum."

On Üçüncü Bölüm

Eve Dönüş

Sonraki iki gün boyunca birçok kez sahildeki o yere gittik. Jared benimle oturup dalgaların kumsala vurmasını ve okyanusun uzaktaki gemileri ufukta gözden kaybedene kadar sürüklemesini izledi. Kudüs'e olan seyahatimizden de bahsettik, fakat Jared ayrıntıların çoğunu bana söylemiyor, kendine saklıyordu. Olacaklarla beni üzmemek istemiyordu. Eski halimden çok daha güçlü olmama rağmen bu, çocuğumuzu taşıdığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Duyulan tek şey rüzgârın ve kumsala vuran dalgaların sesiydi, ama aklım bir sürü düşünce ve sesle doluydu. Bazen gözlerimi sıkıca kapatıp yüzlerce korkunç düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalışıyor, fakat o an Sasha'yı görüyordum. Jared kollarını bana ne kadar sıkıca sararsa sarsın ya da ben ne kadar Little Corn'daymışız gibi davranmaya çalışırsam çalışayım, Şeytanlar, Sasha ve bombalar beni yiyip bitiriyordu.

Cep telefonum birkaç kez çaldı. Ekranda Beth'in numarası vardı, ardından bir sesli mesaj daha bıraktı. Çıldırılmış bir ses tonuyla konuşuyordu. Sasha da işe gitmemişti ve onun da ortadan kaybolduğu anlaşılmıştı. Çok geçmeden diğer insanlar da aramaya başladı. Bunun polisi uyutmak için olduğunu bilsem bile,

Cynthia bile aramıştı. Polisin tüm bildiği annemin ölmüş ya da kaybolmuş olmamdan korktuğuydu.

İkinci günün akşamı Jared'ın telefonu çaldı. "Ryel." Jared bir süre dinledi ve kısa bir onayın ardından telefonu kapadı. "Dedektifler dış filmlerinin sonuçlarını kısa sürede alacaklar. Uzun sürmeyecektir."

"Şey, sanırım bu iyi bir haber."

Sasha'nın ailesinin arabada bulunan cesedin kızlarına ait olduğunu öğrenmesi iyi bir şey değildi, fakat bu her şeyin sona ereceği anlamına geliyordu. Gerçekten iyi olan şeyse artık Beth'i arayabilecek olmamdı.

Claire haklı çıkmıştı ve bir saat içinde onayın alındığına dair bir mesaj attı. Jared artık Beth'i arayabileceği mi söylediğinde hemen numarayı tuşladım.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye bağırdı. "Öldüğünü sandım!" Nefes alış verişi hızlandı ve boğazından hıçkırıklar yükselmeye başladı. Boğuk seslerle geçen kısa bir duraksamanın ardından telefonu Chad aldı.

"Ah... selam?"

"Çok ama çok üzgünüm," dedim. "Bir not bırakmıştım. Herkesin gittiğini bildiğini düşünüyordum. Jared'la her şeyden biraz uzaklaşmamız gerekiyordu, bu yüzden telefonumu da kapatmıştım. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Son söylediğim şey doğrudu. Beth'in ağladığını duyabiliyordum ve Chad'in onu teselli etmeye çalışması kendimi daha da kötü hissettiriyordu. Beth'i bırakmadan bana olan biteni anlatmaya çalıştı. Titan'daki durumu, polis kordonunu, sorguya alınacak çalışanların oluşturduğu kuyruğu ve gecenin içinde

küle dönüşen BMW'min olduğu asfaltın nasıl karardığını anlatıyordu.

Kısa bir süre sonra Beth telefonu yeniden eline alıp kulağına dayadı. "Hayatım acınası bir hal aldı. Titan'daki herkes ya dedikodu yapıyor ya da durup dururken ağlamaya başlıyor veya öfkeli ya da nefret dolu davranıyor. Sasha'nın da kaybolduğunu biliyor musun? Bu tam bir delilik!"

"Kayıp mı?" dedim ses tonumu ayarlamaya çalışarak. Söylediğim her yalanla birlikte üzerimdeki yük de giderek ağırlaşıyordu.

"Ah.. aman... aman Tanrım Nina! Sasha'yla konuşan son kişi annesiymiş. Kaybolduğu gece Sasha'nın geç saatlerde Titan'da çalıştığını söylemiş. Arabadaki kişi sence o mu? Eğer... sen değilsen o halde kim öldü?"

"Ben... bilmiyorum. Belki de dedektiflerle konuşmalısın."

Beth bir kez daha ağlamaya başladı. "Zavallı kız. Anneni de aramalısın, sonra da Providence Polisi'ni. Onlara iyi ve hayatta olduğunu söylemelisin. Büyük ihtimalle hemen yola çıkmam gerekecek." Tekrar burununu çekti. "Eğer beni öldüresiye korkuttuğun için senin üzerine çok gittiysem özür dilerim."

Küçük bir kahkaha attım. "Affedildin."

"İyi olduğuna çok sevindim. Ama o kadının ölmüş olmasından nefret ediyorum. Umarım Sasha değildir. Bu ölmek için çok... kötü bir yol. Nina?"

"Efendim?"

"Birisi arabana bomba koydu."

"Öyle görünüyor."

"Ama... bu... seni rahatsız etmiyor mu?"

İçimi çektim, sonunda ona doğruyu söyleyebileceğim için rahatlamıştım. "Buna alıştım Beth. Babam neden Jared'ı tuttu sanıyorsun?"

Beth uzunca bir süre konuşmadı ve ardından fısıltıyla devam etti. "Sanırım bunu hiç düşünmemiştim. Üzgünüm. Bay Dawson'ı hatırlıyorum, fakat... ben... olayların senin açısından bu kadar korkutucu olduğunu bilmiyordum."

"Şu an bir sahildeyim Beth ve korumamla evliyim. Benim için endişelenme, tamam mı? Döndüğümde konuşuruz."

Beth rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldı. "Lütfen acele et. Seni görmem gerek."

"Jared çoktan hazırlanmaya başladı bile."

Jared çıkış işlemlerini yaparken, uzun bir yolculuk yapacak olmamızdan korkarak arabanın içinde oturdum. Jared arabaya doğru koştu ve sürücü koltuğuna geçip beni öpmek için hafifçe eğildi. "Yaşananların son derece stres verdiğini biliyorum, ama seninle geçen son üç günün çok değerli olduğunu düşünüyorum. Bir şeylerden uzaklaştığımızda geri kalan her şeyi unutmak öyle kolay ki..."

Eline uzanıp sıkıca tuttum. Geri dönüşümüzün kötü şeylere yol açacağını o da en az benim kadar iyi biliyordu. Huzurla geçen son birkaç günün keyfini çıkarmıştık ve şimdiyse yaşamımız için savaşılmaya gidecektik. Karnıma dokundum ve Jared da boşta kalan eliyle aynı noktaya dokunmak için bana doğru uzandı.

Mavi gözleri koyulaşmış ve kaşları çatılmıştı. Akıldakinin ne olduğunu bilerek kafamı salladım. Yumuşak ve yavaş bir öpücük için dudaklarıma doğru

eğildi. Dudaklarımız ilk gün olduğu gibi buluşmuştu; son kez öpüşecek gibiydik. Geri çekilerek alnını benimkine dayadı. Orada duygusal bir şekilde birbirimize sarılarak uzunca bir süre oturduk. Hiçbirimizin ne konuşmaya ne de ağlamaya cesareti vardı ve olanlar ikimize de çok fazla gelmeye başlamıştı.

Jared bir elini geri çekip vitesi geçirdi. "Tamam," diyerek içini çekti. "Providence'a dönüyoruz."

Dönüş yolu daha kısa sürüyor gibiydi. Jared, polise anlatacağımız hikâyeyi birçok kez tekrar ettirmişti. Acıyla kasıldığımda söyleyeceğim şeyleri ezberlemiştim.

Jared aniden karnıma ve sonra gözlerimin içine baktı. "İyi misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Belki biraz durmalıyız. Sannırım yürümem lazım."

Tundra nazik bir şekilde sola döndü ve Virginia Sahili'ne giden yol üzerindeki bir benzin istasyonunda durdu. Tanıdık bir grup insan park alanında geziyordu. Jared kapımı açtı ve içeri girerken mümkün olduğu kadar yakınımnda durdu. İnsanların, yanlarından geçerken bizi süzen gözlerinden kurtulmak için bakışlarımı asfalt yoldan ayırmıyor, bu sırada yağ döken yerler ile eski zambk izlerini görüyordum. Oradaki insanların varlığından mı bilmiyordum, ama ters giden bir şeyler vardı ve bunu Jared'ın da hissettiğini söyleyebilirdim.

Benim için kapıyı açtı ve tuttuğum nefesi bırakmama rağmen üzerimdeki ağırlık duygusu daha da arttı. Kasiyer dışında dükkânda bizim haricimizde kimse

yoktu, fakat yine de böyle hissetmekten kendimi alamıyordum.

Koridorlarda amaçsızca dolaşırken sırtımı ve omuzumu esnettim, birkaç paket bir şey alıp onları yerlerine bıraktım. Bir hamamböceği krakerlerin arkasında belirip ardından yine gözden kayboldu. Buranın, bu derece iğrenç olduğunu hatırlamıyordum, ama burayla ilgili anılarım zaten tuvalete yaptığım kısa bir yolculukla sınırlıydı.

Tavandaki floresan ışıklardan bir tanesi titreşerek vızıldamaya başladı. Durduğum yerden, kasanın ardındaki adamın gözlerini dikmiş, bana baktığını görebiliyordum. Ufak tefek bir yapısı ve esmer bir teni vardı. Yüzündeki ifadesiz bakış beni germişti. Bu bakışı daha önce de görmüştüm.

Soğutucunun kapılarının kapandığını duydum ve ardından Jared elinde iki büyük su şişesiyle köşeyi dönerek bana yaklaştı. Gülümsemeye çalışıyordu. Elini uzattı ve ona doğru gitmem için parmaklarıyla beni yanına çağırırdı. Tam o anda etrafımızı saran hava bir anda ağırlaşmaya ve kalbim ise gümbürdemeye başladı.

“Fazla zamanınız kalmamış,” dedi kasiyer şişkin karnıma bakarak.

İçgüdüsel olarak boştaki elimle karnıma dokundum.

Jared dikkatli bir şekilde kasaya yaklaştı ve beni arkasında güvenli bir mesafede tuttu. Bir adım daha attı ve duraksadı. “İyi misin?”

Adam titriyor, vücudu ritmik bir hareketle sallanıyordu. Yüzünde ve boynunda ter damlacıkları oluş-

muş, polo tişörtüne işlemişti. Gözlerinin altındaki kararmış halkalar içeri girmiş gözlerini daha da ürkütücü bir şekle sokmuştu.

Jared cevap alamayınca bir adım geri geldi ve on dolarlık banknotu tezgâhın üzerine bıraktı. "Bu yetecektir."

Adam önündeki katlanmış kâğıt paraya baktı ve gözlerini kapadı. Parmak uçlarını tezgâha bastırdı ve kafasını hızla kaldırmadan hemen önce, vücudu birkaç saniye boyunca titredi. Artık doğruca Jared'a bakıyordu. Bakışları değişmişti, gözleri şimdi göz çukurundan dışarı fırlayan küçük cam bilyeler gibiydi.

Jared elini göğsüne koyup beni kapıya doğru sürükledi. "Gitme vakti geldi."

Geriye doğru tökezledim ve göremediğim halde arkamdaki cam kapıya ulaşmaya çalıştım. Küçük adam havaya zıpladı ve çömelmiş bir halde köşedeki yere indi. "Onun bağırsaklarını bir balığı temizliyormuşum gibi söküp atacağım." Ses tonu dehşet vericiydi ve küçük bir çocuğun sesi ile bir yılanın tıslaması gibi çıkıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve koşarak kaçarken, park alanındaki motorsikletli adamlardan bir tanesi önüme çıktı. Uzun gri sakalları ve üzerinde de motorsikletçilerin genellikle giymeyi tercih ettiği deri kıyafetler vardı. Yeni edindiğim güçlerimi unutarak ona vurdum ve adamı yere serdim. Gözlerinde şok ve kafa karışıklığıyla dolu bir ifadeyle bana baktı. Saniyeler içinde yüzündeki bütün ifade silindi ve gözbebeklerindeki siyahlık irise ve oradan da gözün beyaz kısmına doğru yayıldı.

Ondan aceleyle kaçarken Jared kolumu tuttu ve beni son sürat Tundra'ya çekti ve arabanın kapısı yüzüme kapandı. Jared bir saniyeden kısa bir süre içinde yanımdaki koltuğa oturmuştu.

"Kemerini tak!" diye emir verdi.

Kemerin tokasını tuttum ve sakın kalmak için boşuna çabalamaya başladım. Ufak tefek, esmer adam elleri ve ayakları üzerinde bize doğru geliyordu. Benzin hortumu hâlâ Tundra'da asılı duruyordu ve ani bir çekişle hortum boşa çıktı ve Jared anayola çıkarken arkamızda uzamaya başladı.

Dönerek camdan dışarı sarktım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Jared.

"Silahın!" dedim kalbim hızla atarken.

"Al!"

Glock'unu çıkardı ve koltuklarımızın arasına bıraktı. Silahı elime aldım ve bir kez daha camdan dışarı sarktım. Jared yola savrulmamam için bir eliyle elbise tutuyordu. Küçük adam park alanının ortasında durmuş çenesini aşağı eğmiş bir halde doğal olmayan siyah gözleriyle kaçışımızı izliyordu. Kollarımı gerdim ve adamın alnını hedef alarak silahı ona doğru doğrulttum.

"Ne yapıyorsun?" diyen Jared eteğimden tutarak beni arabanın içine çekti. "Onu öldüremezsın!"

"Nedenmiş? Bizi öldürecekti!"

"Şeytanlar gittiğinde o adam yeniden insan olacak. O masum bir insan Nina." Jared kendi tarafında bir düğmeye bastı ve camım yukarı doğru kayarak kapandı. Sarı saçlarımı vahşi bir hale sokan rüzgâr kesilmişti.

Arkadakilere bakmak için yerimde döndüm. Kaç

kişinin etkilendiğini söylemek imkânsızdı. Asfaltta oluşan ince benzin çizgisi dikkatimi çekti. Ağzılık sonunda Tundra'dan çıkarak yolun yan tarafındaki çukura yuvarlandı. Araba büyük bir gümbürtüyle sarsıldı, ateş ve dumandan oluşan bir top havaya doğru savruldu. Küçük adam hâlâ sokakta dikilmiş bir halde alevlerin önünden bize bakıyordu.

"Jared!" diyerek bağırdım.

"Şimdilik bu kadar yeter!" dedi Jared kaşlarını çatarak. Zararı görmek için dikiz aynasından baktı. Benzin pompalarından alevler çıkıyordu. Arkamızda kalan insanlardan bir tanesinin bile hayatta kalması büyük bir mucize olurdu.

"O insanlar," diyerek inledim elimi alnıma götüreyek. Gözlerim doldu ve yüzümü yola çevirdim.

Birkaç kilometre sonra iki büyük itfaiye arabası, bir pompa aracı ve bir ambulans yanımızdan son sürat geçip gitti. Dört aracın bütün ışıkları yanıyor, bütün sirenleri bağıırıyordu. Ambulans diğerlerinin arkasında kaldı ve arka tamponu bizim şeridimize girdiğinde yönünü değiştirdi.

"Jared?"

"Gördüm," dedi Jared koltuktaki silahını tutarak. Uzandı, emniyet kemerimi sıkıca tuttu ve sonra hiçbir şekilde yavaşlamadan Tundra'yı sağa çevirdi. Yüz seksen derece dönmüştük ve şimdi kara bakışları olan ambulans şöförüyle bakışıyorduk. Jared, Glock'unu camdan dışarı çıkararak hedef aldı ve aracın tekerleklerini vurdu. Ambulans zikzaklar çizmeye başladı ve sonra Jared arabayı bir kez daha kuzeye doğru çevirdi. Ambulans ise hâlâ arkamızdaydı.

Ambulans iki tarafa doğru savruluyordu ve sonunda yolda ters dönerek karşı taraftaki kırsal alana devrildi.

Ben olanları izlerken her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibiydi, fakat acil durum müdahale araçlarını gördükten sonraki birkaç saniye içinde Jared ambulansın ön tekerleklerini vurmuş ve yolumuza devam etmemiz için tekrar yola koyulmuştu. Aklım olanları tam olarak kavrayamamıştı, ama kalbim göğsümden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

"Onları öldürme dediğini sanıyordum!"

Jared silahı yeniden koltuğa koydu ve dikiz aynasından baktı. "Umarım ölmemişlerdir."

Telefonunu alıp kulağına götürdü. "Claire. Kabuklaşıyorlar. Desteğe ihtiyacım var." Telefonu hızla kapayıp bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Geliyor mu?"

Kafasını salladı. "Hepsi geliyor. Yalnızca onlara ulaşmamız gerekli." Jared gaz pedalına abandığında Tundra aniden hızlanmaya başladı. Kadran, hızımızın yüz yirmiden yüz otuza ve oradan da yüz kırka çıktığını söylüyordu. Jared umutsuz bir şekilde bizi kardeşine ulaştırmaya çalışırken, motordan kulakları sağır eden bir ses yükseliyordu.

"Belki de onları geride bırakmışsızdır," dedim. Kamcamdan çok kendimi telkin etmeye çalışıyordum.

Jared elini konsoldan bana doğru uzatarak elimi tuttu. Savunmasızdık ve bunu biliyordu. Karşımıza çıkan her insan bir tehditti. Jared'ın eli benimkini daha da sıkı bir şekilde sardı ve yüzündeki bütün renkler soldu.

"Daha az insanın kullandığı bir yola mı girmeliyim, yoksa bu yolda kalıp zamandan mı kazanmalıyım, karar veremiyorum."

"Burası gelirken kalabalık görünmemiştii. Belki bu sefer de şansımız yaver gider. Beni endişelendiren şey şehirler."

Sonraki on dakika boyunca yalnızca bir ya da iki araca denk geldik. Uzaktan gelen birini her gördüğümde geriliyor ve bekliyordum. Arabalar yanımdan her geçişinde adrenalin vücuduma tekrar dağılıyordu. Bir saat sonra kendimi hasta hissetmeye başlamıştım ve başım dönüyor, midem bulanıyordu, fakat duramayacağımı biliyordum.

"Bir şeylerin peşindeler," dedi Jared. Gözlerini kısararak bakıyor, olası bir tehlikeyi görmeye çalışıyordu.

"Claire'le buluşmamıza ne kadar kaldı?"

"Ne zaman yola çıktıklarını bilmiyorum. Ama telefonu kapatır kapatmaz harekete geçtiklerini düşünüyorum. Konuştuğumuz saati ve Claire'in ne kadar hızlı sürdüğünü düşünürsek, bir saatten az kaldığını söyleyebilirim. Belki de yarım saat."

Kendimi daha iyi hissetmeye çalışarak hızla kafamı salladım. "Otuz dakika. Otuz dakika dayanabiliriz. O kadar süre baş edemeyeceğimiz ne yapabilirler ki?"

Jared önümüzde uzanan yolu izlerken bir dakika boyunca sessizliğini korudu. Uzaktaki bir noktayı fark ettiğinde yüzü asıldı ve nefesini tuttu. "Aman Tanrım!"

İnsan gözlerimin kilometrelerce öteyi göremeyeceğini biliyordum, fakat Fasulye bana diğer koşullarda sahip olamayacağım yetenekler vermişti. Yoldaki uzun siyah karaltılar sıcak asfaltta dans edencesine hareket ediyor ve bize doğru geliyorlardı.

Bir şeyler söylemeye çalışana kadar ağzımın açık kaldığını fark etmemiştim. "Ne yapacağız?"

Jared elimi bırakarak koltuğun altına uzandı. Bana başka bir silah verdi ve iki eliyle direksiyonu kavradı.

Orduya ait bir konvoy, askeri bir tank, üç tane arazi aracı ve bir tedarik kamyonu son sürat bize doğru geliyordu. Kamyonun arkasıysa bana örtülü bir vagonu hatırlatmıştı. Aradaki tek fark, bunun kamuflaj tente-siyle örtülmüş olmasıydı.

"Dalga geçiyor olmalılar," dedim nefes nefese.

"Eğitim alanına gidiyor olmalılar," dedi Jared.

"Nereye gittikleri umurumda değil. Her şey bu yüzden bu kadar sessizdi Jared. Cehennem'in bu konvoydan haberi vardı ve yolları bizimle kesiştiği an onların bedenlerine girmeyi planlıyorlardı. Yoldan çıkmalısın."

"Takip edeceklerdir."

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve saatime baktım. "Belki de silahlı değillerdir."

"Şu nakliye aracı zırhlı. Yeterince yaklaşmasına izin verirsem Tundra'ya zarar verebilir."

Ona döndüm ve huzursuzca gülümsemeye çalıştım. "Lütfen izin verme."

Jared gülümsememe karşılık verdi ve ardından kafasını sallayarak direksiyonu tuttu. Gaz pedalına bastı. Neye karar verdiğinden emin değildim, ama bir planı vardı. Araç sürücülerinin kılık değiştirmeme olasılığı da vardı. Daha önceki on kadar arabada olduğu gibi onların da yanından sorunsuzca geçip gidebilirdik. Bu, elbette içi boş bir hayaldi. İçimde, derinlerde değişik bir his vardı. Gelen askerlerin her biri çoktan kabuklaşmıştı.

En Önemli Şey

Önce arazi aracı, ardından da tank geçti. Güzel bir şeyler ummaya başladığım an nakliye aracı bizim olduğumuz şeride girmişti. Jared gözünü bile kırpmadan daha da hızlı sürmeye başladı. Artık saatte yüz altmış kilometreyle gidiyorduk. Kapı kolunu o kadar sıkı tutuyordum ki eklemlerim beyazlamıştı. Jared'ın bir planı olmasına güveniyordum, fakat aynı zamanda zırhlı bir araçla kafa kafaya çarpışma fikri kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Sıkı tutun sevgilim," dedi Jared kısık bir sesle. "Dışarı çıktığımda direksiyonu tut."

"Dışarı çıktığında mı?" dedim aniden panikleyerek.

Jared, bir koreografin elinden çıkmış gibi görünen zarif bir hareketle direksiyonu sağa kıvrırdı ve bir kez daha çevirerek kamyonun etrafında yarım bir daire çizdi. Tundra yolda ilerlerken Jared kapıyı açıp aşağı indi ve kamyonun tekerleklerine ateş etti. Birçok ateş sesi duydum, ama direksiyonu tutmak ve frene basmaya odaklanmıştım. Dehşete düşmüş olmama rağmen yaptığım şey hiçbir çaba harcamamı gerektirmemişti ve ben daha korkmaya bile vakit bulamadan Tundra durmuştu.

Direksiyonun üstünden bakarak ve arabanın durmasını izleyerek tekerleklerin çıkardığı sesi dinledim.

Jared askerlerden birini kolunun arasına sıkıştırmıştı. Asker hareketsiz kaldı ve Jared onu yavaşça yere bıraktı. Yerde on bir asker vardı ve hepsi de bilinçsizce yerde uzanıyordu.

Jared'ın gözleri benimkilerle buluştu ve sonra etrafımızı çevreleyen diğer araçları fark ederek arkasına baktı. Bir anda harekete geçerek arkamdaki bir noktayı işaret etti. Dönünce uzaktan gelmekte olan iki parlak nokta gördüm. Yaklaşan şeyleri ayırt etmeye çalışarak gözlerimi kısıtım ve bir motorsikletle siyah bir spor arabanın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Gelen Claire'in Exige'ydi ve yalnızca dünya üzerindeki en agresif ve en sert Melez tarafından idare edilebilecek bir hızla yol alıyordu.

Direksiyonu çevirdim, gaz pedalına bastım ve dönerken Jared'ı arabaya aldım. Ailemize doğru giderken ayağımla arabanın döşemesine bastırıyordum.

Jared biraz olsun terlememişti.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. O insanlar, Şeytanlar kadar güçlü değil, çünkü Şeytanlar bir insanı ele geçirdikleri gibi onlara sahip olamıyor. Onları öldürmek istemedim, bu yüzden de hepsini etkisiz hale getirdim."

"Kendilerine geldiklerinde peşimize düşecekler mi?"

"Bu mümkün," dedi Jared arkasına dönerken. "Daha hızlı ol sevgilim."

Arazi araçları ve tank arkamızdaydı ve hızlı bir hesaplama yaparak eğer yeterince şanslıysak, peşimizdekiler bize yetişmeden Claire'e ulaşabileceğimizi fark ettim.

Jared camdan dışarı çıkarak ilk aracın tekerleklerine ateş etti. Silahında mermi kalmayınca şarjörü çıkardı. Arka koltuğa uzanıp bir çanta aldı ve onu döşemeye bıraktı. Çantanın içi mühimmat ve silahlarla doluydu.

"Bu da nerden çıktı böyle?"

"Claire toplanmama yardım etmişti." Silahına yeni bir şarjör taktı ve vücudunun üst kısmını yeniden camdan dışarı sarkıttı.

İçeri girmeden önce birkaç el daha ateş etti. Exige yolun bir yanından, Bex'in motorsikletiyse diğer taraftan geliyordu. Anlaşılan bizim için yolu temizliyorlardı. Sağıma baktığımda her şeyin hipersonik bir hızdan salgangoz hızına düştüğünü gördüm. Claire'in yüzü görüş alanıma girdiğinde dudakları hafifçe yukarı kıvrılmış, gülümsüyordu. Göz kırptı. Ryan yolcu koltuğunda oturuyor ve bana yumruğunu gösteriyordu. İşaret ve serçeparmağı yukarı kalkmıştı, ağzı açık, dili de dışarıdaydı.

Yanımızdan geçtiklerinde yolun kenarına yanaştım ve geniş bir dönüş yaptım. Askerlerden bir tanesi araçlardan birinin önündeki silahı Bex'in motorsikletine doğrulttu.

"Ne yapmalıyım?"

Jared ileri uzanarak motoru durdurdu. "Bekleyeceğiz."

Claire, konvoyun arkasına geçene kadar sürmeye devam etti ve ardından dönerek arazi araçlarından bir tanesinin yanında belirdi. İnce kolu camdan dışarı çıktı. Elinde silahını tutuyordu. Bir el ateş ettikten sonra ön tekerleği hedef aldı. Araç kontrolden çıktı ve savrulurak Tundra'ya doğru gelmeye başladı.

"Jared?"

Kocam elimi tuttu. "Sorun yok."

Araç yuvarlanarak bize doğru gelmeye devam ediyor, kontrolsüzce ilerliyordu...

"Jared!"

Elinden anahtarı alıp kontağa geçirdim ve ancak aracın bizden birkaç santim ötede durduğunu gördüğümde duraksadım. Kalbim tekrar atmaya başlamıştı ve derin bir nefes alarak ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttım.

Silah sesleri dikkatimi yola çevirdi. Exige, konvoydan geri kalanların peşine düşmüştü ve dışarı atlama-
dan önce arabasını makul bir hızda garip bir şekilde düz sürüyordu. Hemen sonra Bex Ducati'siyle onun yanında bitmişti. Bunun alıştırtmasını milyonlarca kez yapmışlar gibi Claire elindeki iki silahla birlikte Bex'in motorsikletine tersten binmişti.

Bex bileğini çevirdiğinde motorsiklet bir roket gibi hızlı hareket etmeye başladı. Claire'in platin sarısı saçları, o başka bir arazi aracının tekerleklerine ateş ederken yüzüne yapışmış, fakat bu sırada diğer araçtaki asker onlara ateş etmeye başlamıştı. Bex araca daha fazla yaklaşmak için manevra yaptı ve motordan zıplayarak ayaklarının üstünde askerin önüne dikildi. Kısa bir boğuşmadan sonra asker araçtan düşerek omzunun üstünde yuvarlanmaya başladı. Claire öne dönerek motosikleti tanka doğru sürdü ve sürücüyü dışarı çekti. Tank zikzaklar çizmeye başladı, ardından altı kez yuvarlandıktan sonra bir ağaca çarparak durdu.

Claire motorsikleti durdurdu ve aşağı inerek tanktaki diğer askerleri çıkardı. Her birinin nabzını kontrol

etti ve yeniden motorsiklete binerek Tundra'ya doğru sürdü. Ryan, Exige'in hızını düşürdü ve birkaç adım ötede durup dışarı çıktı.

"Sana eğlence çıktığı için sevindim," dedim.

Ryan'ın bakışları anında karnıma çevrildi. "Vay canına Nigh, orda ne kadar kaldınız ki? Doğurmaya hazır görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim ve Ryan'm arkasından yavaşça gelen araca baktım. Arazi aracı durdu ve Bex kaşlarını Claire'e çatarak dışarı çıktı. "Bir yeri çizildi mi?"

Claire omzunu silkti. "Bir şey olmaz."

Ardında bıraktıkları manzara savaşı sonrasını andırıyordu.

"Ambulans çağırmalı mıyım?" diye sordum.

"Ben aradım bile," dedi Ryan kollarını kavuşturarak.

Claire saçlarını eliyle düzelterek atkuyruğu şeklinde topladı. "Bir şey hatırlamayacaklar, bu yüzden içlerinden biri ayılana kadar buradan gitsek iyi olur." Jared'in avucuna birkaç anahtar bıraktı. "Escalade yola çıkmaya hazır. Annemin orda."

Jared kollarını Claire'in başına sararak onu kolunun arasına alıp saçlarını öptü. "Sağol bebeğim."

Claire gülümseyerek geri çekildi ve Jared'dan uzaklaştı. "Zaten canımız sıkılmıştı."

Jared, Bex'in koluna vurdu. "Tam kıvamındayım. Kudüs'e gidene kadar bekle de gör."

Jared'la Tundra'ya döndüğümüzde Jared yeniden sürücü koltuğuna oturdu. Kendimize ait bir konvoyla Providence'a gidiyorduk. Exige arkamızda ve Ducati de önümüzde giderken eve doğru yol aldık. Kız kar-

deşim ile erkek kardeşimin arasında kendimi huzurlu hissediyordum. Bir saat önceki halimden eser kalmamıştı. Geri yaslanıp derin bir nefes aldım ve gevşemeye çalıştım. Jared gülümsedi ve elini konsoldan bana doğru uzattı. Parmaklarımızı birbirine kenetledik. Yolda yanından geçip gittiğimiz değişik bölgeleri incelemeye başladım. Artık karşımıza çıkması olası şeylerden korkmuyordum. Güvende olduğumu biliyordum, o an için önemli olan tek şey buydu.

Güneş battıktan sonra Lillian'ın evine gelmiştik. Bex motorsikletini park edip kapımı açtı. İkinci sırada Claire vardı. O ve Ryan kaldırım da yürümeye başladı. Birbirlerini dirseklıyor, gülümsüyorlardı ve hâlâ mutlu, heyecan doluydular. Ryan olanlardan hiçbir şekilde etkilenmemiş gibiydi ve o an bir kez daha birbirleri için yaratıldıklarına kanaat getirmiştim.

Jared yürürken Bex'in omzuna vurdu ve ardından elimi tutarak beni oturma odasına götürdü. Lillian bizi bekliyordu ve masa çoktan hazırlanmıştı. Koca bir rosto pişirmiş ve tabağı masanın tam ortasına yerleştirmişti. Claire mutfağa giderek gözden kayboldu ve hemen sonra Bex de kendisini takip etti.

Lillian ellerindeki fırın eldivenlerini çıkardı ve sonra kollarını boynuma doladı. "şu haline bir bak! Canım benim, muhteşem görünüyorsun! Peki, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Büyük," dedim yarı şaka yollu.

"ok uzun sürmeyecek," dedi. Gülümsemesi güneş kadar parlaktı.

Lillian her zaman sevildiğimi ve evinde sevine karşılandığımı hissettirmişti. Fasulye doğarken bizimle olamayacağı için üzgündüm.

"Ah," dedi yanağıma dokunarak. "Ne oldu?"

"Yakında yola çıkacağız."

Gülümsemesi teselli eder gibiydi. "Biliyorum. Fakat bir sonraki görüşmemizde yalnızca gelinim olmayacaksın. Aynı zamanda torunumun annesi de olacaktır."

Kafamı boynuna biraz daha bastırdım ve bana daha da sıkı sarıldı. "Sanırım birkaç gün hiç ev yemeği yiyemediniz. Hadi oturalım."

Claire ve Bex masada heyecan içinde savrulan kamyonlardan bahsediyor, Ryan ise yemeğini yiyordu. Lillian rostosunu küçük parçalara ayırıyor, çocuklarının geçen günlerini anlatmasını dinlerken gülümsüyordu.

Jared da gülümsüyordu. Claire ve Bex'in, hikâyenin her cümlesini sırayla söylemesi onu eğlendiriyordu. Bir eliyle çatalını tutuyor, diğer eliyle de dizime dokunuyordu. Masada boş bir sandalye daha olduğunu fark etmiştim.

Jared'ın kulağına eğildim. "Lillian birini mi bekliyordu?"

Jared kafasını kaldırıp boş tabağa bakarak ardından omzunu silkti. "Hımm... Anne? Yemeğe katılacak başka biri daha mı var?"

Lillian'ın gözleri ışıldadı. "Evet. Geleceğinizi önceden bilmiyordum, bu yüzden ben de daveti biraz geç yapmak zorunda kaldım."

Kapı çalındı ve masadaki herkes birbirine baktı. Lillian peçeteyle çabucak ağzını sildi ve sandalyesini iterek masadan kalktı.

Yüksek topukların yerde çıkardığı tanıdık sesler koridorda yankılanıyor, oturma odasına doğru yol alıyordu.

"Ah, Nina! Kızım!" dedi Cynthia kollarını öne doğru uzatarak.

Ayağa kalktım. Beni kollarının arasına aldığı anda biraz şaşkındım. "Merhaba anne."

Cynthia bana sarıldığı kollarını gevşetip benden biraz uzaklaştı. "Olanları duydum. İyisin, değil mi?" Kafamı salladım ve konuşmaya devam etti. "Peki, ya bebek?" Kafamı bir kez daha salladım ve beni yeniden kendine doğru çekti. "Çok iyi. Gerçekten çok iyi."

Onun yemek masamızda oturup Claire ve Bex'in taraf ettiği kaos ve enkazı dinlemesi çok garipti. Yine de duyduklarından etkilenmiş görünmüyordu.

Bex tatlıları servis ettikten sonra, Lillian ve Cynthia'yı aylar boyunca görmeyeceğimizi ve her birimizin sanki böyle olmayacakmış gibi davranmaya çalıştığını fark ettim. Ryel Ailesi böyle şeylerde son derece pratikti, fakat ben üzüntümü üzerimden atamıyordum. Cynthia'yı birçok kez bana bakarken yakalamıştım. Merakını cezbeden şey şişkin karnım mıydı, yoksa birbirimizi bir daha hiç görememe olasılığımız yüzünden yüzümü ezberlemeye mi çalışıyordu, emin değildim.

Yemek sonrası uygun olduğu kadar sohbet ettikten sonra, Cynthia özür dileyerek önceden söz verdiği bir buluşmaya gideceğini söyledi. Onunla dışarıya kadar yürüdüm ve Robert arabadan inip onun için arka kapıyı açarken gülümsemeye çalıştım.

Cynthia kafasını eğip pahalı ayakkabılarına baktı ve ardından küçük bir kahkaha attı. "Daha iyi bir anne olabilirdim Nina."

Söylediği şeyle beni hazırlıksız yakalamıştı. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim, ama ne söyleye-

ceğimi biliyor olsam bile, bana konuşma şansı tanımamıştı.

"Bu benim için her zaman çok zordu. Doğuştan anne diye tabir edilecek biri değildim. İnsanların bahsettiği şu... içgüdülerim hiçbir zaman olmadı. Baban ise kucaklaşmalar ve öpücükler konusunda her zaman iyiydi. Sanırım onu bunun için kıskanıyordum." Burnunu bir mendille hafifçe sildi ve sonra bana baktı. "Seni seviyorum. Bunu bir kez olsun sorguladıysan, lütfen en içten özürlerimi kabul et."

Elini tutup hafifçe gülümsedim. Gözlerimin yaşlarla dolacağını hissediyordum. "Ben de seni seviyorum. Yakında görüşeceğiz."

Cynthia beni kollarının arasına aldığı anda, verandadan yayılan ışığın ötesindeki Robert'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördüm. Cynthia geri çekildiğinde arkasını döndü. Bir kez olsun ardına bakmadan arabanın içinde gözden kaybolana kadar topuklarını çınlattı.

Diğerlerinin meraklı bakışlarına hazır değildim. Evin arka tarafına doğru yürüdüm ve orada bulunan kirişe yaslandım. Fısıldamalar dikkatimi çektiğinde Claire ve Ryan'ın sallanan salıncağa oturmuş, gökyüzünü izlediklerini gördüm.

Claire bir şeylere kıkırdıyordu. Ryan da kolunu onun arkasına attı, fakat Claire geri çekilmemişti. Onlara bakıp gülümsedim.

"Bugün bayağı eğlendim," dedi Ryan, Claire'in vereceği tepkiyi izleyerek.

"Hiç sorma," diyerek gözlerini devirdi Claire. Ne yaparsa yapsın gülümsemesini gizleyememişti.

"En hoşuma giden kısım ise arabada yer değiştirdiğimiz andı."

"Eminim öyledir."

Kabuklaşan Şeytanlara karşı verilen savaş hakkında hikâyeler anlatıp birbirlerine sataşp gülüştüler. Claire, ne zaman Ryan'ın görüş alanına girse, Ryan'ın gözleri ışıltıyor ve bulaşıcı gülüşü masum ve neşeli bir hal alıyordu.

Ryan salıncakta geriye yaslandı ve bir kez daha sessizlik içinde oturmaya başladılar. Geceyi bölen yalnızca birkaç kıkırdamaydı. Claire ayaklarını öne doğru uzattı. Güneş yanığı bacakları, kısa şortu ve günlük pembe tişörtüyle mükemmel bir uyum içindeydi, siyah botları ise görünümünü daha "Claire"vari yapıyordu.

Ryan ensesini ovaladı. Normal bir şeyden bahsediyor gibi görünmek istiyordu. "Bir şey diyeceğim. Seyahat konusunda biraz gerginim."

Claire ona dönüp omuzlarını dikleştirdi. "Küçük kızımız korkuyor mu yoksa?"

Ryan oflayarak Claire'in iğneleyici laflarını duymazdan geldi. "Korkuyla başa çıkabilirim. Beni endişelendiren şey neler olacağı. Ya kötü bir şey olursa?"

Claire'in yüzündeki şakacı ifade yok oldu ve başını öne çevirdi. "Öyle bir şey olmayacak."

"Ama ya olursa?"

"O zaman icabına bakarım. Her zaman olduğu gibi."

"Ya bir şey olur da düzeltemezsen?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Bu yalnızca bir kere başıma geldi."

Ryan omuzlarını dikleştirdi, şimdi yüzü tamamen Claire'e dönüktü. "Babanı mı kastediyorsun?"

Claire yalnızca kafasını sallamakla yetindi.

"Daha önce bunun gibi bir şeyle savaştın mı?"

Claire uzunca bir süre duraksadı. O an yüzünü görebilmek isterdim. Ryan'ın sorularından rahatsız mı olmuştu, yoksa cevap vermeye mi korkuyordu, emin değildim.

"Hey," dedi Ryan. Claire onu görmezden geldiğinde omzuna dokundu. "Hey." Claire bu kez kafasını kaldırıp ona baktı. "Hemen arkada olacağım. Söylemek istediğim şey kendi başının çaresine bakamayacak olman değil, bunu yapabileceğini biliyorum. Sadece, eğer bir şey olursa, ben hiçbir yere gitmeyeceğim. Neye ihtiyacın olursa olsun, hep yanında olacağım."

Claire derin bir nefes aldı. "Bildiğini sanmıştım, ama belli ki bilmiyormuşsun. Jared savunmanın son hattı. Eğer onları kaybedersek başaramayız. Anlıyor musun?"

Kısa bir duraksamanın ardından Ryan kafasını salladı.

Claire konuşmaya devam ediyordu. "Nina'nın karındaki bebek en önemli şey. Onu, artık koruyamayacak ve hiçbir şey yapamayacak duruma gelene kadar korumamız gerekiyor."

"Bebek önemli," diye onayladı Ryan. "Ama benim için en önemli şey sensin."

Claire ona baktı ve ardından bakışları dudaklarına kaydı. Ryan'ın bakışları ise yumuşamıştı ve öne doğru eğildi.

Onları izlemek aniden yanlış gelmeye başlamıştı. Kaçmak için en uygun yolu bulmaya çalışarak arkamı

döndüm. Geldiğim taraf en iyi çıkış gibi görünüyordu ve geriye doğru bir adım attım.

Claire gülümsedi. "Bu kadar süre izledin. Bence biraz daha kalıp seyretmelisin."

"Ben... ben özür dilerim," dedim. Yüzüm aniden kızarmıştı.

Jared arka kapıda belirdi ve kapıyı sonuna kadar açtı. "Her şey yolunda mı?"

Ryan kahkaha atarak kafasını iki yana salladı. "Yolundaydı."

"Ah," dedi Jared yüzünde garip bir ifadeyle. Birbiri-mize baktık ve kapıdan içeri girerek eve döndü.

Claire kıkırdamaya başladı ve ardından Ryan'ın bacağına vurdu.

"Ahh!"

"Bekle," dedi Claire beni takip ederek. Bir saniye-den kısa bir süre sonra yanımdaydı ve kolunu benim-kine geçirdi. "Söylediğim şeyi gerçekten kastettiğimi biliyorsun."

"Hangi kısmını?"

Claire duraksadığında yüzü asılmıştı ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmem için çenesini aşağı eğdi. "Neler olacağını bilmiyorum. Ama Jared'ı tanıyorum ve onun B, C ve hatta D planı bile var. Yine de yolunda gitmeyen bir şey olursa başka bir çözüm bulacağız. Diğer seçenek, bir seçenek bile değil." Kafamı iki yana salladım ve Claire bana sıkıca sarıldı. "Onları bir çırpıda alt edeceğiz."

Jared elinde tuttuğu anahtarlarla Escalade'in yanın-da beni bekliyordu. "Gitmeliyiz. Daha ambara uğrayacağız."

Kafamı salladım ve ardından Claire'e dönerek el salladım. Ryan onun arkasından bize doğru yaklaşıyordu ve ellerini Claire'in omzuna dayadı. Birlikte, o şekilde dikiliyor olmaları bana o kadar doğal geliyordu ki Ryan'ın, Ryel sırrını öğrenmesinden, o ve Claire'in uyanık geçen her saniyelerini beraber geçirmesinden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlamakta zorluk çekiyordum.

"Uçakta görüşürüz," dedi Ryan yapmacık bir gülümsemeyle.

Duraksadım. "Gelmek istememeni anlarım."

Ryan kafasını iki yana salladı. "Ben bir denizciyim Nigh. Böyle şeyler için yaşıyorum."

Jared elimi tuttu ve arabaya vardığımızda içini çekti.

"Onlar için endişeleniyorsun."

"Hayır," dedi motoru çalıştırırken. "Bizim için ve eğlenecekleri bir savaş kalmadığında başa çıkmamız gereken şeyler konusunda endişeleniyorum."

On Beşinci Bölüm

Soru

Jared şehre doğru yol aldı ve ardından bizi ambara götürecek olan yola saptı. Anayoldan çıkıp çamurlu bir yola girdiğimiz an yaklaştığımızı fark etmiştim. O gece gökyüzü berraktı ve evrendeki her bir yıldız bize göz kulak olmak için gökyüzündeki yerini almış gibiydi. Rüzgâr ve hatta çekirge ya da biz arabayı park edip yürümeye başladığımızda oynaşan ağustosböceklerinin sesi dahi duyulmuyordu. Jared büyük tozlu kapının kilidini açtı ve kapıyı açarken onu takip ettim. Jared düğmeye bastı ve sonra beklemeye başladı.

Genelde on ya da yirmi dakika beklemeye alışkın biri olarak oturmaya kalkıştım, fakat kapı hızla açıldı ve Jared beni içeri çekti.

"İşte, buna hizmet derler," dedim gülümseyerek.

Jared da gülümsedi. "Geleceğimizi biliyordu."

"Zaten her zaman bilmiyor mu?"

Ambar bir tek dolunayın yaydığı ışıkla aydınlanıyor, beton kaplı yerlerde büyük gölgeler oluşuyordu. Sandaletlerim kirli yerlerde ses çıkarıyor ve bütün binada yankılanıyordu. Jared odanın diğer ucuna doğru yürürken tam ortada durdu.

Bu sefer önceki ziyaretlerimizden çok daha farklıydı. Bu kez Eli'yi hissedebiliyordum. Neredeyse kokusunu alabiliyordum. Giderek yaklaşıyordu, diğer oda-

daydı ve bize doğru geldiğini bildirmek için birtakım sesler çıkarıyordu, ama duyulan hiçbir şey yoktu. Bu yalnızca hissedilebilir bir şeydi.

Enerjisi daha da güçlendi ve birdenbire önümüzde belirdi. Üzerinde her zamanki kıyafeti vardı. Sandaletlerine bakıp gülümsedim. Hiç resmi değillerdi. İçimde ona sarılma dürtüsü vardı, yine de buna karşı koydum. Son görüşmemizde bizi korumuştı, fakat şimdi nerede durduğumuzu bilmiyordum.

Eli'nin gülümsemesi ani ve içtendi. "Merhaba Nina. Bugün etrafına inanılmaz bir ışıltı saçıyorsun. Sence de öyle değil mi Jared?"

"Evet, öyle," dedi Jared.

"Düzlemler arasında tutarsızlık var. Gelmenizi yıllardır bekliyor gibiyim. Ailenizin iyi olduğunu düşünüyorum, hımm?"

"Şimdilik iyiler," dedim.

Eli bir elini karnına götürdü ve diğer eliyle de dudaklarına dokundu. Düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. "Hımm... yakında bir seyahate çıkıyorsunuz, öyle değil mi? Bu hafta sonu gidiyorsunuz sanırım?"

Jared kafasını salladı.

Eli'nin gözleri büyüdü. "Duydum. Karanlık taraf için işleri kolaylaştırmaya niyetiniz yok anlaşılan."

Jared derin bir nefes aldı. "Endişeli görünmüyorsunuz."

Eli kahkaha attı. "Ortada şaşıracak bir şey olmayınca endişelenemiyorsun da. Biliyor musun, bir kez olsun 'Hadi canım inanamıyorum!' demek isterdim."

Güldüm ve Eli verdiğim tepkiden hoşlanarak kafasını salladı.

Jared elimi bırakıp ensesini ovaladı. "Arabayla gitmiyoruz. Havada korumaya ihtiyacımız var."

Eli dudaklarını büzdü. "Tanrı tarafsız kalacaktır."

Jared kaşlarını çattı. "Uçak düşerse onu nasıl koruyabilirim? Bu durum bize sonu gelmez sorunlar yaratabilir. Güç kesintisi, motor arızası olabilir. Ya suya düşersek ne olacak? Metrelerce yükseklikteki dalgalarla boğuşmak zorunda kalabiliriz. Fırtınaya yakalanabiliriz. Bu durum hiç uygun değil."

Eli kafasını salladı. "Doğru. Samuel'in konuyla ilgilenmesi sağlayacağım. Her şeyin adil ve eşit kalmasını sağlayacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Jared kafasını sallayarak. "Bir şey daha var..."

"Ah, artık hazırsın ha?" diye sordu Eli kaşlarını kaldırarak.

Gülümsemeden edememiştim. "Bu beni aşırı derece şaşırtacak gibi hissediyorum."

Eli'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Ben de öyle. Hatta bunu resmiyete dökmek adına 'İnanamıyorum!!' bile demeliyim. İnanamıyorum, hazır mısınız?"

Jared gülümsedi ve ardından kafasını sallayarak bakışlarını yere çevirdi. "Hazırız."

"Ne için?" diye sordum.

Eli'nin yüzündeki ifade yumuşadı. "Son soru için. Çocuk çok özel Jared. Dünya'da doğacak ilk Melek olacak. Senin de bildiğin üzere düşünebileceğinden çok daha fazla güce sahip olacak, fakat senin tek sorumluluğun karın."

Jared, Eli'nin kendisine söylediği şeyi idrak etmeye çalışarak kaşlarını çatı.

Jared'in kolunu tuttum. "Ama bebek doğduğunda korunacağını sanıyordum. Bu doğru değil mi?"

"Doğru," dedi Eli. "Ama koruyucusu Jared olmayacak. O senin koruyu meleşin."

Jared elini benimkinin üzerine koydu. "Sorunu sor Eli. Geriye kalan tek soruyu sor."

"Ona güvenebilir misin?" diye sordu Eli.

"Nina'ya mı?" dedi Jared. Aklı karışmış bir halde bana baktı.

Eli'nin bizi izlediğini görebiliyordum. Kelimelerini yumuşak bir tonda yavaşça söylüyordu. "Bir annenin sevgisi her şeydir Jared. O sevgi, bir çocuğu dünyaya getiren, bütün yaradılışı şekillendiren şeydir. Bir anne çocuğunun tehlikede olduğunu gördüğü zaman gerçek anlamda her şeyi yapabilir. Anneler çocuklarının üzerlerinden arabaları kaldırdı ve bütün bir hanedanı yok etti. Bir annenin sevgisi bilinen en güçlü şeydir. Bu sevgiye ve onun gücüne güvenmelisin. Bunu yapabilir misin?"

Jared gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Evet," dedi.

Eli kafasını salladı. "O halde planlarını gerçekleştirmek için kendine güvenebilirsin."

Vedalaşmak için Eli'ye baktım, ama çoktan ortadan kaybolmuştu. Derin bir nefes aldım ve kollarımı kocama doladım. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Yetersiz olduğunu düşündüğümünden değil, ama seyirci olma sanatında ustalığım olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Bize Kudüs'e gidebileceğimizi ve güvende olacağımızı söyledi! Her şeyin yolunda gideceğini söyledi! Onu duymadın mı?"

Kaşlarını çattı. "Bütün kontrolü sana bırakmam gerektiğini söylediğini duydum."

Gülümsedim. "Ve ben de yapacağını söylediğini duydum."

Kafasını salladı. Sinirlenmiş ve usanmış bir hali vardı. "Biliyorum. Yapacağım." Elimi tutup beni Escalade'e götürdü. Ona uyarı dolu bir bakış attığımı da göz kırptı. "Yemin ederim."

"Operasyonu benim yönetmem gerektiğini söylediğini sanmıyorum. Çocuğumuza duyduğum sevgi onu güvende tutacak. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum, çünkü kulağa çok basit geliyor."

"Aşırı kolay. Uçaktan indiğimizde bir taksi tutup sorunsuzca Kutsal Kabir'e gideceğimizi ve her şeyin planladığımız gibi gideceğini düşünmeni istemiyorum. İşler çok hızlı bir şekilde sarpa saracak."

Elini sıktım. "Bunu başarabiliriz. Başarmalıyız."

Jared yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımdan öptü. İki elimle mavi tişörtünü tutarak onu kendime doğru çektim. Karnım aramızdaki mesafenin normalden fazla olmasına sebep oluyordu, ama mümkün olduğunca yakınlaştık.

"Vay canına!" dedi Jared geri çekilerek.

Karnımı tutup kahkaha attım. "Bunu hissettin mi?"

"Elbette hissettim. Sanırım Fasulye bize bir şey anlatmaya çalışıyor, ne dersin?"

"Oğlumuz bize midesini bulandırdığımızı mı söylüyor yani?"

Jared kapıyı açarak içeri geçmeme yardım etti. "Ah, şimdi oğlumuz mu oldu?"

"Bilmem," dedim. "Hem kızım hem oğlum diyorum."

Jared kapıyı kapattıktan hemen sonra koltuğuna oturdu. Vitesi geçirdi ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle yola koyuldu.

Uzanarak koluna girdim ve başımı omzuna yasladım. Uzun süredir ilk kez bir sonraki gün içimi karartmıyordu. Eli bize umut vermişti.

Cep telefonum çaldı ve çantamda kısa bir arama yaptıktan sonra ekrana baktım. "Selam Beth," dedim.

"Şehre geleli ne kadar oldu?"

"Birkaç saat. Sana uğrayacağımı söyledim, biliyorum. Ama önce Cynthia ve Lillian'ı görmemiz gerekiyordu."

"Tamam, anladım, ama en azından arayabilirdin!"

Kaşlarımı çattım. Arkadaşlıkta her iki yönden de çuvalliyordum. "Tamam. Kendimi affettirmeme izin ver. Yirmi dakika içinde barda buluşmaya ne dersin?"

"Bar mı? Ciddi misin?"

"Evet, bir içkiye ihtiyacın olduğuna bahse girerim. Ryan ve Claire'i de arayacağım. Orada buluşabiliriz."

"Tıpkı eski günlerde olduğu gibi!" diye çığlık attı Beth. "Chad'i arayıp haber vereceğim!"

Telefonu çantama yerleştirdim ve gülümsedim. "Yüzüme kapattı."

Jared kaşlarını çatıyordu. "Bugünden sonra topluma açık mekânlarda buluşmak akıllıca mı sence?"

Pencereden dışarı baktım. "Burası benim çöplüğüm. Onlara meydan okuyorum."

Jared kıkırdadı ve ellerimi tutarak parmaklarımı öptü. "Gözü pekken, çok çekici oluyorsun."

İltifatı karşısında sııttım ve bara giden yolda yanından geçip gittiğimiz yerleri seyrettim. Arada bir Jared'a bakıyordum. Tanıştığımızdan beri pek değişmemiştir. Hâlâ daha üç yıl önce, o bankta yanıma oturan uzun, sarışın, dünya starı gibi yakışıklı olan adamdı. Göğsü ve kolları hareket ettiğinde dikkatimi çekiyor, mavi gözleri duraksamama sebep oluyordu. Hayatım şu ankinden daha fazla kontrolden çıkamazdı, fakat bunu hiçbir şeyle değiştirmek istemezdim. Başka bir hayatı yaşamak zerre kadar ilgimi çekmiyordu. Hayatımız için savaşmamız gerekmesine rağmen istediğim her şeye sahiptim. Her şeye umutsuzca âşık olduğum adamla sahiptim. Tehlike, stres ve korku buna değermiydi? Sonuna kadar değerdı.

Barın etrafı üniversitedeki ilk yılımdan bugüne dek giderek kötüleşmişti. Sokaklar daha da kararmış ve kapının önünde üniversite öğrencilerinin toplaşması gerekirken yüzünde hüznünlü ifadeler bulunan daha yaşlı insanlar doluşmaya başlamıştı. Jared arabayı sokağın diğer tarafındaki otoparka park etti. Çamur birikintilerinin arasından neredeyse sekerek geçerken kapıda duranların bakışlarını görmezden geldim ve Jared'ı bara soktum. Barın arkasındaki kişi Tozzi değildi. Onun yerinde uzun sarı saçları olan bir kadın duruyordu. İçeri girdiğimizde selam vermemiştir.

"Sanırım yönetim değişmiş," dedi Jared bir masa bulurken. "Tahminimce Beth de buraya uzunca bir süredir gelmemiş. Yoksa başka bir yere gitmeyi önerirdi."

"Çok ayıp ediyorlar. Brown'daki hatıralarımın bir kısmı burada."

Jared dirseklerini masaya dayadı, gülümsüyordu. "İlk dans ettiğimiz gecedен mi bahsediyorsun?"

Yanağımı avuçlayarak masanın karşı tarafına cilveli bir bakış attım. "Tam da o gecedен bahsediyordum. Evet."

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki başka bir yerde buluşmak isteyip istemediğini sormak için Beth'e mesaj atmak zorunda kalmıştım. Jared yanımdayken nerede olursa olsun kendimi güvende hissediyordum. Chad'in cüssesi de yadsınacak kadar küçük olmamasına rağmen Beth'in buradayken kendini güvende hissedeceğine ihtimal vermiyordum.

Mesaj attıktan saniyeler sonra Beth ve Chad kapıyı iterek içeri girdiler. Etrafa bakınırken Beth'in gözleri kocaman açılmış ve ancak Jared'la beni gördüğünde rahatlamıştı. Bize doğru el salladı ve Chad'i aceleyle masamızın olduğu küçük köşeye çekti.

"Buraya ne olmuş böyle?" dedi Beth.

Masaya doğru eğildim. "Gitmek ister misin?"

"Neden?" dedi Chad göğsünü şişirerek. "Biraz içmeye hazırım ben."

Siparişlerimizi verdikten sonra Claire ve Ryan bar kapısından içeri girdi.

İçeride oturan adamlardan bir tanesi ıslık çaldı ve hemen sonra Claire'in poposuna bir şaplak attı. Claire aniden durdu ve ince topuklu ayakkabısıyla adamın oturduğu sandalyeyi tekmeledi. Sandalye paramparça oldu ve üzerindeki de yere kapaklandı. Ne Claire ne de Ryan arkasına bakmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi bize doğru yürümeye devam ettiler.

Yere düşen adamın masasındakilerden bir tanesi ayağa kalktı ve ardından Jared da ayağa kalkarak 1,90'lık boyuyla rakibine meydan okudu. Odanın diğer tarafından bile korkutucu görünüyordu. Öteki adam hızla yerine oturduğunda Jared da aynısını yaptı.

"Bir yere girişin hep sorun," diye homurdandı Jared.

"Kıyafetimde parmak izinin çıkmasına asla izin vermem."

"Suni deri giyersen olacağı bu," diyerek sataştı Ryan.

"Bu suni deri değil," dedi Claire dişlerinin arasından. Buz mavisi gözleri neredeyse beyaz saçlarının arasından parlıyordu ve içimden sessizce Fasulye'nin de ona benzemesi için dua ettim. Elbette biraz daha şirin olarak. Fakat fiziksel olarak bakıldığında Claire bir dişi olarak mükemmeliyetin bir örneği idi.

Beth bize Titan'daki duygu yüklü havadan, dedikodulardan ve Grant'ın her şeyi nasıl idare ettiğinden bahsetti. Beth konuştuğu içeri daha da ısınıyor, bara motorsikletleri olan pasaklı ve pejmürde insanlar giriyordu. O kadar gürültüde Beth'i duymak Chad için gittikçe zorlaşıyordu ve ben de aynı sorunu yaşıyor-muş gibi görünmeye çalışıyordum. Yoksa bana göre Beth doğruca kulağıma konuşuyor gibiydi.

Bir kavga çıktığında Jared ayağa kalktı. Her an tetikteydi, etrafımızı saran kalabalığın Şeytanlar için kabuk olmasını bekliyordu. Kavga edenler dışarı çıkana kadar boğuşmayı seyrettim ve ardından nefes aldım. Jared haklıydı. Kendime olan güvenim çok fazlaydı. Claire ve Ryan'la birlikte güçlenen korumaya rağmen.

içerdekiler Şeytanlar için kabuğa dönüşür de biz kavga etmek zorunda kalırsak Chad ve Beth kolayca zarar görebilirdi.

"Belki de başka bir yere gitmeliyiz," dedim.

"Bence de," dedi Beth aceleyle.

"Ben hesabı ödüyorum," dedi Jared.

Claire gözlerini devirdi. "Bebek gibi korkuyorsunuz."

Beth ve ben, Claire ile Ryan'ı masada bırakarak kapıya doğru yürüdük. Birkaç adım sonra durup Jared ve Chad'in hesabı ödemesini bekledik. Chad, Jared'ın söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Gülümsedim. Jared'ın bizden olanlar dışında birileriyle sosyalleşmesini görmek beni son derece mutlu ediyordu. Bu onu... biraz daha insan yapıyordu.

Sırrımızı bilmeyen insanlarla zaman geçirmek beni rahatlatıyordu ve görünüşe göre aynı şey Jared için de geçerliydi. O an gerçeği Beth'den saklamaya karar verdim. Bunu yalnızca onun güvenliği için değil, aynı zamanda kendi akıl sağlığım için de yapıyordum.

"Karnın gerçekten kocaman olmuş!" dedi Beth karnımı göstererek.

İçgüdüsel olarak elimi karnıma götürdüm. "Delice, değil mi? Sanki bir gecede büyüdü."

O an başka bir kavga daha çıktı. İnsanlar birbirlerine yumruklar ve tekmeler savuruyordu. O karışıklıkta ümitsizce Jared'ı bulmaya çalıştım, ama ileriye görebileceğim ufak bir açıklık olduğu an barın yanında olmadığını fark ettim.

Bizim için en güvenli yerin barın dışı olduğunu bildiğim için aceleyle kapıyı açıp Beth'i dışarı çektim.

Kavga kaldırırma kadar taşı ve Beth ile biraz daha geri çekildik. Onu zarar görmeyeceği bir mesafede tutmaya çalışıyor, ara sokağa giderek elinden çekiştiriyordum.

“Çok garip, ama karanlıkta kendimi daha güvende hissediyorum,” diye fısıldadı Beth.

Bağırışmalar ve kırılan camların sesleri duyuluyordu. Olduğum yerde kalmaya karar verdim. Jared ve Chad’in gelmesini bekledik, fakat dakikalar geçip gidiyordu ve paniklememeye çalışıyordum. O sırada bardan çıkmaya çalıştıklarını hayal ediyor, her an köşeyi döneceklerini düşünüyordum.

İki binanın arasındaki küçük alan bulunduğumuz yere fazla ışığın girmesini engelliyordu. Omurgamdan aşağı doğru inen bir ürperti hissettim ve tüylerim diken diken oldu. Ara sokağın iki ucundaki gölgelerden gelen fısıltı sesleri işitiliyordu.

Beth’in elini sıktım. “Gidip neler olduğuna bir bakmalıyız.”

Beth kafasını salladı. Bir adım attıktan sonra olduğumuz yerde donup kaldık. Barda gördüğüm bir adam yolda dikilmişti ve gözleri simsiyah bilyeler gibiydi. Ağzı hareket etti, ama değişik bir dilde konuşuyordu. Daha önce hiç duymadığım bir dildi bu.

Beth şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi ve beni de beraberinde çekerek bir adım geri gitti. Siyah metal bir kapı açıldı ve barmen dışarı çıktı. İfadesiz yüzü ve siyah gözleri onun da kabuklaştığını gösteriyordu.

“Kahrets...” Beth konuşmaya başladı, fakat onu çöp kovasının yanına, duvara doğru ittim.

“Tamam, sorun yok. Jared ve Chad her an gelebilir,” dedim. Döndüm ve savunma pozisyonuna geçtim.

İki kabuk bana yaklaştı. Kadının yüzünde korkutucu bir ifade ve elinde de bir bıçak vardı.

"Chad!" diye çığlık attı Beth. "Ara sokaktayız!"

"Yardım edin!" diye bağırdım. Dışarıdaki kavgadan yükselen sesler kulağıma gelmeye devam ediyordu. Birinin bizi duyması oldukça zordu, zaten biri duysa bile, yardımımıza koşmayacaktı. Jared'm diğer kabuklarla baş etmeye çalıştığını fark ettim, yoksa çoktan yanımıza gelmiş olurdu. Kabuklar daha da yaklaştı ve kendimi kavga etmeye hazırladım.

"Kahretsin," dedim.

Kadın üzerime atıldığında kenara çekildim ve dizine tekme attım. Kafası, Beth'in ayaklarının biraz ilerisindeki betona çarptı. Beth elleriyle ağzını kapayarak korkuyla bağırdı. Barmen kadın tekrar ayağa kalktı. Alnından kanlar damlıyordu ve Beth'e doğru bir adım attı. Çöp kutusunun yanından bir odun alıp iki elimle savurdum. Kadın bir kez daha yere düştü ve bıçağı asfalt zeminde yuvarlandı.

Beth ileri atılarak bıçağı aldı ve titreyen eliyle bıçağı önüne doğru savurdu. "Ona yaklaşayım deme," dedi. "O hamile!"

Adam gülümsedi ve bir kez daha anlaşılmasın şeyler söylemeye başladı. Bana doğru koştuğunda zıpladım ve ayaklarımla vurarak son sürat duvara çarpmasına sebep oldum. Kendini topladı ve saldırdım. Elleri mi yumruk yaptım ve yüzüne defalarca vurdum. İki elimle deri ceketini tutup onu yere savurdum. Ayak bileğimi tuttu ve çekiştirerek ayaklarını yerden kesti. Saniyeler içinde yeniden ayağa kalkmışım. Hazırdım.

Sezgilerim bir kez daha güçlendi, başka tehlikelerin

de yaklaştığını haber veriyordu, ama artık çok geçti. Gölgelemin içinden biri çıktı ve kolunu boynumun etrafına doladı.

"Onu rahat bırak!" dedi Beth elindeki bıçakla bize doğru koşarken.

Elimi ona doğru kaldırdım. "Duvarın yanında kal Beth!"

Aklı karışmış bir halde olduğu yerde kalakaldı ve kafamı arkaya savurarak kafamı saldırganın burnuna geçirdim. Diğer adamı görmek için döndüm. Bu daha güçsüz ve zayıftı. Yerde yatıyordu. Yanaklarında ve alnında kan vardı.

Daha güçlü olan adam elinde bir odunla bana yaklaştı. Kolumu kullanarak odunu elinden düşürmesini sağladım ve elimi tersini boğazına geçirdim. Tıpkı Claire'in yaptığı gibi etrafımda döndüm ve kafasına vurdum. Dizlerinin üzerine düştü. Elim geri çektim ve çenesine yumruk attım. Bununla birlikte bilincini kaybetti.

Güçsüz olan adam bana arkadan tekme attı ve yere düşerken ellerimi yere dayayarak yere kapaklanmaktan kurtuldum.

"Hayır! Nina!" diye çığlık attı Beth.

Döndüm ve adamı tekmelemeye, ona vurmaya başladım. Sonunda yüzüme vurduğunda sokağın ortasına gelmiştik. Bana vurmaya başarmış olmasından dolayı yarı şaşkın ve canım acımadığı için de yarı şaşkırmış haldeydim ve duraksadım. Bunu fırsat bilen adam karnıma vurmaya hazırlandı. Annelik içgüdülerim beni ele geçirincede, içimde kabaran büyük öfkeyi hissettim. Kenara çekildim ve yumruğunu duvara geçirdi.

Savunmasız olduğunu görerek harekete geçtim ve rseğimi boynuna geçirdim, ardından bir elimle onu ıldırıp tüm gücümle bağırarak diğer duvara fırlatm.

Yere yuvarlandı ve bir daha ayağa kalkmadı. Beth bana doğru koşup kollarını bana doladı. Kalp ıtışını duyabiliyordum. Nefes nefese kalmıştı.

Jared ve Chad köşeyi döndüğünde ikisinin de üstü başı dağınıktı. Jared'ın yüzündeki korku dolu ifade yerini rahatlamaya bıraktı ve omuzları çöktü.

Chad'in gözleri kocaman açılmış, nefesleri sıklaşmıştı. "Beth!" diye bağırdı yerde yatan adamların arasından ona doğru koşarken.

Beth beni bırakarak Chad'in kollarının arasına koştu ve anında ağlamaya başladı. Chad o an yerde yatanların farkına vardı ve gözlerimin içine baktı. "Neler oldu böyle?"

Beth elini kaldırdı. "Söyleme," dedi burnunu çekerek. Burnunu kuruladı ve bana doğru bir adım attı. "Seni seviyorum, ama lütfen bütün bunları nasıl yaptığını söyleme. Gerçekten bilmek istemiyorum."

"Ama ben istiyorum," dedi Chad.

"Bilmesen daha iyi," dedi Jared onun yanından geçerken. Bana uzandı ve kollarına atıldım. "Herkes kabuktu. Kapaıya ulaşmak sonsuza kadar sürdü!"

"Çok kötü. Çünkü bir daha buraya asla gelmeyeceğiz," dedi Chad başını iki yana sallayarak. "İçerisi suçlu ve kavgacı tiplerle dolmuş."

"Claire ve Ryan nerde?" diye sordum.

Chad gözlerini devirdi. "Temizlik yapıyorlar. Bence eğleniyorlar."

Köşeyi döndüğümüzde Claire kollarını kavuşturmuş, yalnız başına bekliyor ve Ryan da kendi cüssesinin iki katı olan bir adama kafa atıyordu.

"Polis her an gelebilir," dedi Jared.

"Biliyorum," diye cevap verdi Claire. "Ama şu an onu inanılmaz çekici buluyorum."

Jared gözlerini devirdi ve beni sokağa çıkardı. Beth ve Chad de peşimizden geldi. Otoparka ulaştığımızda Chad derin bir nefes aldı. Elleri, Beth'inkiler gibi titriyordu. Onlar için üzülüyordum. Bizim sorunlarımıza dahil olmayı hak etmiyorlardı.

"Beth," dedim altdudağımdaki kanı yalayarak. "Biz gidiyoruz."

Gözlerini kocaman açtı. "Yine mi? Ama daha yeni döndün."

"Titan'da beni idare etmeni istiyorum. Grant'la birlikte çalış. Bütün bir yaz gelmeyeceğiz."

Beth, Chad'den ayrılarak kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Tek bir şey bilmek istiyorum, iyi olacak mısın?"

Gülümsedim. "Evet."

Kafasını salladı, derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "O halde ben her şeyle ilgileneceğim."

"Biliyorum."

On Altıncı Bölüm

Cehenneme Uçuş

Ellerim titriyordu. Dördüncü kez kemerimi takmaya çalışırken metal parçası şingirdiyor, Claire iki adım ötede durmuş, çantasını başımızın üstündeki dolaplara yerleştiriyordu. Jared dışarıdaydı. Valizleri ayarlıyor, uçuş öncesi kontrollerin en az üç kez yapıldığından emin oluyor, her ayrıntının üzerinden defalarca geçiyordu. Arkalarda Ryan'la şakalaşan Bex'in boğuk sesini duyuyordum. Gergin olduğu sesinden belli oluyordu ve yok saymaya çalışsa bile gergindi.

Güneş batmıştı ve yaz yağmuru sebebiyle asfalt pist parlıyordu. Jared her yana emirler yağıdırıyor ve sorulara cevap veriyordu. Yüz ifadesi haşindi. Uçuşumuza planlayarak gerginliğinin bir kısmını atacağı için memnundum.

"Ah, Tanrı aşkına Nina! Bana bırak," dedi Claire kemerimi bağlarken.

İçimi çektim, kafamı sallayarak teşekkür ettim. Kemerimi bağladıktan sonra Bex ile Ryan'ın yanına gitmek için yanımdan ayrıldı. Kafamı koltuğa dayadım ve derin bir nefes aldım. Jared'ı izlerken sinirlerim yatışıyordu. Bu yüzden gözümü camdan ayırmamaya çalıştım.

Jared'ın yanına karanlık bir silüet yaklaştı. Kim! Mutsuz görünüyordu ve Kudüs'e kadar bizimle gele-

ceğini fark ettiğimde endişe seviyem iki kat artmıştı. Onu resmen terk etmiştik. Yardım edeceğimize söz vermemize rağmen yalnız başına savaşmak zorunda kalmıştı. O bize yardım etmişti ve bizse o uykusuz geceler geçirip amcasını kaybederken olanları görmezden gelmiştik. Bana söyleyeceği şeylerden çekiniyordum. Ve uçuş sırasında hem bana bağırıp çağırmak için hem de beni mahcup etmek için yeterince zamanı olacaktı.

Elini uzattı. Fasulye'nin bana verdiği yetenekler sayesinde mutsuz sesini duyabiliyordum.

"Kitap."

Jared, Şeytanın Doğumu'nu Kim'in ellerine bıraktı. "Bana inanmadığınızı biliyorum, ama çok üzgünüm."

"Sana inanıyorum." Sesi yorgun geliyordu. Tanıdığımız eski Kim de eski hayatlarımız gibi yok olup gitmişti. Kitabı aldı ve göğsüne bastırdı, ardından cep telefonunu çıkardı. Uçağın merdivenlerini çıkarken içini çektiğini duydum.

"Baba, kitabı aldım. Uçak on dakika içinde kalkacak." Telefonunu kapattı.

Gözyaşlarımı sildim.

"Ne oldu?" diye sordu Bex omzuma dokunarak. "Hasta mısın? Hasta görünüyorsun."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Bu, Jared'ın neler hissettiğini ele veren hareketlerinden bir tanesiydi. Bex, Jared'ın yerine oturdu ve elime dokundu. "Yanında Şeytan kovucu Kim, üç Melez ve özel kuvvetlerde savaşmış bir polis var. Son zamanlarda senin de tam bir baş belası olduğunu söylemeye gerek yok sanırım."

"Bex," diye uyardım.

"Pardon. Anneme söyleme."

Kim uçağa bindi. Kıyafetleri kirli ve kırıktı, ince bedenine büyük geliyor ve bir zamanlar yumuşak kahverengi bakan gözlerinin altındaki siyah halkalar yaraya benziyordu. Yanında yalnızca kitap ve cebindeki telefon vardı. Ne valiz ne de çanta getirmişti. Bir amacı vardı, yalnızca bir amacı vardı ve onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bakışlarımız kesişti ve donup kaldı. Ryan yanımdan geçerek ona yaklaştı. Bir süre bakiştılar, fakat kimse konuşmadı. Ryan onun kemikli yanağını öptü ve Kim de ona yaslandı. Ryan bir müddet onu sıkıca tuttu ve geri çekilmeden bir süre ona sarıldı. Bana yaklaşıırken koltuklara tutunarak ilerliyordu.

"Selam," dedi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Söyleyeceğim hiçbir şey yeterli gelmeyecekti. Onunla konuşmayı hak etmiyordum.

Bex ayağa kalktı ve Kim'in oturduğu yere geçmesine yardım etti. Kim yüzünü bana doğru çevirdi ve çenesini aşağı indirdi. "Seni suçlamıyorum."

Dudaklarımı iyice kapadım. Özür dilemek hakaret etmek gibi olacaktı. Yapabildiğim tek şey doğruca gözlerinin içine bakmaktı.

"Suçlamıyorum. Sadece... birkaç dakika içinde uçak düşerse ve alevler içinde kalırsak diye söylemek istedim."

Söylediklerine inanamadığımı gösteren gözlerle ona baktım. Birden dudakları ani bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve göz kırpıp yanımdan ayrıldı.

Tekrar koltuğuma yaslandım ve derin fakat çok da rahatlatıcı olmayan bir nefes aldım. Uçağın içindeki ufak kalabalık dağılmıştı ve Jared kalkmadan önce son kez uçağı kontrol etmişti.

“Tamamdır,” dedi Jared hepimize bakarak. “Uçak kalktığı andan inene kadar Tanrı’nın merhametindeyiz.”

Ona doğru uzandım ve elimi tutarak yanımdaki koltuğa oturdum. Parmaklarımı öptü ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika boyunca bekledim, fakat ne hareket ediyor ne de konuşuyordu. Dönüp Bex ve Claire’e baktım. Onların da gözleri kapalıydı. Bex dua ediyordu.

O an suçluluk duygusuyla dolup taşım. Onların uçakta olması gerekmiyordu. Bex’in de gelmesi gerekmiyordu. Eğer Cehennem bir şey yapar da uçak düşerse bunu engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Neden uçakta olduklarını sorgulamadıklarını biliyordum ve bunu bilmek kendimi daha da kötü hissetmeme sebep oluyordu. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için diye düşünüyorduk ve uyumsuz ailemizin birbiri için yapacağı şeyler beni ağlatıyor, gözyaşlarına boğuyordu.

Jared yanağımdan süzülen bir damlayı kuruladı. “Hazır mısın?”

Gülümsemeye çalışarak kafamı salladım. “Ben bunun için doğdum, öyle değil mi?”

“Hepimiz bunun için doğduk.”

Motorlar çalıştı ve tekerlekler dönmeye başladı. Kapatış ışıkları kalbimden iki kat hızlı yanıp söniyordu.

“Sakinleşmeye çalış,” diye fısıldadı Jared. Ses tonu söylediklerine kendisinin de inanmadığını gösteriyor-

du. Sonuçta sözlerinin yalnızca sözde kalacağını o da biliyordu.

Uçak kalktığı an hayatta kalma şansımızın arttığını bilerek yaklaşan ölümümüzü bekliyorduk. Kudüs'e olan uçuş çok uzun sürecekti. Her bir türbülans ya da en ufak gürültüde düşüyor olduğumuz korkusunu yaşamamız için oldukça uzun bir zamandı.

Aileme bakmak için arkama döndüm. Claire ve Ryan sessizce bir şeyler konuşuyordu. Bex, Kim'in yanına oturmuş, tırnaklarını kemiriyor ve Kim de boş gözlerle önüne bakıyordu. Tekerlekler hızlanırken motorlardan gelen ses yükseldi. Pilot uçağı piste soktu ve kısa bir duraksamanın ardından uçak harekete geçti. Tekerleklerin aniden hızlanmasıyla koltuğumda hızla geriye yaslandım. Pistteki bütün kusurları ya da kanatlardaki rüzgâr direncini hissetmemeye çalışarak gözlerimi kapadım. Yeni güçlerim inanılmazdı ve yeri geldiğinde hayatımı kurtarmasına rağmen ilk kez onları bir süreliğine devre dışı bırakmak istemiştim.

Giderek hızlanıp pistin sonuna yaklaşırken küçük tekerlekleri ve o hızla nasıl oluyor da çalılara ya da binalara çarpmadığımızı düşünüyordum. O noktada daha biz havalanmadan olabilecekler aklıma gelip duruyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Providence'tan ayrılmadan önce kalp krizinden öleceğimi düşünüyordum.

"Nina," dedi Jared yumuşak bir ses tonuyla. Kulşıma doğru eğildi ve dudakları tenime değdi. Kolumu kendine dolayarak boynumu öptü. Tişörtünü tuttum. Eklemlerim beyazlamıştı. Kocamın kollarının arasında olduğum için biraz olsun rahatlamıştım, fakat kontrolden çıkabilecek onlarca şey vardı.

"Korkuyorum," dedim kekeleyerek.

"Biliyorum." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve çenesini aşağı eğdi. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Başaracağız. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Tutamayacağın sözler vermeye başlama."

Beni sert ve anlamlı bir şekilde öptü. Bunun gibi bir öpücükle kendimi kaybedebilirdim, fakat uçak havalandırmak üzereydi, artık büyük ve kolay bir hedef haline gelmiştik.

"Nina, inançlı olmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Birisinin bunun için bana bir sebep göstermesi gerek. İncim kalmadı." Uçak keskin bir dönüş yapmadan biraz daha yükseldi.

"Ne kadar yol aldığımıza bir baksana," dedi gülümseyerek. Beni rahatlatmaya çalışıyordu, ama gözlerinin ardındaki korkuyu görebiliyordum.

Yüzümü boynuna gömdüm ve Jared'a sıkıca sarıldım. Tuzığa düşürüldüğümüz hissi ve Jared'ın hükmedemeyeceği tek yerde ölüm kapanına sıkışmışlık duygusundan kurtulmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapadım.

Uçak sorunsuzca yükselmeye devam ediyordu. Aşağıda kalan ışıklar, ateşböceği kümeleri gibi parlayana dek giderek küçülmüştü. Şimdi karada kalan her şey siyah ve belirsizdi.

Jared eski şehrin bir haritasını çıkardı ve yayarak kucağına koydu. Kutsal Kabir'e giden çeşitli yolların rotasının üzerinden parmağıyla geçti ve ardından içini çekti. "Keşke önden birini gönderecek kadar zamanımız olsaydı. Savaş alanını şekillendirmek için."

Boştaki eline dokundum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bir yolunu bulacağıız."

Duraksadı. "Askeri jargonla konuştuğum için özür dilerim. şu an öyle bir moddayım."

"Anladım," dedim. Çektiğı acı görülebilir düzeydeydi. Üzerindeki baskı onu tüketiyordu.

Bakışlarını yavaşça ona dokunan elime çevirdi ve aynı şekilde gözlerini kapadı. Derin, kararsız bir nefes aldı ve sonra ciğelerindeki havayı boşalttı. "Seni kaybetmekten ölesiye korkuyorum. Rotalar, plandaki son dakika değışiklikleri, yolunda gitmemesi olası her şey bir saniye olsun aklımdan çıkmıyor. Seni çok seviyorum Nina. Çocuğumuzu çok seviyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratma korkusu o kadar ağır ki delirecek gibi hissediyorum."

Yüzüne bakmak için olduğum yerde döndüm. Göz göze geldik ve hissettiklerim yüzünden gözlerim doldu. "Sana inanıyorum Jared. Ne olursa olsun, neyle karşılaşsak karşılaşalım, doğru şeyi yapacağını biliyorum." Elimi şişkin karnıma götürdüm. "İkimiz de sana inanıyoruz."

"Claire orada bayağı zaman geçirdi." Döndü ve Claire'e bize katılması için işaret etti.

"Ben-Gurion Havalimanı'na ineceğiz," dedi haritada bir noktayı işaret ederek.

Claire kafasını salladı. "Orası Kudüs'ün merkezine kırk beş kilometre uzaklıkta. Buradan batıya, Nesher'e doğru gideceğiz ve sonra sağı dönüp buraya, şu yola gireceğiz."

Jared parmağıyla yolu takip etti ve kafasını iki yana salladı. "Ama bu anayol. Başka yolları denememiz gerekmez mi?"

Claire omzunu silkti. "Bence buradan gidelim Jared. Hangi yolu kullanırsak kullanalım, karşımıza çıkacaklar."

Kaşlarını çattım. "Bunu duymak kendimi hiç de iyi hissettirmedim."

Claire kaşlarını kaldırdı. "Nina, kendini buna hazırlamalısın. Televizyonda izlediğin bütün o savaş filmlerini düşün. Gürültüyü, silahları, etrafımızda havaya uçacak şeyleri... Bize ateş edecekler, bizi takip edip uçak yere indiği andan itibaren canımızı almaya çalışacaklar. Her şeyi dinlemeli, odaklanmalı, emirlere uymalısın. Aksi takdirde başaramayız. Anlıyor musun?"

Tarif ettiği savaş alanını idrak etmeye çalışırken kafamı salladım.

Bakışlarını gözlerimden haritaya çevirdi. "Bu tünel sorun çıkarabilir. Oraya geldiğimizde başka bir yola sapabiliriz," diyerek bir noktayı gösterdi, "ve şurada tekrar anayola bağlanıp paralı yolu atlayabiliriz."

"Eski şehre vardığımız anda özgür olacağız. Kutsal Kabir hemen girişte," dedi Jared. Parmağıyla dudaklarını ileri geri hareket ettiriyor, bu sırada aklından geçen milyonlarca şeyi düşünüyordu.

Haritaya dalıp giderek farklı yolları, binaları ve kör noktaları tartıştılar. Bu kez İngilizce konuşacak kadar kibar davransalar da konuşmalarının yarısı Black Swan, Belay ve Schwerpunkt gibi terimlerle doluydu.

Claire kafasını iki yana salladı. "Yeni tüfeği getirdim. Ryan ve ben geride kalıp sizi koruyabiliriz."

Jared bir süre düşündükten sonra kafasını hayır anlamında iki yana salladı. "Çok riskli. Ya tuzağa düşürülürseniz?"

Claire kaşlarını çattı. "İşte buna hakaret denir."

"Yalnızca sen olmayacaksın Claire. Arkasını kollaman gereken iki kişi olacak."

"Biliyorum, ama Ryan..."

"Claire?"

Claire'in omuzları pes ettiğini belirtir şekilde aşağı çöktü.

"Kimseyi arkada bırakmayacağız. Birlikte kalıp birlikte hareket edeceğiz."

"Pekâlâ."

Sonraki saati B, C ve Z planları üreterek geçirdiler. Şu köşede bir şey olursa bu sokağa sapacak, bu binaya girecek, şu çatıdan atlayacaktık. Yoğun nüfuslu alanlardan ne olursa olsun uzak duracaktık, fakat Kutsal Kabir, Eski Şehir'in merkezindeydi ve popüler bir uğrak noktasıydı. Savaşımız, güven içinde mezara ulaşana kadar sona ermeyeceğe benziyordu.

Titredim. Bir insanın kendini bir mezarın içinde güvende hissetme fikri bir türlü aklıma yatmıyordu, fakat o mezar aynı zamanda Cehennem'in giremeyeceği tek yerdı. Kitapsa bunun kanıtıydı. Arkamı döndüğümde Kim'in elindeki kitaba gözlerini dikerek baktığını gördüm.

Ona baktığımı hissetti ve bakışlarını bana çevirdi. Anında utanmıştım, ama arkadaşım gibi davranarak hafifçe gülümsedi. Bunu yapmak onun için olağanüstü bir şeydi ve gülümsemesi boş gözlerle kitaba bakmaya devam etmeden önce, yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

Claire ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "İnmemize altı saat var. Gidip silahları hazırlayacağım."

Daha koridorun yarısına bile gelmeden uçak titre-meye başlamıştı. Claire kafasını salladı. Jared bakışla-rını bana çevirdi ve arkasına döndü. Claire şimdi iki yanındaki koltuklara tutunuyordu.

"Büyük ihtimalle bir türbülans," dedi Ryan.

O an uçak şiddetle sallanarak üstümüzdeki dolap-lardaki eşyaların yere düşmesine sebep oldu. Işıklar titreştiğinde bir elimle karnıma sarıldım ve diğeriyle de Jared'ın kolunu tuttum. Kokpite doğru yürüyen Claire'in yüzü yanıp sönen ışıklarla aydınlanıyordu.

"Türbülansa mı girdik?" diye bağırdım. Motorlar daha önce duymadığım bir ses çıkarmaya başladı ve uçağın hızla düşüşe geçtiğini hissettim. Uçak bir kez daha alçaldı ve ardından düzeldi. "Jared?" dedim ba-ğırarak.

"Claire icabına bakacak," dedi elimi tutarken.

Kabin karardı ve kırmızı acil durum ışıkları uçağın gövdesi boyunca korkutucu gölgeler oluşturdu. Yine sert bir düşüşün ardından yukarıdaki oksijen maske-leri çıktı.

"Bu basıncın düştüğü anlamına gelmiyor mu?" de-dim panikleyerek.

Jared pencereden dışarı bakmak için eğildiğinde ben de aynısını yaptım. Aşağıda yalnızca karanlık var-dı. Ne parlayan ateşböcekleri ne de en ufak bir trafik çizgisi görünüyordu ve ay ışığı altımızdaki dalgaları aydınlatıyordu. Suya düşmekten yalnızca birkaç kilo-metre uzaklıktaydık.

"Nina!" dedi Jared kemerimi çözerken. "Benimle gel. Acil çıkış kapısını açacağım ve sana söylediğimde atlayacağız."

"Ne?" dedim. "Uçaktan mı atlayacağız? Delirdin mi sen?" Gözlerindeki korkuyu görmüştüm ve ilk kez çaresizlik yüzünden bir karar verdiğini anlamıştım.

Claire kokpitten koşarcasına çıktı ve Jared'a bakarak kafasını iki yana salladı.

Jared elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Konuşmadan önce acil çıkış kapısına ulaşmıştık. Jared iki eliyle kapı kolunu kavradı, fakat harekete geçmeden onu dururdum.

"Hemen atlamalıyız!" diye bağırdı Jared.

Kafamı iki yana salladım. "Yapamam."

"Yapabilirsin!"

Bex, Kim, Ryan ve Claire'in korku dolu yüzlerine baktım.

"Neden orda oturup duruyorsun," diye bağırdı Claire. "Bize yardım et! Lanet olsun!"

Jared'ın kolları gücüm karşısında gerildi, ama kolu çekmesine engel olmakta son derece kararlıydım.

Gözlerimi kapadım ve sesleri duymamaya çalıştım. "Bize yardım et," diye fısıldadım. "Yardıma muhtacız."

On Yedinci Bölüm

Varış

Uçağın gövdesi, deprem olurcasına sallanıyordu. Motorlar uğulduyor ve uçak siyah sulara doğru inerken oksijen maskeleri öne doğru fırlıyordu.

Claire bir çığlık kopardı. Gözlerimi açmaya korkuyordum, onun çığlık atmasına sebep olan hayal edilemez dehşeti görüp görmeme konusunda kararsız kalmıştım. Tek gözümü ve ardından diğerini açtım. Loş kırmızı ışıktaki Claire'in küçük kollarının siyah ve büyük bir silüete sarıldığını görebiliyordum. Hemen sonra ışıklar normale döndü ve sarsıntılar anında sona erdi. Motorlar uğuldamayı kesip olması gerektiği gibi çalışırken uçak da düzeldi.

Jared kapıyı açmayı bırakıp ayağa kalktı ve vücudundaki her bir kas teker teker gevşerken yavaşça hareket etti.

Bex de ayağa kalktı. "Tam zamanında!" dedi önündeki koltuğa gömülerek. Kendini topladıktan sonra Kim'e döndü.

"İyi misin?"

Kim'in ifadesi değişmemişti. "Neden?"

Bana göz kırptığında bütün yüzüme engelleyemediğim bir gülümseme yayıldı. Onda arkadaşımın izler görmeye başlıyordum.

Samuel geniş gülümsemesi ve teniyle tezat oluşturu-

ran beyaz dişleriyle koridorun önünde dikildi. "Özür dilerim. Olanları tarif edebilmenin en iyi yolu bazı kırımızı şeritlerden geçtiğimi söylemek olacak sanırım."

Claire, Samuel'i bıraktı ve neşeyle koluna vurdu.

Jared koridorda yürüdü ve sonra duraksadı. Samuel kollarını iki yana açtı ve Jared kollarının arasına koşarak onu kucakladı. Samuel yüksek sesle kahkaha atarken sesi kabindeki bütün boşlukları doldurmuştu. Ryan eğilip kulağıma bir şeyler fısıldayana ve olduğum yerde zıplayana kadar hâlâ gergin olduğumun farkında bile değildim.

"Önceden uçakta değildi, öyle değil mi?"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Hayır, değildi."

Samuel, Jared'ın sırtına vurunca yüksek bir ses çıkmıştı. "Yalnızca Kudüs'ün girişine kadar gelebilirim, ama sorun olmazsa size oraya kadar eşlik etmek istiyorum."

Jared küçük bir kahkaha attı. "Hiç sorun olmaz." Jared'ın yanına gidip kollarımı sıkıca ona doladım. "Tamam kabul ediyorum. Ölesiye korktum."

Jared kafasını iki yana salladı. "Düşecek bir uçaktan hamile karımla beraber atlamaya hazırdım. Sanırım benimkisi daha kötü."

Duraksamadan cevap verdim. "Sen kazandın."

Samuel bir süre koridorda bir ileri bir geri yürüdü. Hepimiz sessizce onu izliyorduk, fakat korku ve endişelerimiz yok olmuştu. Samuel yanımdan geçerken Jared elimi sıkıyordu. Yeni ve acemisi olduğum güçlerimi kullanarak karanlık bir varlığı hissetmeye çalışıyordum, fakat ya doğru düzgün yapamıyordum ya da Samuel onları yeterince sağlam bir şekilde uyarmıştı.

Çok geçmeden Jared'ın nefes alış verişleri düzene girdi ve parmakları gevşedi.

Kısa bir süre sonra ben de uyuyakaldım. Rüyamda, kollarımda mavinin en yumuşak tonundan pamuklara sarılmış bir şekilde yatan erkek bir çocuk vardı. Gülümsüyordu ve meşe ağacının gölgesinin altında olmaktan son derece memnundu. Bir kez daha gülümsedi ve mavi gözleri güneş ışığında parladı. Pembe parmakları benim tırnaklarımdan bile kısaydı ve ellerini sürekli öpüp duruyor, öpmeye, yumuşak cildini dudaklarımda hissetmeye doyamıyordum.

Zaman orada çabucak geçiyordu. Bebeğim gün sona ermeden önce emeklemeye başlamış ve okula başlayacak yaşa gelmişti. Bex gibi olduğundan büyük görünmüyordu. O mükemmel bir insandı ve babası gibi kusursuzdu. Meşe ağacının altındaki gölge kaybolduğunda oğlum, Jared gibi uzun ve seçkin bir adam olmuştu. Bütün bunları şaşkınlık ve hayranlık içinde, ama biraz da hüznle izliyordum. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Onunla daha fazla zaman geçirmek, her şeye yeniden başlamak istiyordum. İçimi garip bir gurur ve hüzn kapladı ve birkaç saat önce ona hamile olduğumu hatırladım.

Ağacın gölgesi yerini bir siluetin gölgesine bırakırken oğlum bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Babasına inanılmaz bir şekilde benziyordu. "Zamanı geldi," dedi gülümseyerek. Gülümsemesiniyse benden almıştı.

"Ne için?"

"Son için."

Gözlerim hızla açıldı. Jared yerinden kalkmıştı ve

onun uçağın arka taraflarında bir yerde Bex ve Kim'le konuştuğunu duyabiliyordum. Gözlerimi ovaladım ve sağıma döndüm. Samuel hemen karşımda oturuyordu ve geniş vücuduyla neredeyse koltuğuna sığmıyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet, aslında bayağı iyi uyudum."

Gülümsedi. "Biliyorum. Sadece kibarlık ediyordum."

"Ah, doğru ya." Koltuğumdan kalkarak gerindim.

Jared'la göz göze geldik ve ayağa kalkarak kenara çekildi.

"Yine mi?" diye sataştı Bex.

"Evet Bex. Ben hamile bir kadını. Karnındaki koca bebek mesanene baskı yaptığında günde kaç kere tuvalete gittiğini sayacağım." Ryan ve Claire'in yanından geçerek koridor boyunca ilerledim. Benim varlığımı fark etmemiş gibilerdi. Ryan'ın serçeparmağının Claire'inkine dolandığını fark ettim. Claire bunun için onun canına okumuyordu. Gülümsedim ve lavaboya doğru yürümeye devam ettim.

Kapıyı açtığımda kaşlarımı çattım. Kendimi bal ağacına girmeye çalışan Winnie the Pooh gibi hissediyordum. Koridora baktım ve kocamın soru soran gözleriyle karşılaştım. "Sürekli burada sıkışıp kalacak mışım gibi hissediyorum."

Jared kahkaha attı. "Öyle bir şey olursa ben seni çıkarırım."

Bex beyaz bir şişeyi havaya kaldırdı. "Bende losyon var. Bunun da yardımı olacaktır."

Gözlerimi devirdim ve küçük alana girmek için ilk adımımı attım.

Olaysız ya da losyonsuz yerime dönebilmiş, fakat Kim ile Bex'in kıs kıs gülmesine sinir olmuşum.

"Kesin şunu," diye homurdandım. Penguen yürüyüşümün onları daha da şiddetli bir şekilde güldürdüğünü biliyordum.

Dikkatimi yeniden Jared'a çevirdim. "Küçük şeyleri düşünmedin sanırım?"

"Ne gibi?"

"Banyo, tuvalet? Uyuma düzeni? Özel alan?"

"Bütün bu lüks bir süre olmayacak."

"Pardon?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. "Hamileliğimin son dönemlerindeyim ve tuvalet yok mu yani?"

Jared huzursuzca kıpırdandı. "Var."

Rahatlayarak içimi çektim ve tavana baktım. "Ah, Tanrım teşekkür ederim."

"Ama... alışkın olduğun gibi değil."

Dönüp ona baktım.

Tekrar kıpırdandı. "Bu daha çok... bir... bir... bir çukur gibi. Zeminde. Ama su kaynağı var, yani düşündüğün kadar kötü değil."

Yüz ifademden iğrendiğim anlaşıyordu. "Benim bunu dengede tutabileceğimi mi sanıyorsun?" dedim karnımı göstererek, "bir çukurda?"

"Yardım etmek için Claire ve Kim orada olacak."

Kollarımı kavuşturdum ve yüzümü duvara çevirdim. "Hiç komik değil."

"Başka şansımız yok."

Gevşedim ve ellerimle yüzümü kapadım. "Çok özür dilerim. Bir şımarık gibi davrandığımı biliyorum. Bu sadece..." Gözlerim yaşlarla doldu. "Hamileliği-

min böyle geçmesini hayal etmiyordum. Gerçekten hayal ettiğimden değil, ama hamileliğimin son haftalarını nemli ve karanlık bir delikte, ortaçağdan kalma konaklama koşullarında geçirmek ve orada doğum yapmak..." dedim titrek bir nefes alarak. "Ölesiye korkuyorum. Canım acıyacak ve sana güveniyorum ama... hastanede olmamak, yanımızda bir ebenin bile olmaması beni korkutuyor. Bunu yapamayacağımdan korkuyorum."

Jared sıkıca bana sarıldı. "Öyle, fakat Claire ve ben bu konuyu sonuna kadar, hem de en ince detaylarıyla araştırdık. Tanıdığımız bütün doktorlarla konuştuk ve ihtiyacımız olacak her şeyi getirdik."

"Yine de korkuyorum," dedim gözümden akan bir yaş yanağımdan aşağı süzülürken.

Jared yanağını başıma dayadı ve parmaklarını koluma bastırdı. "Doğum süresince yanında olup sana mümkün olan en iyi şekilde bakacağım."

Claire, Jared'ın omzuna dokundu. "Silahları hazırlayıp stoğu kontrol etmeliyiz."

Jared kafasını sallayarak beni bıraktı. Bütün bakışlar onun üzerindeydi ve o da herkese bakarak konuşmaya başladı. "Şehirde birçok şeyle karşılaşacağız. En önemli şeyler silahlar, ilaçlar ve yemekler. Bunları Claire, Bex ve ben taşıyacağız. Ryan, sen kitaba daha çok göz kulak olacaksın, ama Claire'den asla uzaklaşma."

Ryan kafasını salladı.

Jared konuşmaya devam etti. "Kim, Bex'in yakınında dur. Eğer birisi gruptan ayrılırsa pozisyonunuzu koruyun ve aynı şekilde geri dönelim. Hiçbir koşulda, ne olursa olsun hiç kimse yalnız kalmayacak. Pa-

niklemeniz ya da gidecek daha iyi bir yol bulmanız umurumda değil. Ayrılmak gruptaki herkesi tehlikeye atacak. Bu yüzden birlikte kalmalıyız. Anlaşıldı mı?"

Herkes anlamıştı.

Pilot alçalmak için anons yaptı. Claire ve Bex silahlarla diğer şeyleri öne çıkarmıştı ve iner inmez bizi bekleyen araca atlamaya hazırlanıyorduk.

Jared bariz bir şekilde endişeliydi, fakat Samuel olanlardan hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

Kocamı dirseğimle dürttüm. "Samuel bizimle beraber Eski Şehir'e kadar geleceğini söyledi. Bu, her şeyin o zamana kadar yolunda gideceği anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Kafamı salladım ve terli ellerimi pantolonuma sil-dim.

Claire ve Ryan'ın omzunda AK-47'ler asılıydı, tabancaları pantolonlarının cebindeydi ve kulaklarında iletişim cihazları vardı. Claire, Jared ve Bex'e iki tane daha uzattı ve sesin berraklığını test etmek ve düzgünce çalışıp çalışmadığını görmek için sessizce birbirleriyle konuştular.

Claire bana bir yelek verdi ve Jared giyinmeme yardım etti. Claire'i, aynı yeleği Kim, Bex ve Ryan'a verirken izlerken bu yeleklerin kurşungeçirmez olduğunu fark ettim. Üzerimdeki şaşırtıcı derecede hafifti.

Jared aşağı eğilerek bağcıklarımın bağlı ve emniyetli olup olmadığını kontrol etti.

"Ciddi misin?" dedim. "Bebek değilim."

"Sadece tüm detayların üzerinden geçiyorum sevgilim."

Kim ve Samuel, etraflarında yaşanan şeylerin neredeyse farkına varmayan bir tavırla yerlerine oturdular.

"Ryan," diye bağırdı Claire. "Elli kalibreyi uzat. Roket fırlatıcı ikinci valizde."

Ryan kafasını salladı ve büyük bir çantanın altını üstüne getirdi. Claire'e uzattığı şey ağır bir sırt çantasına benziyordu.

Tekerlekler piste değdiği an Claire ve Ryan siyah güneş gözlüklerini takıp tüfeklerini hazır tutarak kapı girişinde durdular. Kemerimi çözdüm ve Jared elimi tuttu. "Kim ve Nina, siz ortada kalın. Bex, sen arkayı koru. Claire ve Ryan, siz de nişan alın."

Samuel kapıya vardığında gözlerini kapattı ve hem güzel hem de tehditkâr bir şeyler fısıldadıktan sonra kapıyı açtı. Dışarı çıktı ve kollarını kavuşturarak merdivenin bir yanında durdu.

"Sizi temin ederim ki tamamen güvenli," dedi derinden gelen bir sesle. Pistte, bizi bekleyen askeri araç dışında hiçbir şey yoktu ve o da çok eğreti duruyordu. Rengi açıktı, üzeri kurşun delikleriyle doluydu ve hayatı boyunca birçok şey görmüştü.

Claire güneş gözlüklerini çıkararak hayretler içinde Samuel'e baktı. "Eski Şehir'e gidene kadar böyle mi olacak?"

"Olmadığı takdirde icabına bakacağım, ama daha önce saldırımları boşa bir çaba olacak."

Claire dirseğini onun karnına geçirdi, fakat Samuel kıpırdamamıştı. "Hiçbir şey olmayacağını bildiğin halde bu kadar hazırlanmama müsaade ettin."

Samuel gülümsedi. "Mutlu olursun sanmıştım. Araç kıyafetlerine uyuyor."

Claire kafasını eğip zeytin yeşili sporcu atletine ve açık renkli pantolonuna baktı ve sonra beğenmemiş gibi davrandı. "Yeterince iyi değil."

Samuel'in eli Claire'in küçük omzuna dokundu. "Sana söz veriyorum, Kudüs'e vardığımızda bu süslü yeleğini istediğinden daha fazla kullanacaksın."

Claire ve Jared birbirine baktılar.

"Sanırım bir partiye katılacağız," dedi Ryan sırtarak.

On Sekizinci Bölüm

Kutsal Kabir

Askeri aracı yükleme işlemi yalnızca birkaç dakika sürdü ve ardından trafiğin içinden geçerek otoyolda ilerlemeye başladık. Arabayı Bex kullanıyor ve yanındaki koltukta Claire oturuyordu. Geri kalanımızsa arkadaydı. Jared, Bex'e gideceği yolu söylüyor, aynı anda valizlerin güvenliğini sağlayıp silahları dolduruyordu. Kutsal Kabir'in altına girene kadar koruyucu bir ruh halinde olacağını bilmek onu özlememe sebep oluyordu, fakat yapmam gereken şey Jared'in dikkatini toplamasına müsaade etmektir. Bex'in kat ettiği yol arttıkça korkum da o derece artıyordu.

Kim bana yaklaşarak elimi tuttu.

Utana sıkıla bakışlarımı ona çevirdim. "Korkuyor musun?"

"Altıma işemek üzereyim."

Hızla kafamı salladım, savaşma heveslisi olmayan tek kişinin ben olmadığımı öğrenmek beni memnun etmişti.

Ryan kafasındaki bir şarkıyı mırıldanıyor, parmaklarını tüfeğine vuruyordu.

"Dalga geçmiyordun," dedim.

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Parti hakkında."

Gölümsedi. "Ne diyebilirim ki? Bunu özlemişim."

Kim kuşku dolu bir kahkaha attı. Ben tepki dahi verememişim.

"Ah, hadi ama," dedi Ryan bizi işaret ederek, "siz ikiniz beni ilk kez savaşıırken göreceksiniz. Kim arkadaşının savaşa gittiğini ve onu izleme fırsatı bulduğunu söyleyebilir ki? Sizi temin ederim ki bu hiçbir sivilin söyleyebileceği bir şey değil."

"İşler kötüleşecek," dedim.

Kafasını sallayıp gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

Ryan'ın bu davranışları beni her zamanki gibi sinir küpüne döndürmüştü. "Ya sana bir şey olsa? Bunun Claire için ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Bu benim ilk savaşım değil ufaklık."

Kim ileri uzandı. "Bu, onu etkileyecek zaman da değil. Bu iş çok ciddi. Boş boş dolaşmayı bırak da hepimizi öldürmeden önce odaklanmaya bak."

Kim ve Ryan atışırken camdan dışarıya bakmak için öne eğildim. Manzara pek farklı değildi. Mağazalar, trafik ve yayalar. Bana yabancı gelen şey güneş ve palmye ağaçlarıydı. Kaliforniya'da olabilirdik. Geriye yaslandım. Açıklayamayacağım sebeplerden ötürü tanıdığım, bildiğim bir çevrede olmak kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmuştu.

Araba keskin bir dönüş yaptığında Kim'e yapıştım.

"Bex?" diye seslendi Jared.

"Kabuklaşıyor, fakat mesafelerini de koruyorlar. Ortalarına dalmamaya çalışıyorum."

"Sabırlı ol," dedi Samuel.

Jaredkafasını salladı ve beline sarılı olan mühimmat kemerini iyice sıkılaştırdı. En yakın aynaya yanaş-

tım ve sivil araçlarla kamyonetlerin bizim aracımızın önünde ve arkasında sıralanmasını seyrettim.

Bex direksiyonu sağa kırdı ve yoldaki araçlardan bir tanesine çarparak onu yoldan çıkardı. Claire silahını hazırladı.

“Bekleyin,” dedi Samuel. Ses tonu sakindi ve garip bir şekilde rahatlatıcı etkiye sahipti.

Bir süre onu izledim. “Neden Kutsal Kabir’e gidene kadar bizimle kalamıyorsun?”

“Kendi başınızın çaresine bakın diye,” dedi. “Ve anlaşma bu yöndeydi. Sizi uçuş ve Kudüs’e yapılacak yolculuk sırasında güvende tutacağım. Sonra başınızın çaresine bakmalısınız. Ancak bu şekilde durumunuzun kıymetini bileceksiniz.” Omzunu silkti. “İnsanlar böyledir işte, hep böyle olmuşlardır.”

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, fakat daha fazla soru sormak istemiyordum. İnsan ilişkilerinde Eli kadar deneyimli değildi ve içimden bir ses, ne kadar açıklama yaparsa yapsın aklımın daha da karışacağını söylüyordu.

Kim kulağıma eğildi. “Başarıyı elde etmeden önce savaşmak gerektiğini düşünen yapımız bunu gerektirdiği için bize hapisten çıkış biletimizi veremeyeceğini söyledi. Tanrı her zaman adaletten yanadır ve olacakların seyrini değiştirmez.”

“Ve Cehennem’e karşı savaşıyoruz burada,” diyerek homurdandım.

Araç bir kez daha dönerken yeniden Kim’in üstündeydim. “Burada olduğun için çok mutluyum,” dedim doğrulurken.

Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ben değilim."

"B planı," dedi Bex. "En yakın çıkışa gidiyorum."

Samuel elini kaldırdı. "Bu yolu takip et. Onların birer refakatçi olduğunu düşün."

"İyi türden refakatçi değiller ama."

Şehre yaklaştıkça etrafımızdaki araba ve kamyonlar birbirine benzemeye başlamıştı ve bu durum çevremizdeki herkesin Şeytanlar için kabuk olduğunu gösteren bir işaretti. Bizimle birlikte yol alan Sedan arabaya bakmak için pencereye doğru eğildim. Sürücü koltuğunda muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında ya da sonlarında bir kadın vardı. Arabanın arkasındaki bebek koltuğu ise boştu.

Gözlerimi kapadım. Samuel bizi yalnız bıraktığından bize saldıracaklardı ve hepsini öldürmemiz gerekecekti.

"Jared?"

"Efendim?" dedi dikkati dağılmış olmasına rağmen.

"Şuradaki kadın," dedim kadını göstererek. "Bir bebeği var."

Jared gözünün ucuyla kadına baktı. "Öyle mi?"

"Onu öldüremeyiz."

Kadın bakışlarını bana çevirdi. Gözleri siyah ve pörtlükti.

Jared dikkatimi kadının üzerinden çekmeye çalışarak çenemi tutup kafamı yavaşça kendine çevirdi. "O da seni öldüremez. Şu andan itibaren çok sayıda zor karar vereceğiz. Kabuklara takılıp kalmayalım. Bunu yapamayız."

Kafamı salladım. Ardından Ryan da kadına baktı. Onun da durumdan rahatsız olduğu hemen anlaşılıyordu.

Jared, Ryan'ın silahının namlusunu tuttu ve hafifçe sarstı. "Herkes kabuk olabilir. Herkes bir tehdit. Şeytanlar, onları insan olarak görüp tereddüt etmenizi bekliyor. Tereddüt bizi öldürür. Anladın mı?"

"Evet."

"Beş dakika!" diye seslendi Claire.

Bu sözün üzerine arabadaki herkes gerilmişti. Bex trafikteki araçların arasından uçuyor, sayısı giderek artan kabukları geride bırakmaya çalışıyor, fakat biraz hız kazanıp arayı açtığı her seferde öndeki araçların sürücüleri kabuklaşıyordu. Evler ve mağazalar neredeyse üst üsteydi ve tepeleri kaplamıştı. Binaların çoğu, özellikle de eski olanlar dikdörtgen taşlardan kale biçiminde inşa edilmişlerdi. Arazide çok sayıda ağaç vardı ve bu bir çölde görmeyi beklediğim bir şey değildi.

Güneş insanı kör edecek kadar parlaktı. Yoldan ve binaların üzerinden yansıyor. Atlarının üzerinde yol alan iki savaşçıyı geçtiğimizde Kim elimi sıktı. İkisi de ellerinde taşıdıkları bayraklarla ülkedeki zaferlerini kutluyordu. Burayı ele geçirmeye çalışan kaç tane imparatorluk olduğunu ve bu uğurda kaç kişinin kanının döküldüğünü düşünmeksiz baş döndürücüydü. Biz de bu kutsal şehirdeki sayısız savaşlardan bir tanesini vermek üzereydik. Amacımız burayı ele geçirmek değil, hayatta kalmaktı.

Jared kafasını çevirip bana baktı. "Yanımda kal. Asla, ama asla, ne olursa olsun yanımdan ayrılmı. Gözlerini ve kulaklarını dört aç."

Kafamı salladım. "Seni seviyorum."

Gülümsemeyi başardı ve kafasını iki yana salladı. "Seni seviyorum," dedi beni kendine çekerek. Dudaklarına acele bir öpücük kondurdu ve ardından aramız durdu.

"Şam Kapısı hemen ileride!" diye bağırdı Claire.

Jared, Samuel'in bir açıklama yapmasını bekleyerek ona döndü, fakat çoktan gitmişti.

Bex gergin bir yüzle bize döndü. "Kabuklar tepeden aşağı iniyor!"

"Buraya kadar! Artık yalnızız!" diye bağırdı Jared. Silahının güvenlik kilidini açtı ve yeleğimi sıkıca tuttu.

Arabadan ilk çıkan Claire ve Ryan olmuştu ve onları Jared ile ben izlemiştik. Kurşunlar havada uçuşmaya başlamış, ayaklarımın dibindeki kumlara saplanır olmuştu. Bex ve Kim bize katılana dek taş bir koridorun içindeki küçük bir sokağa girip onları bekledik ve bir araya geldiğimizde Jared sessizce ilerleme emri verdi.

Claire koridorun ilerisindeki bir noktayı işaret etti. "Şam Kapısı. Marketler ve yayalar var. Bu iyiye işaret değil."

Jared kafasını salladı ve dışarı çıktık. Claire, sokağı silahıyla tarayarak son sürat sonraki sokağa geçti. Sokakta yürüyen insanlar önce kaçışıyor, sonra durup bizi takip etmeye başlıyordu. Jared beni sokağın öteki ucuna çekti ve askeri kıyafetleri olan yapılı bir adam üzerimize doğru koşmaya başladı. Claire bir saniye-den az bir süre içinde adamı alnının ortasından vurmuştu. Jared yavaşlamaya tenezzül dahi etmedi. Cese-din üzerinden atlادık ve yolumuza devam ettik.

Sonraki iki sokağın eylem planı eğil ve nişan al gibi görünüyordu. Eski Şehir, biblo ve kilim satan kişilerle dolu, dar ve taştan sokak koridorlardan oluşuyor gibiydi. Sokağın sonuna geldiğimizde kendimizi bir pazar alanında bulduk. Claire donup kaldı ve biz de onun arkasında durduk. Yüz kadar insan durup yavaşça bize doğru döndü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar vardı. Hepsinin gözleri gece gibi kararmış, göz çukurlarından çıkacak kadar şişmişti.

“Hareket edin,” dedi Claire bize eliyle geriye işaret ederek.

Jared geri dönüp bizi bir sonraki binaya ve merdivenlere yöneltti. Hep birlikte yukarı çıkarken Bex ve Kim’in arkasında izdiham oluşmaya başlamıştı. Jared birkaç adım geri çekildi ve bir başka binanın çatısına atladık. Devam etmek istedi, fakat Kim’i beklememiz konusunda ısrar edip bu isteğini reddettim. Merdivenlerin başına ulaştıklarında vücutların üzerinde eller gördüm. Kabuklar bize ulaşmak için birbirlerini eziyordu. Bex, yaptığı işe konsantre olmuştu, fakat Kim’in gözleri kocaman açılmıştı.

“Ona tutun!” diye bağırdı Claire.

Bex koşmaya devam ederek Kim’i kucağına aldı ve çatıdan atlarken onu bir top gibi kolunun altına sıkıştırdı. Diğer çatıya inişi oldukça yavaş olsa da Kim’in eşyalarını toplaması için sahip olmadığımız biraz zamana ihtiyacı vardı. Kalabalık bize doğru gelmeye devam ediyor, çoğu atlamaya çalışırken iki binanın arasındaki boşluğa düşüyordu.

Ellerimle ağzımı kapattım. Ölüme atlayanlar arasında çocuklar da vardı.

Dört kez bu şekilde atladıktan sonra bizi bir seri koridora götürecek olan merdivenlerden aşağı indik.

Jared yere çömelerek Kim'in nefeslerini düzene koymasına müsaade etti. "Hristiyan Çeyreği'ndeyiz. Kutsal Kabir iki kapı ötede. Batıya gidip oradaki yolu kullanacağız. Orası turistlerin çokça kullandığı bir yer. İki yanda kayalardan örülmüş duvarlar var, bu yüzden kendimize yol açmalıyız."

"Anlaşıldı," dedi Ryan tüfeğini doğrulturken.

Jared bir kez daha konuşmaya başlamıştı, fakat yukarıdan üzerimize ateş eden bir grup erkek vardı. Yeniden koşmaya başladık. Kabuklar ve kurşunların arasından ilerliyorduk. Bex arkada olan biteni de izliyor, arada dönüp koşarken ateş ediyordu. Ryan ve Claire öndeydi, baktıkları her yere ateş ediyorlardı. Bunu kaç kere hayal etmeye çalışmış olursam olayım, işte burada, bir savaşın tam ortasındaydık. Silah sesleri ve duvarlara saplanan kurşunların sesleri daha da hızlı koşturmayı sebep oluyordu.

Çoktan yorulmuş olan Kim bize yetişmekte zorlanıyor ve Bex, onu devam etmesi konusunda yüreklendiriyordu. Birkaç saniyede bir, bir çöp kutusunun ya da park etmiş bir arabanın arkasına saklanıp eğiliyor, silah sesleri yaklaştıkça yolumuza devam ediyorduk.

Claire ve Ryan şarjörlerini neredeyse aynı anda değiştirdiler ve ardından yeniden harekete geçtik. Jared kendi şarjörünü boşalttı ve koşarken yenisini taktı. Bex de aynısını yapmıştı. O an ikinci bir silah çıkardı ve Jared ona koşturmasını söyleyene kadar yere eğilip kurşunların hemen üzerinden geçmesini bekledi. Bir saniyeden kısa süre içinde yeniden Kim'in yanındaydı.

Silahlı olmayan kabuklar bizi tutmaya çalışıyordu, ama Şeytanlar ne de olsa dış görünüş olarak insan oldukları için Ryan onları etkisiz hale getirmeyi çabucak öğrenmişti. Ya dirseğini ya da silahının köşesini kullanıyordu ve eğer zamanı yoksa doğruca ateş ediyordu. Sıkıdığı kurşunların çoğunun, kabukların dizine ya da omzuna geldiğini fark etmiştim. Şeytanlar içlerinden çıktığında o insanlara yaşama şansı vermeye çalışıyordu.

Kutsal Kabir Kilisesi'nin avlusundaki geniş kalabalık içeri açılan ahşap kapıların önüne birikmişti. Heykel gibi görünüyordlardı, kolları iki yanlarında sakince duruyorlardı, fakat siyah gözleri ve solgun ciltleri Şeytanlar tarafından kontrol edildiklerini belli ediyordu. Bazıları sivil, fakat çoğu askerdi ve ellerinde silahları vardı. Yapı başlı başına devasaydı ve hayal ettiğimden çok daha büyüktü. Taştan inşa edilmişti. Önümüzdeki altmış gün boyunca orada kalacağım için kendimi daha iyi hissetmeye başladım, fakat yüksek kaya duvarlar doğrudan bir istila dışında her şeye karşı yapıyı koruyordu.

"Karanlık çökene kadar bekleyecek miyiz?" diye sordu Bex.

Kanlanmış omzuna dokundum ve avucumu kanyan yere bastırdım. "Vurulmuşsun."

Göz kırptı. "Çok kötü değil. Eee, bekleyecek miyiz?"

Jared kafasını iki yana salladı. "İçeri girmemiz gerekiyor."

Kim içini çekti. "Ama nasıl? Orada yüzlerce insan var."

Claire bir el bombasının pimini çekerek, "İşte böyle," dedi. El bombasını kalabalığa doğru fırlattı ve saniyeler içinde büyük bir patlama oldu. İnsanların vücutları parçalanmış, farklı yönlere savrulmuştu. Büyük kahverengi bir toz bulutu etrafı kapladığında Claire ve Ryan o yöne doğru koştu.

Jared yeniden beni tuttu ve onları takip ettik. Beş adım bile atmamıştık ki üzerimize kurşun yağmaya başladı. Jared birkaç kez vurulmuş ve duraksamak zorunda kalmıştı. Bir kurşun kolumu sıyrıp geçti. İlk başta canım acımamıştı, ama Kutsal Kabir'e yaklaştıkça damarlarımdaki yanma hissi daha da şiddetlenmiş ve aklıma Providence'taki Japon restoranında bacağımdan vurulduğum an gelmişti. Jared dönüp şarjörü bitene kadar toz bulutuna ateş etti. Beni ileri doğru sürükledi ve Claire ile Ryan beni kiliseye soktu.

"Nina vuruldu!" dedi Ryan.

Ana odayı çoktan temizlemişlerdi. Claire, kilisenin içindeki diğer kabukları temizleyip girişi güvenli hale getirirken Ryan da elbisemden bir parça kopartıp koluma bağlamıştı. Jared, Bex ve Kim hep birlikte kapıya geldiklerinde Kim dizlerinin üzerindeydi. Bex kapıyı arkalarından kapattı ve hızla camları örttü.

Birkaç dakika ve düzensiz silah seslerinden sonra Claire geri geldi. "Tekrar harekete geçmelerinden önce yalnızca birkaç dakikamız var. Barikatlar uzun süre dayanmayacaktır. Yeraltına inmeliyiz."

Jared, Ryan'ın sardığı yeri sıkılaştırırken yüzümü buruşturdum. "Buraya gelemeyeceklerini sanıyordum."

Jared elbisemi kaplayan kırmızı lekeye bakıp kaş-

larını çattı. "Giremeyecekleri yer mezarlık. Kilise ve bazilikaysa adil oyun alanı," dedi.

Bex pencereden dışarı baktı. "Ne yapacaksak çabuk yapalım."

El bombasının yarattığı toz bulutu dağılmış, yerde yatan onlarca cesedi gözler önüne sermişti. Kutsal Kabir'e doğru gelen birçok kabuk vardı ve duvarlara tırmanıyor, kapılara vuruyorlardı.

Jared, Kim'i yerden kaldırdı. "Kitap sende mi?"

Kim zorlukla nefes alarak kafasını salladı.

"Buraya gelme sebebini yerine getirmeye hazır mısın?" diye sordu Jared.

"Evet ve bunu yapmanın tam sırası Ryel," dedi Kim kitabı daha da sıkı tutarak.

Kilisenin içinde ilerlemeye başladık. Abartılı altın süslemeleri, mermer oymaları ve tabloların yanından geçip gidiyorduk. Mihraplarda mumlar ve İsa'nın çarmıha gerilmiş halini tasvir eden resimler vardı. Kutsal Kabir'in iç kısımlarına doğru yol almadan önce Claire'in duraksamasına sebep olan bir merdivenin önünden geçtik.

"Bu merdivenler nereye çıkıyor?" diye sordum.

Jared merdivenlere kısaca göz attı. "Kalvari'ye gidiyor olmalı. İsa, çarmıha gerilmeye giderken bu merdivenlerden çıkmıştı."

Geniş bir odadan, içinde küçük bir oda bulunan başka bir odaya geçtik. İçteki küçük odanın etrafını dolanabilirdik, fakat Claire içeri girmişti.

"Burası mı?" diye sordum.

Jared elimi sıktı. "Kutsal Kabir."

Hep birlikte içeri girdik ve herkes taşıdığı yükleri

yere bıraktı. Aklım karışmıştı. Odanın etrafındaki dekor buranın kutsal bir yer olduğunu gösteriyordu, fakat her zaman yeraltında bir mağara hayal etmişim.

"Burası olamaz ki! Kendimizi burada nasıl koruyabiliriz?"

Claire içini çekti. "Burası değil zaten." Mihrabı iki eliyle yana iterek dik ve çok eski merdivenleri ortaya çıkardı. "Gerçek mezar aşağıda gizli. Toplumdan gizleniyor."

"Çocuğumu bir delikte doğuracağım," dedim bir duruma açıklık getirmek istercesine.

Bex küçük bir kahkaha attı. "Ah... mağarada bir oda var mı?"

Karnıma bir şeyler oldu ve Jared'ın kolunu tuttum.

"Nina?" dedi anında endişelenerek.

İki elimle karnımı tuttum ve inledim. "Bana bir dakika verin," dedim titreyerek.

Claire birkaç adım aşağı indi. "Bir dakikamız yok."

"Onu aşağı indirelim," dedi Bex odanın etrafını kontrol ederken. "Geliyorlar."

Claire tüfeğindeki el fenerini yaktı ve merdivenlerden aşağı indi. Onu Ryan ve ardından Jared, ben ve Kim izledi. Bex en arkada kalmış, kapıyı kapatmıştı. Merdivenler çok geniş bir mağaraya giden bir koridora açılıyordu. İçerisi karanlık ve rutubetliydi. Tavan dansa sular damlıyordu. İşte, şimdi tam da hayal ettiğim gibi bir yerdeydik.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Jared şişkin karnıma dokunarak.

Odaya bakmaya devam ederek kafamı salladım. El fenerinin yaydığı ışık büyük alandaki devasa taş

kemerleri aydınlatıyordu. Yan taraflara doğru büyük boşluklar vardı.

"Bunlar nereye açılıyor?" diye sordum.

"Tünellere. İki yandan 1.80 metreden sonrası korunmuyor, yani güvenli değil. Buraya gelemeyiz, ama yine de oralarda dolaşma."

"Tamam."

Kim, Şeytanın Doğumu'nu çantasından çıkardı ve el feneriyle odanın çeşitli yerlerini aydınlattı. Sonunda eskiden oldukça süslü olduğu anlaşılan bir taşın üzerinde durdu. Yavaşça ona doğru yürüdü. Loş ışıktaki bile vücudunun kontrolsüzce titrediğini görebiliyordum. Ryan ve ben, Kim'in kitabı önünde tutmasını izleyerek onun peşinden gittik.

"Yaptım," dedi kitaba hayranlıkla bakarken. "Artık özgürüz."

Ryan, Kim kitabı taşın üzerine koyarken elini onun omzuna koydu. Kim dizlerinin üzerine düştüğünde biz de yerdeydik. Hemen sonra yer sallanmaya ve tavandan yere taşlar düşmeye başladı. Mezarın içinde kulakları sağır edecek bir gürültü koptuğunda, hepimiz ellerimizle kulaklarımızı örtmüştük. Tek bir ses çıkıyor, ama aynı anda birçok ses bağırıp çağırıyor, sövüyordu. Ve ardından her şey sona erdi. Etrafımızı derin bir sessizlik kaplamıştı.

Kim dönerek Jared'a baktı ve Jared onun neler hissettiğini anlıyormuşçasına hafifçe gülümsedi. Kim görevini tamamlamıştı ve ailesini, Şeytan'ın Doğumu'nun sürekli peşinde olan güçlü bir düşmandan korumaktan kurtarmıştı.

"Sanırım artık eve gidebilirim, öyle değil mi?" dedi Kim.

"Gidebilirsin," dedi Bex. "Ama tek başınasın ve burası kabuklarla dolup taşmış bir vaziyette."

"Burada kalıp bize yardım edebilirsin," dedi Jared. "Doğuma yardım edebilirsin."

Kim ona bakıp gülümsedi. İkisinin sonunda anlaş-
tığını görmek oldukça rahatlatıcıydı. Etrafımızdaki
hava aniden hafiflemişti.

"Aslında hâlâ doğaüstü güçlerin var mı diye merak ediyorum," dedi Ryan.

Kim onun karnına vurduğunda Ryan iki büklüm kaldı. "Öyle görünüyor."

"Bunu kastetmemiştim," diyerek öksürdü Ryan.

On Dokuzuncu Bölüm

Kapana Kısılmak

Bir kişinin gece gündüz yeraltında kalması çok zordu. Yanımda Melezler'den oluşan bir ailem olmasaydı bu saatler geçmek bilmezdi ve tamamen yalnız kalırdım. Üzerinde uyuduğumuz son derece rahatsız olan şilte ya da hiç durmadan yere düşen damlaların sesi yüzünden uyumak imkânsız bir hale gelmişti. Fakat yine de tüm gün üç ya da dört saat uyumaya çalışıyordum.

Ryan ve Kim bu sorunu yaşamıyor gibi görünüyordlardı. Ryan'ın şiltesi Claire'inkine yakın dursa bile, Claire artık hepimizin güvende olduğunu söyleyerek aralarındaki mesafeyi korumuştı. Günler geçtikçe Ryan, onun soğuk tavırlarından ve şiddetli kavgalara dönüşen homurdanmalardan gitgide daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı.

Hazırlanarak geçirdiğimiz onca zamana rağmen oturup beklemek çok zordu. Bu mezara kaçmak için yapılan planlar sırasında ne kadar zaman harcamış olursak olalım, görünüşe göre hiç kimse yeraltında geçen bu boğucu günleri hesaba katmamıştı.

Jared ve ben elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk. Karnımdaki bebeğimizle konuşuyor, birlikte güzel zaman geçiriyor ve doğumdan bahsediyorduk. Çocuğumuzu Jared'ın doğurtacak olması

konusunda neler hissettiğimden emin değildim, fakat mezarda bizimle birlikte kapana kısılan insanların arasında Jared benim ilk ve tek tercihimdi.

Karanlık, lezzetsiz yiyecekler ve aynı insanlarla geçen otuz günün sonunda mezardaki yaşam hepimizi yormaya başlamıştı. Bex'in parlak ve neşe saçan tavırları bile değişme sinyalleri verir duruma gelmişti. Poker ve kâğıt oyunları bir noktaya kadar eğlenceliydi ve İsrail'in derinliklerinde radyo sinyallerinin çekmesini beklemek boş bir umuttu. Akşamları anlatılan hikâyeler dört gözle beklediğim bir şey olmaya başlamıştı, bu sayede herkesi daha iyi tanıma fırsatı bulmuştum.

"Ve böylece babamı ilk defa yenebilmiştim. Gerçi onu yenmeye izin verdiğine eminim," dedi Bex yüzündeki kocaman gülümsemeyle.

"O günü hatırlıyorum," dedi Claire. "Kazanmana izin vermemişti. Sen uyumaya gittikten sonra sürekli bu konuda konuşmuştuk."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bex bakışları aydınlanırken.

"Gerçekten."

Bex'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ondan dört gün sonra öldü."

Herkes kafasını aşağı eğdi. Hiç kimse konuşmanın ne yöne gideceğini bilmiyordu.

Sonunda konuşan Jared olmuştu. "Bu senin için çok zor olmalı Bex. Sana hiçbir zaman iyi olup olmadığını sorduğumu hatırlamıyorum."

Bex omzunu silkti. "İyiym, sanırım. Nasıl olabilir dim ki?"

"Acı içinde," dedi Claire. "Hepimiz kendi dertlerimize o kadar gömülmüştük ki senin o günleri atlatmana yardım edemedik."

"Onu özlüyordum. Ve sonra... sizi de özlemeye başladım. Jared, Nina'yı getirmeye başladığında mutlu olmuştum. Aile bir şekilde yeniden toplanmaya başlamıştı. Yeniden aile oluyorduk. Şimdi bir de Ryan'ımız var."

"Ryan'ımız yok," dedi Claire.

Ryan ona doğru kötü bir bakış atarak Bex'e yüzünde hafif bir gülümsemeyle baktı. "Evet, öyle adamım. İhtiyacın olduğunda ben buradayım."

Claire gözlerini devirdi. "Sana neden ihtiyaç duyusun ki? Okulda kendine sataşan çocuklar için mi?"

"Konuşmak için," dedi Ryan. "Bilirsin işte, sen bu kadar kaba ve nefret dolu bir hale gelmeden önce bizim yaptığımız gibi. Konuşmak için."

Claire kollarını dizlerinin etrafına doladı. "Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun," diye homurdandı.

"Ne?"

Ryan'ın iğneleyici ses tonu Claire'in gözlerinin alev almasına sebep oldu. "Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun!"

"Ah, hadi ama çocuklar," dedim. Geniş bir mağara da olsak bile, bulunduğumuz ortam birilerinin kavga etmesi için fazla klostrofobikti.

Ryan ayağa kalktı. "Nasıl bir seçenek isterdin acaba? Hiç konuşmadan bütün gün beni takip etmeyi mi tercih ederdin? Yoksa konuşup anlaşabilmeyi mi?"

"Sen elde edilmez sarışını elde etmeye çalışmadan da konuşup anlaşabiliriz!"

Ryan'ın ağızı açık kalmıştı. "Böyle mi yaptığımı düşünüyorsun?"

Claire de ayağa kalktı ve Ryan'ın gözlerinin içine baktı. "Sadece... geri çekil."

Ryan öne doğru bir adım attı. "Seni seviyorum. Seni seviyorum ve sen bana, şansını denemeye çalışan bir parti çocuğuymuşum gibi davranıyorsun."

Jared içini çekti. "Kulak tıkacı da getirmeliydim. Gidecek bir yer de yok."

"Sen sadece..." diye konuşmaya başladı Claire. Fakat cümlesini bitiremedi.

Onu önemseydiğini biliyordum. Claire, Ryan'ın hislerini incitmek istemediği için dilini ısırmıştı ve bu onun asla yapmayacağı türde bir davranıştı.

Ryan öne doğru bir adım daha attı. Şimdi Claire'in yüzünden birkaç santim ötede dikiliyordu. "Söyle hadi."

"Sana söyledim. Milyon kere söyledim! Öyle bir şey olmayacak!"

Ryan kafasını iki yana salladı. "Hayır, beni sevmediğini söyle. Beni o şekilde görmediğini, düşünmediğini söyle. Senin için yalnızca yardıma muhtaç bir insan olduğumu söyle. Benden nefret ettiğini söyle! Bir şey söyle! Senin belirsiz bahanelerinden bıktım artık!"

"Bir bahaneye ihtiyacım yok!" diye bağırdı Claire. "Bunu istemiyorum!" Eliyle bizi gösterdi. "Eskiden sahip olduğum gibi ya da onlarınki gibi bir aile istemiyorum. Çocukların olsun istiyorsun! Sen normal bir hayat istiyorsun Ryan. Bu ben değilim!"

"Ben yalnızca seni istiyorum! Ne olursa olsun seni istiyorum!"

Claire kaşlarını çattı. Vücudu sinirden titriyordu. İki eliyle Ryan'ın yakasını kavradı. Ryan hafifçe geri çekilerek yüzünü buruşturdu ve Claire'in yüzüne vurmasını bekledi. Claire dudaklarını büzdü ve Ryan'ı kendine çekerek dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Ahhh," dedi Jared arkasını dönerek.

Ryan şok içinde duraksadı ve vücudu Claire'inkiyle birlikte eridi. Kollarını ona doladı ve Claire'i kendine daha da yaklaştırdı. Claire parmaklarını onun ensesinde birleştirdi. Öpüşmeleri o kadar şiddetliydi ki canları yanıyor gibi görünüyordu.

Bex kıkırdadı, fakat onu duymamışlardı. Bir iki dakika geçtikten sonra izlemek çok rahatsız bir hal aldı ve bu yüzden hep birlikte mağaranın diğer tarafına gittik. Jared durumdan hiç hoşlanmamıştı ve bu hali beni rahatsız ediyordu. Claire ve Ryan'a bu denli karşı olmasını anlayamıyordum. Birbirleri için mükemmel diler ve birbirlerini sevdikleri ayan beyan ortadaydı.

"Bana da böyle olacak mı diye merak ediyorum," dedi Bex arkasına bakarak.

"Bakma. Orda olanları da sakın söyleme," dedi Jared fırlatmak için eline bir taş alırken.

"Olabilir," dedim gülümseyerek. "Jared'ı dinleme sen. Başına gelen en güzel şey olduğumu o da biliyor."

Jared elimi tutup sıktı. "Elbette başıma gelen en güzel şeysin. Neden diğer türlü düşündüğümü sanıyorsun ki?"

Omzumu silktim. "Onlara karşısın." Arkamızdakileri işaret ettim. "Tıpkı annemin bize karşı olması gibi. Çünkü bu her şeyi daha da zorlaştırıyor."

Jared beni kendine doğru çekti ve kollarını dizle-

rime doladı. "Ben sadece Ryan'dan hoşlanmıyorum. Bunun seninle ya da bizimle hiçbir ilgisi yok."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ondan neden hoşlanmıyorsun?"

Jared huzursuzca kıpırdandı. "Ryan, hayatımın aşkını kaybetme sebep olabilecek en büyük sorundu. Bunun üstesinden kolaylıkla gelemiyorum."

Yüzüne dokundum. "Ben seni seviyorum ve Ryan da Claire'i seviyor. Bunun üstesinden gel artık."

Jared küçük bir kahkaha attı ve Bex'e döndü. "Umarım senin başına da böyle bir şey gelir. Bunu gerçekten çok istiyorum."

Bex gözlerini devirerek yerinden kalktı ve kitabın durduğu yere doğru yürüdü. Kim zamanının çoğunu orada geçiriyor, hatta orada uyuyordu. Bex onun yanına oturdu ve sessizce konuşmaya başladılar.

Ayağa kalkmak için ellerim ve dizlerimin üzerinde geniş vücudumu dengelemeye çalıştım. Kaya yüzeyden kalktığım an karnıma bir ağrı girdi ve sendeledim. Jared beni yakalamıştı, fakat dik duramıyordum.

"Kasılmalar mı başladı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ben... bil... bilmiyorum," dedim acı içinde nefes alarak.

Bex ve Claire anında yanımıza gelmişlerdi. Hemen arkalarında ise Ryan ve Kim duruyordu.

"Bebek mi?" dedi Bex. "Hazırlıklara başlamalı mıyım?"

"Hayır," dedi Jared. "Biraz dinlensin. Bu sırada kasılmalar azalacak mı bakarız."

Claire kafasını salladı ve Jared beni eğreti yatağı-

mıza taşırken ona yardım etti. Ayaklarım havada ve rahatlamışken, bu acının ne zaman geri geleceği dışında başka bir şeyler düşünmeye çalıştım. Eğer bunu saatler boyu çekeceksem, doğum inanılmaz bir kâbusa dönüşecekti. Yeni güçlerimin acıyı biraz olsun azaltacağını umuyordum, ama az önceki ilk kasılma, sonraki geleceklerin öncüsüyse işim bitmişti.

Acı bir kez daha şiddetlenmeye başladı ve beni bir bütün olarak yutan bir dalga gibi her yanıma sardı.

"Nefes al sevgilim."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim, fakat bu da acıyı dindirmiyordu. Büyük bir yumruk rahmimi sıkıyor ve ben tarihteki en şiddetli gıda zehirlenmesini yaşarken parmaklarıyla rahmime bastırıyordu. Kendimi tam olarak böyle hissediyordum.

"Hazırlanmalı mıyız?" diye sordu Bex bir kez daha.

"Hayır," dedi Jared tartışmaya yer vermeyen bir şekilde. "Kasılmaların arasındaki süreyi hesaplamalıyız."

Birkaç dakika süren bekleyişten sonra bir başka kasılma daha geldi, fakat bu diğerleri kadar acı vermemiş ve tamamen kesilmeden önce giderek şiddetini yitirmişti. Jared, yanlış alarm olduğunu söylediğinde, odadaki herkes hep bir ağızdan içini çekti. O andan sonra Jared oturmama, hatta yataktan ayrılmama bile izin vermez olmuştu. Rahatlamam gerektiğinde o veya Claire beni odadaki deliğe götürüyordu. Bu yarı aşağılayıcı yarı korkutucuydu. Vücudum, bir süredir benim vücudum gibi değildi, ama şimdi durum üzerindeki bütün hâkimiyetim son bulmuştu.

Yeryüzünde neler olup bittiğine dair hiçbir şey bil-

miyorduk. Beth ve Chad'in ne yaptığını merak ediyordum. Bizim için, Cynthia ya da Lillian için endişelenip endişelenmediklerini merak ediyordum. Cynthia ve Lillian, torunları doğana kadar ve çocukları eve sağ salim dönene kadar birbirlerine destek oluyor mu, bilmek istiyordum. Zorluklarla dolu bu son günlerde iyi şeyler düşünmem gerektiğini bildiğim halde, aynı dergileri okuyarak ya da düşünerek bir yatakta yatmak çok zordu ve aklım daha önemsiz şeylere kayıyordu.

Dama ya da satranç eğlenceli olmaktan çıkalı bir hayli zaman geçmişti. Diğerlerinin kartlarla oynamasını izlemek bile beni sinirlendiriyordu. Temmuz ayının sonuna yaklaşmıştık ve karnım o kadar büyümüştü ki hareket dahi edemiyordum. Mezarlığın karanlığını, aslında o mezarda yaşadığımızı ve damlayan suları düşünmemek, bunları aklımdan çıkarmak zorundaydım. O ses bile başlı başına beni deli etmeye yetiyordu.

Gözlerimi kapayıp Brown'daki çimenlerde Jared'la birlikte uzanıp ağaçların arasından esen rüzgârın keyfini çıkardığımızı hayal ettim. Mezarın içindeki fısıltı ve yankılanan sesleri duymamaya çalıştım ve bunları sıcak günlerde futbol oynayanların kahkahaları, neşeli sesleri ve Gate'den gelen güzel yemek kokularıyla değiştirdim. Andrews'taki yurt odam bile şu an için bir kaçıştı. En çok meşe ağacımızı ve Jared'ın dairesini düşünüyordum. İlk evimiz için hâlâ yas tutuyordum, fakat aklımda zarar görmemiş hali vardı. O noktada delirmemi önleyen tek şey, orada Jared'la birlikte geçirdiğim her saniyeyi tekrar tekrar düşünmek olmuştu. Bu ve Ryan ile Claire'in birbirlerine âşık olmasını izlemek. Sevimli konuşmaları ve birlikte geçirdikleri

her andan zevk almaları beni karanlıktan uzaklaştırıyordu.

Ağustosun ilk günü gelip geçtiğinde, anılarımdan zevk alamaz hale gelmiştim. Her şey beni bunaltıyordu. Yüzlerimiz solgunlaşmış, güneşi bir kez daha görebilmek için yalvarır olmuştuk. Güvende olduğumuzu biliyor olmamız bile bunu değiştirmiyordu. Jared'la birlikte geçireceğim sessiz zamanlar her zaman istediğim bir şeydi, fakat bu hapishanede bunu bile istemiyordum. Kendimi çoktan ölü gibi hissettiğim bu mezarda aslında hiçbir şey istemiyordum.

Karnımdaki hafif sancıyla birlikte nefesimi tuttum. Acı azaldı, ama kısa bir süre sonra bir başka sancı daha ve ardından bir tane daha geldi. Kasılmalar giderek güçleniyordu ve yok olmalarını ne kadar umarsam, acı da o kadar yoğunlaşıyordu.

Nefes almaya çalıştım, fakat hava oldukça boğucuydu. Acıya rağmen nefes alıp vermeye odaklandığımda tek duyabildiğim yere damlayan suların çıkardığı sestti. Her an damlıyordu. İnsanı delirtiyordu. Doğum başlamıştı ve yeraltındaki bu soğuk, nemli ve yukarıdan suların damladığı bir yerde doğum yapacaktım.

"Hayır," diye fısıldadım.

Jared şilteden birkaç adım ötede kitap okuyor ve ona kendimi rahatsız hissettiğimi söylememi bekliyordu. Ama ben bunu dillendirmek istemiyordum. Olanları kelimelere dökmek her şeyi gerçek bir hale sokacaktı. Getirdiğimiz malzemelere doğru bir koşuşturmaya başlayacak ve görmek istemediğim bütün o tıbbi teçhizat dışarı çıkarılacaktı.

Bir başka acıyla daha sarsılmadan önce yataktan çıktım. "Buradan çıkmalıyım."

Jared, Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın bir kopyasını yere bıraktı ve yüzünü bana çevirdi. Ayağa kalktığımı gördüğünde o da ayağa kalktı. "Nina, yatmalısın."

"Yapamam," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Yeter Jared. Burada daha fazla kalamam. Başka bir yer bulmak zorundayız."

"Başka bir yer yok."

Dizlerimi kırıp yatakta bana ait olan birkaç şeyi aldım. "Pekâlâ, ama burada da kalamayız. Ben... ben bebeğimi burada doğuramam."

Jared içini çekti. "Nina dur. Mantıksız davranıyorsun."

"Tamam, mantıksız davranıyorum. Ama dışarıda, nefes alabileceğim bir yerde mantıksız olacağım."

Ryan kollarını kavuşturdu. "O halde git."

"Ne?" dedi Jared sıkılı dişlerinin arasından.

"O hepimizden daha güçlü. Eğer burada kalmak istemiyorsa onu durduramayız."

"Gördün mü?" dedim Jared'a Ryan'ı işaret ederek. "O beni dinliyor. Sen ise dinlemiyorsun!"

"Sevgilim," dedi Jared ellerini uzatarak. "Dışarda bizi neyin beklediğini biliyorsun. Merdivenlerden yukarı çıktığımız an saldıracaklar."

"Yalnızca bir dakika için," dedim soğukkanlı bir şekilde onu geçmeye çalışarak. Karnımı tuttum ve bir başka sancıya daha dayanmak için hafifçe eğildim.

Ryan, Jared'm omzuna dokundu. "Jared, bir şehir dolusu kabuğun arasından geçtik. Eğer bir mağarada

geçen altmış günün ardından biraz temiz hava almak istiyorsa, bence ona izin vermelisin."

"Senin bir şey söylemeye hakkın yok. Bu yüzden kapa çeneni," dedi Jared dişlerinin arasından.

"Benim de mi konuşma hakkım yok?" diye sordum. Yavaşça girişe doğru yürüdüm, fakat Jared her adımda arkamdan geliyordu.

"Elbette var," dedi. "Sadece... bir dakika düşünme izin ver."

Gözlerimi sıkıca kapadım. Kaya duvarlardan düşen her damlayla birlikte gözlerim de seğiriyordu. "Sorun da bu. Burada düşünemiyorum! Nefes alamıyorum. Uyuyamıyorum. Öldüğümü hissediyorum!"

"Jared," diye konuşmaya başladı Ryan.

"Çeneni kapa!"

"Belki hepimizin biraz temiz havaya ihtiyacı vardır," dedi Bex.

Claire ve Jared kocaman açılmış gözlerle erkek kardeşlerine bakmak için kafalarını çevirdiler.

Jared'ın çenesi gerildi ve benimle sakın bir ses tonuyla konuşmak için çenesini gevşetmeye çalıştı. "Nina, bildiğimiz kadarıyla Şeytan hemen yukarıda. Engel tanımadan bizi durdurmaya çalışacaklar."

Ryan omzunu silkti. "Bazen Cehennem'den çıkmak için Şeytanla dans etmen gerekir."

Girişe yaklaştıkça etraf daha da kararıyordu. Bex bulunduğu bölgenin iki yanına ikiz başlıklı endüstriyel aydınlatıcılar koymuştu. İlk başta fazla parlak gelmiş ve hepsi yandığında ise içeride güneş doğmuş gibi olmuştu. Şimdi ise etrafta oluşturdukları gölgeler bile bana yalnızca hapisanemizi hatırlatıyordu.

Kapıya doğru hızla hareket ettim ve Claire bileğimi yakaladı. "Belki de onu uyuşturmalıyız, ne dersin?"

Silkinerek ondan kurtuldum ve kolayca yanından geçtim. "Beni burada isteğim dışında tutamazsınız! Kulağa delirmişim gibi geldiğini biliyorum! Delirmiş gibi hissediyorum! Burası beni delirtiyor! Sonsuza kadar buradan gitmek istemiyorum. Ben sadece... sadece birkaç dakika güneş ışığına çıkmak istiyorum. Yaşadığımı yeniden hissetmek için birkaç dakika istiyorum."

Ryan önüme geçti ve ellerini kaldırdı. "Hey, dur bakalım ahabap. Kendi kendini öfkeliendiriyorsun," dedi. Ruh halimi düzeltmeye çalışarak gergin bir kahkaha attı. "Bunu düşünmek için bir dakikaya ihtiyacın var. Kimse kalman için seni zorlamayacak, ama belki biraz daha düşünürsen, kararını kendin değiştirirsin."

Jared, gözlerinde umut dolu bir ifadeyle bana baktı. "Benim tarafımda olduğunu sanıyordum," dedim. "Öyleyim Nigh. Ben her zaman senin tarafındaydım."

"Hiç kimse benim tarafımda falan değil. Kimse beni dinlemiyor."

Ryan biraz rahatlamıştı. "Sadece kafanı boşaltıp biraz düşünmeni istiyorum. Burada bir tutsak değilsin. Bebek doğana kadar onun güvende olması için buradasın."

Kafamı salladım. "Tamam. Bunu düşündüm. Daha fazla dayanamıyorum. Kim bebeğini bir mezarda doğurmak ister ki? Ben istemiyorum. Bu kötü bir fikirdi. Gitmem gerek. Gitmeliyim."

Merdivenlere açılan girişe yürüdüm, fakat Jared önümde dikilmiş, parmaklarıyla omuzlarımdan tutu-

yordu. "Gitmene izin veremem sevgilim. Eğer yukarı çıkarsan seni öldürürler."

"Ama biz... sen... beni buradan çıkarmalısın, tamam mı? Daha fazla burada kalmak istemiyorum."

Jared kafasını salladı ve sessiz sakın bir ses tonuyla konuştu. "Anlıyorum. Bebek doğar doğmaz gideceğiz. Söz veriyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülürken kafamı iki yana salladım. Bir adım geri çekildim. "Hayır. Hayır. Burada doğurmak istemiyorum. Burada bir gece daha kalamam. Bir saniye bile kalamam."

"Ödül alacak bir korkutma çabası," dedi Kim duygusuz bir ses tonuyla.

Jared yüzünü buruşturdu. "Yardımcı olmuyorsun Kim. Dinle," dedi tekrar bana dönerek.

Vücudum titriyordu. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ne vücudumu ne de uyuduğum yeri. Yalnız başıma tuvalete gidemiyor, yürüyemiyordum. Bütün bunlar çok fazlaydı. Çok ama çok fazlaydı.

"Beni burada zorla tutamazsın. Gitmek istediğimde gidebilirim."

"Haklısın. İstedğin zaman gidebilirsin ama... kalmanı istiyorum. Yukarı çıktığın an, Nina, bu seçiminden pişman olacaksın. Sadece... bana güven olur mu? Lütfen? Yalnızca birazcık daha. Benimle biraz daha kalabilir misin?"

İri gözyaşları yanaklarımdan süzülüp kirli tişörtüme düştü. Gözlerimi kapadım, fakat duyabildiğim tek şey su damlalarının sesiydi. Lanet olası su damlaları. Bir türlü durmuyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. Kapıya doğru koştum ve

Jared ile Claire kollarımı tuttu. Tüm gücümle bir adım daha attım. Yavaşça, fakat emin adımlarla kapıya ilerliyordum.

Claire gücüm karşısında homurdandı. "Nina, dur!"

Bex de kardeşlerine katıldı ve ayak bileklerimi yakalayarak ayaklarını bileklerime doladı. Ondan kurtulabilirdim, fakat canını yakmak istemiyordum, hiçbirinin canını yakmak istemiyordum. Yalnızca yukarı çıkıp nefes almak ve güneşi yeniden tenimde hissetmem gerekiyordu. Sesimi, yalnızca bir kez olsun yankılanmadan duymam gerekiyordu.

"Nina, bana bak! Bana bak!" dedi Jared önüme geçerek. "Durmak zorundasın. Kendini öldürteceksin ve bebeğimiz de ölecek. Beni duyuyor musun? Hepimiz öleceğiz!"

Mücadele etmeyi bıraktım ve kocama yaslanarak yere çöktüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Buradan kurtulmaya odaklanmıştım ve ister mantıklı olsun ister olmasın, bu güdüm bir canavara dönüşmüştü.

Claire ve Bex yorgun nefesler alarak birer adım geri çekildi. Üçüne de zor zamanlar yaşatmıştım.

Jared ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. "Tamam mı?"

İçeri doğru yürümesini izlerken kafamı salladım. "Özür dilerim."

Yirminci Bölüm

Ordu

Hızla merdivenleri tırmandım ve mihrabı itip yukarı tırmandım. Kubbenin içini dolduran güneş ışığına gözlerimi kısarak bakıyordum.

Derin bir nefes aldım ve ılık, temiz havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Jared beni tekrar yeraltına çekmeden evvel mümkün olduğunca nefes almaya çalışıyordum. Birkaç saniye sonra sıcak hava yerini, mezarlığın beni çevreleyen soğuk, karanlık hissine bıraktı. Jared beni geri çekmeden önce tamamen nefes almama dahi izin vermemişti.

Gözlerimi açtım ve hâlâ Kutsal Kabir'de olduğumu fark ettim. Odanın her yerinde kabuklar vardı ve her biri saldırmaya hazırды. Jared'm merdivenleri tırmandığını ve bana seslendiğini duyabiliyordum fakat saldırı aniden gelişmişti. Bir tanesiyle savaştım, ardından iki ve üç tanesiyle. Jared yukarıya ulaştığında daha önce düşünmediğim hareketlerle kabukların yarısını halletmiştim. Küçük bir kadın kollarını açarak üstüme atladı ve Jared onu tek bir hamlede yere serdi. Claire ve Ryan yukarı çıktıktan sonra, ardından Bex de geldi. Kutsal Kabir'i dolduran kalabalık giderek artmaya başladı. İçeri ne kadar insan girerse, bize kalan alan o kadar azalıyordu.

"Geri!" diye bağırdı Jared. "Çabuk aşağıya!"

Duvarlar sallandı ve iki büyük karanlık siluet, vücutlarını Kutsal Kabir'in girişine sıkıştırdı. Bunlar kabuk değil Şeytandı. Gri tenleri ve ıslak burunlarının altında diş dolu ağızları olan Şeytanlardı.

Sağdaki Jared'ı tuttu ve diğeri bir eliyle tişörtümü tutarak beni karşı taraftaki duvara yapıştırdı.

"Hey!" diye bağırdı Kim merdivenlerin başından. "Buradan defolun!" Canavarlar ondan çok uzun olmasına rağmen Kim gergin ya da endişeli görünmüyordu. Şeytanlar ona bağırdığında omuzlarıyla kendilerini korumaya çalıştı fakat geri çekilmedi.

Jared'ın savaştığı Şeytan odayı dolduran siyah gözlü ordusuna bağırdı ve bir kişi bile tepki vermeden önce bir düzine kabuk Kim'e saldırdı ve onu merdivenlerden itmeye çalıştı. Kim'in çığlıkları yeraltına inerken duyulmaz olmuştu.

Bex onun ardından aşağı indi ve Claire ile Ryan, Jared'ın Şeytanıyla savaşmak için onun yanına koştu.

Şeytanın tutuşundan kurtulmak için tişörtümü yırtmaya çalıştım ama elleri devasa büyüklükteydi ve ondan kurtulmak mümkün değildi. Asker olan bir kabuk odaya girdi ve tereddüt etmeden bana doğru yürüyerek alnıma bir silah dayadı.

Beni tutan Şeytan Jared, Claire ve Ryan'ın da dikkatini üzerine çekerek eşine işaret etti. Jared, takip edemeyeceğim bir hızla belinden silahını çıkardı ve onu kabuğa doğrulttu. Bütün oda donup kalmıştı.

"Sakin. Kıpırdama." dedi Jared.

Kafamı salladım. Bana kızgın olduğundan emindim. Gözleri yaşlarla doldu ve dişlerini gıcırdattı.

Kabuk konuştu. "Onu buradan çıkarıyoruz. Takip

etme yoksa karnını yarıp çocuğu sokak ortasında öldürürüz."

Jared bütün vücudu sinirden titrerken silahını kabuğa doğrulttu fakat sonunda silahını hafifçe indirdi. "Seni seviyorum," dedi anında kollarını gererek.

Gülümsedim. "Tamam, sorun yok. Her zaman olduğu gibi beni kurtaracaksın, öyle değil mi?"

"Doğru, beni bekle."

"Seni bekleyeceğim," dedim.

Jared tereddütle ve kendi içinde çatışma yaşayarak silahını indirdi. Bir saniye sonra uçuğumu düşünme sebep olacak bir güçle geriye doğru çekilmeye başladım. Kutsal Kabir'in odalarının içinden uçarak geçiyordum ve sonunda gün ışığına çıktım. Şeytanlar beni eski şehrin sokaklarından sürüklerken etraf bulanıklaşıyordu. Birkaç dakika sonra eski bir binaya girdik.

Bir canavar bana vurduğunda odanın ortasına düştüm. Oda ilk başta oda çer çöple dolu görünmüştü fakat hemen ardından içeride eğreti bir yatak olduğunu gördüm. Tıbbi malzeme ya da bebek battaniyesi yoktu.

"Ona ne yapacaksınız?" diye sordum kapı girişinde dikilen ve çürüyen et yığınının oluşan şeyle göz teması kurmaya çekinerek.

"Onu parçalamayı bekliyor."

İnledim. Acı bütün vücuduma yayılıyordu ama eğer kasılmaları dindirmek istiyorsam sakın olmam gerektiğini biliyordum. Jared'a bize ulaşması için ne zaman kazandırırım, hayatta kalma şansımız da o kadar fazlaydı. Çarşaf öbeğine doğru tırmandım ve avuçlarımı yere bastırarak geriye yaslandım.

Kabuk olan iri yapılı bir kadının içeri girmesi için

izin verdiler. Kendimi saldırıya hazırladım fakat terden ıslanan bir tutam saçımı tuttu, beni ayağa kaldırdı ve tek eliyle kıyafetlerimi yırttı. Başımdan büyük bir gecelik geçirdi ve beni yere itti. Kendimi korumak için ellerimi yukarı kaldırdım ama bileklerimi tuttu ve kablolarla bağlanan bir şeyle bağladı. Bu kalın kablolar cıvatalarla çimento kaplı yere sabitlenmişti. Bağlama işi bittiğinde kadın bizi Şeytanla yalnız bıraktı.

Solumdaki duvarda kirli camlar vardı. Çamur dolu pencerelerden, dışarıdaki onlarca kabuğu görebiliyordum. Kapıdaki dev korumayla savaşılabir miyim diye meraklanıyor fakat Jared ve Claire'in onunla sorun yaşadığını biliyordum. Hem birine saldırırken aynı zamanda doğum sancısına nasıl karşı koyulacağı konusunda bir eğitim de almamıştım. Belli etmeden kabloları denedim. Son derece güvenli görünüyorlardı fakat zamanı geldiğinde onlardan kurtulabileceğimden emindim. Tek bir çıkış noktasının olması sorun yaratacaktı, çünkü diğer tarafta beni neyin beklediğini bilmiyordum. Pencereleri kırabilirdim ama yine, kasılmalarla...

Gerildim ve derin nefesler alarak acının geçmesini bekledim. "Ah, aman Tanrım!" diye homurdandım. Derin nefesler titrek nefeslere dönüşmüştü. Alnımdan akan ter damlaları gözlerime giriyordu. Tam da ikiye bölüneceğimi hissettiğim an kasılmalar dindi. Divandan sarkan eski bir yastığa yaslanarak gevşemeye çalıştım.

"Biraz su içebilir miyim?" diye sordum.

Şeytanın boncuk benzeri gözleri bana çevrildi. Hırladı ve kafasını çevirdi.

Birkaç kasılma sonra kramplar daha da şiddetlenmişti. Bacaklarımın arasında sıcak bir ıslaklık hissettim. Çarşafı ıslatan temiz sıvıya baktığımda suyumun geldiğini anladım. Kısa süreli bir rahatlık yaşasam da kısa süre içinde bayılmama sebep olacak kadar şiddetli bir başka kasılma daha gelmişti.

Acı içinde bağırarak sırtımı duvara yasladım. Yaptığım hiçbir şey bu acıyı dindirmiyordu. "Lütfen," diye ağladım nefes alırken, "yardım et." Bir başka kramp beni ele geçirdiğinde kan dondurucu çığlığım bütün binada yankılandı. Hızlı nefes alıp vermek işe yaramıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Eklemlerim beyazlayana kadar yumruklarımı sıktım.

Acı bir iki dakikalığına dindiğinde kendimi yastığa doğru bıraktım. Çoktan bitkin düşmüştüm ve Jared bize kurtarmaya gelmediği müddetçe yeteneklerimin hiçbir işe yaramayacağını biliyordum.

Sonraki krampın şiddeti beni dehşete düşürmüştü. Doğrudum ve ayaklarımı ileri doğru uzattım. Bileklerimdeki bağa karşı koymaya çalışıyordum. Ne söylediğimin bile farkında olmadan, hayatımda duyduğum en kötü şeyleri söylüyordum. Kasılma dindiğinde kendimi bir kez daha yastığa bıraktım ve kocam için bağırmaya, çığlık atmaya başladım. Bacaklarımın arasındaki baskı, elimi oraya götürmeme sebep olmuştu. Yumuşak ve saçla kaplı bir şey içimden çıkmak üzereydi. Bebek doğmak üzereydi! Kafamı kaldırıp Şeytana baktım. Tetikteymiş gibi görünmüyordu. Yani Jared yakınlarda bile değildi.

Gözlerimi kapatarak bütün kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Acı tekrar geldiğinde teslim olup vazgeçmeyi

kabul etmedim. Bunu reddediyordum. Acı dayanılmaz hale geldiğinde ılıklarımı iime attım. Benim sebep olacağım her türlü gerilme, bebeği dışarı itebildi ve bu, kocamı görene kadar yapmayı reddettiğim bir şeydi. Acı dalgaları beni yıkıp geçerken çenemi gğşsme indirdim, dudağımı ısırdım ve bakışlarını odanın diğer tarafındaki duvara çevirdim. Ne. Olursa. Olsun. İkinmayacaktım.

Bedenim kontrolsüzce titremeye başladı. Acı dindiği an, pencerenin diğer tarafındaki hareketlilik dikkatimi çekti. Kapıdaki koruma homurdanıp huzursuzca kıpırdandı. Gergindi. Jared gelmişti.

Kabukların gölgeleri bir oraya bir buraya gidip geliyordu. Dışarıda büyük bir patlama oldu ve kırmızı kan damlaları çamur kaplı cama yapıştı. Hemen ardından bir ateş topu da gelmişti. Cam kırıldı ve kocam hedefine odaklanmış vahşi gözleriyle içeri girdi. Hızla kapıdaki korumaya saldırdı ve yaratığın kafasına kurşun yağdırdı. şeytan yere düştüğünde Kim penceredeki açıklığa koştu. Kapıya gidip sıkıca kapadı. Avuçlarını metal kapıya dayadı.

"Tuttum!" dedi. st başı kanla kaplıydı ve gözle görünür yaraları vardı.

"İyi misin?" diye seslendim.

Gülümsedi. "Hiç daha iyi olmamıştım. Sen sadece çocuğunu doğurmaya oda-"

Cmlisini bitiremeden önce bir kabuk kırık camlardan içeri girerek silahını ona doğrulttu. Kim, kocaman açılmış gözleriyle ona döndü.

"Hayır!" diye ğlık attım.

Jared, kabuğa ateş etti ama artık çok geçti. Kurşun,

Kim'in göğsünden girmiş kafasını kapıya çarpmasına sebep olmuştu.

"Kim!" diye bağırdım, vücudunun yere düşmesini seyrederken. Gözleri açıktı ama yere düşmeden önce ölmüştü. "Kim!"

"Nina" diye bağırdı Jared bana doğru koşarken. Dizlerinin üzerine çöküp beni ellerimdeki bağlardan kurtardı, çantasını omzundan kaydırarak fermuarını açtı ve içindekileri çıkarmaya başladı.

Konuşmadan önce dayanılmaz bir kramp daha gelmişti. Acıyla bağılıyor ama ıkınmayı reddediyordum.

Jared bacaklarımın arasını kontrol etti ve gözleri kocaman açıldı. "Geliyor sevgilim. Baş çıkıyormuş üzere. İkın hadi."

Kafamı iki yana salladım. "O öldü."

"Biliyorum ama ıkınmalısın."

"Yapamam."

Jared gülümsedi. "Evet yapabilirsin. Şimdiye kadar çok iyi iş çıkardın."

Kim'e baktım. "Dışarıdalar. Onu bekliyorlar."

Jared yanağıma dokundu. "Ben buradayım. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bizi terk ettiler," diyerek ağladım.

"Kimler?" dedi Jared steril bezleri sererek.

"Cennet! Neredeler? Samuel nerede?" Bir acı dalgası daha gelmişti.

"Nina ıkın!" dedi Jared.

"Onu öldürecekler!"

Jared elimi tutup sıkı. "Bana bak," dedi ben hızlı hızlı nefes alırken. "Böyle bir şey olmasına izin verme-

yeceğim. Onu koruyacağız. Birlikte onu koruyacağız.”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Yapabilirsin ve yapacaksın. Şimdi, ıkın hadi!”

Kafamı salladım ve avuçlarımı yere bastırarak ıkındım. Kasılma geldiğinde ıkmaya devam ettim. Sesim kısık ve boğuk çıkıyordu ve kalan tüm gücümü kullanarak ıkınıyordum.

Claire ve Bex camdan içeri girdiler ve Kim’in ölü bedenini kapıya yaslanmış bir halde gördüklerinde duraksayıp ona doğru yürüdüler. Claire nazikçe Kim’in gözlerini kapadı ve ardından hızla bana doğru koştu. Arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve dirseklerini kollarımın altına geçirdi.

Kim’e bakarken Claire görüş alanımı kısıtlamak için yanağını kullandı. “Oraya bakma tatlım.”

Arkadaşım için yas tutarken acı içinde bağırdım. Claire bana sıkıca sarıldı. “Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm,” demeye devam etti.

Ryan diğer köşedeki duvara yaslanmış elindeki tüfeği ve kirli yanaklarından akan gözyaşlarıyla dikiliyordu.

“Bir bez alıp Nina’nın alnını siler misin?” diye sordu Claire. Ryan tereddüt etmeden çantasını karıştırdı ve bulduğu bezle alnımı sildi. Parmaklarıyla terden sırlı sıklam olmuş saçlarını geriye itti ve yanağını öptü. “İyi gidiyorsun Nigh. Biraz daha dayan.”

Konuşmaya başladım ama itme güdüsü üstün gelmişti. O kadar güçlü bir şekilde ıkınıyordum ki bütün vücudum titriyordu. Çığlık atmak işe yarıyor gibi görünüyordu ve bu yüzden çığlık attım, bir ağız dolusu

bağırdım. Kim için, acı için, Fasulyemiz doğduğunda düşeceği korunmasız durum için acı içinde ağladım.

Jared titreyen bacaklarımı açtı. "Neredeyse bitti Nina."

Bunları söylediği anda bebek dışarı çıktı ve Jared'ın kollarının arasına girdi.

Jared, kanla kaplı çocuğunu kollarında tutarken şok içinde kahkahalar atmaya başlamıştı.

Claire, arkadaki yastığa yaslanmama ve hem bebeği temizlemesi hem de kordon bağını kesmesi için Jared'a yardım etti.

Bex sırtını kapiya yasladı. "Bize doğru gelenler var! Cehennem'den çıkmış gibiler!"

Ryan tüfeğini kavradı ve Claire ayağa kalktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Claire. "Bütün orduyu yollamışlar."

Yirmi Birinci Bölüm

Anne

Bir yaşam yaratma yetisiyle onu korumak, el üstünde tutmak için içten gelen ihtiyaç arasında büyük bir fark vardır. O kişi, evrende en sevdiğinizdir ve onun yaşamının kıymetini bilmek sizin için artık bir vazife haline gelmiştir. Bunun doğrudan sonucu olarak onu korumak, muhafaza etmek için diğer her şeyi bir kenara bırakmak zorunda kalırsınız.

Kendini, üzerine gelen arabanın önüne atan anne; yemek herkese yetmediğinde konserve şeftali yiyen anne; o minik, değerli ayaklar için son derece gerekli olan ayakkabıları alabilmek için çalışmaya giderken yırtılmış kıyafetlerini giyen anne... Bu, anne sevgisidir. Bu, fedakârlıktır.

Jared'ın kollarındaki o minik, tatlı bebeğin ağladığını duyduğumda, dünyadaki her şey önemini kaybetmişti. Ben bile önemsizdim artık.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Ah... evet. Kızımız gayet iyi."

"Kızımız mı?" dedim şaşkınlık içinde. Doğum yaptığımda olabilecek her şeye karşı kendimi hazırlamıştım. Bir kız çocuğuysa bunlardan biri değildi. Şaşkındım.

"Bir kız mı?" diye bağırdı Claire.

"Bir kız mı?" dedi Bex.

Jared kızımızı temiz bir battaniyeye sardı ve ufaklığın gözlerinin içine bakmak için dikkatlice yukarı kaldırdı. Yüzünde ufak bir gülümseme dışında ne hissettiğine dair hiçbir ifade yoktu. Bakışları bana çevrildi ve bugüne dek var olmuş en narin, en kıymetli ve en değerli şeyi uzatır gibi kızımızı bana doğru uzattı.

Onu omzuma yatırdığım an, o saniyeye kadar yaptığım fedakârlıkların hepsi önemini yitirdi. Hayatımdaki her şey ve herkes önemsizleşmişti. Hayatım, kollarımdaki bu küçük, yumuşak ve masum bebeğin bir uzantısı haline gelmişti. O an, benden önceki milyonlarca kadının nasıl olup da bu denli değiştiğini, affedici ve yürekli olduğunu anlamıştım. Kalbim artık benimle değildi. Kollarımın arasındaydı.

“Jared?” dedi Bex. Bir eliyle kapıyı tutuyor, diğeriyle de Kim’i nazikçe kapıdan uzaklaştırıyordu.

Büyük bir gürültü duvarlarda yankılandığı an Bex geriye doğru uçarak yerde kaydı. Kapı sonuna kadar açıldı ve yaratıklar odaya doluşmaya başladı. Anında saldırmaya başlamışlardı. İçerisi kötü bir kokuyla sarmalandı ve bebeğimi iyice kendime çektim. Jared, ailesinin yakınına sokulmaya cesaret eden her Şeytanı öldüresiye bir şiddetle geri püskürterek yanımızda kaldı.

Odanın diğer tarafındaki bütün camlar patladı. Jared, bizi havada uçuşan cam kırıklarından korumak için vücudunu üzerimize siper etti. Toz dağıldığında Samuel içeri girmişti. Yanında zırh giymiş tanıdık bir yüz vardı.

“Micheal,” diye soludu Jared. Şaşırmıştı. Bu Isaac’ın

babasıydı ve arkasında savaşçı askerlerden oluşan ordusu vardı.

Şeytanlar hırıldanıp çığlık atmaya başladı.

"Bu çocuğa dokunmayacaksınız," dedi Micheal uzun kılıcını çekerken.

"Gel," dedi Samuel kollarını kaldırarak. "Cehennem'in en korkunç gazabını selamlıyoruz!"

Beni Kutsal Kabir'den alan Şeytan kafasını kaldırdı ve mırıldandı. Ardından savaşı dışarı taşıdı.

Bex ve Claire iki yanda durup yüzlerce Şeytanın yanlarından geçip gitmesini izliyordu. Odanın içinden son sürat geçmekte olan bir yük treni var gibiydi. Dışarıda, Cennet ile Cehennem arasında süren savaşın seslerini işitebiliyordum ve bu sesler daha önce hiç şahit olmadığım türden şeylerdi. Sonra bir anda bütün sesler kesildi.

Jared yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle yüzümü ellerinin arasına aldı. "Başardık Nina! Cennet kızımızı koruyacak!"

Rahatlayarak içimi çektim ve kızımı göğsüme bastırdım. Paylaştığımız sessizlik zamanda donmuştu. Savaşın sonu gelmek üzereydi. Bex, Ryan, Claire ve Jared hayranlıkla küçük kızıma bakıyordu. Kızım büyük, yuvarlak ve yarı kapalı gözleriyle etrafına bakıyor, parlak ışıktaki gözlerini kırptırıyordu.

Jared önümde diz çöktü. Hâlâ nefes nefeseydi ve yüzünde bize ulaşmak için verdiği savaştan kalan kan lekeleriyle kir vardı. Ryan ve Claire etrafımıza dolandılar. Yüzlerindeki endişeli ifade, kollarımdaki çocuğa bakarken yumuşamıştı.

"Muhteşemsiniz," dedi Jared. Sesi duyulmaz dere-

ce kısıktı ama yüzüne bakmak için bile kafamı kaldırmamıştım. Kollarımdaki küçük kız nefes kesiciydi.

Claire yanıma gelene kadar birkaç sessiz adım attı. Elini pantolonuna sildi ve küçük elini uzatarak işaret parmağıyla bebeğin pembe parmaklarına dokundu. "O... burada," diye fısıldadı hayranlıkla.

"Başardın," dedi Ryan yarı gülümser bir halde.

Jared, Claire'in ters istikametine doğru ilerledi ve bir kolunu nazikçe boynuma dolarken diğer elinin parmaklarıyla da kızının yanağına dokundu. Saçlarımı öptü ve kulağıma fısıldamak için aşağı eğildi. "Seni, şimdi olduğundan daha fazla sevebileceğimi düşünemezdim."

Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. "Başardın Jared. Bizi kurtardın."

Mavi gözleri yaşlarla doldu ve beni kendine çekerek üçümüzü içine alan bir sevgi çemberi yarattı.

Sessizce geçen birkaç dakikadan sonra Jared'ın kolları gerildi ve kafasını kaldırıp kapıya baktı. Claire ellerini yumruk yaparak arkasını döndü. Bex, eğreti yatağımın önünde, savunma pozisyonunda duruyordu.

Ryan hızla silahını kaldırdı ve kapıya doğrulttu. Melezler ne için hazırlık yapıyorsa, o da kendini o şey için hazırlıyordu. "Şimdi ne oluyor?" diye sordu bakışlarını diğerlerinin baktığı noktadan ayırmadan.

Claire, Ryan'ı duvara itti. "Orada kal," dedi sert bir ses tonuyla. "Sakın. Kıpırdama."

Ryan silahını indirdi ve beklemeye başladı.

Kapı yavaşça açıldı ve beyazlar içinde bir adam yavaşça eşikten geçerek içeri girdi. Saçları parlak ve siyahtı, gözleri içeri kaçmış fakat buna karşın bakışları

sakindi. Aynı anda hem güzel hem korkutucuydu. Bebek yüzü fakat aynı zamanda damarlarından nefret ve öfke akan bir süper model gibiydi.

Bex bir adım öne çıktı fakat Claire elini kaldırdı ve avcunu Bex'in göğsüne dayayarak onu durdurdu. "Ryan'ın yanına geç."

"Ama..." diye itiraz etmeye başladı Bex.

"Oraya geç!" diye hırladı Claire. Küçük erkek kardeşiyle bu ses tonuyla konuştuğuna daha önce hiç şahit olmamıştım.

Adamın gözleri, kafasını oynatmadan en küçük Ryel'a çevrildi. Bu hareket çok olağandışı, çok korkutucuydu. Bex, her hareketini izleyen bir çift gözle beraber yavaşça duvara doğru yürüdü.

Küçük bebeğime daha da sıkıca sarıldım ve omzum onu koruyacak bir pozisyona gelene kadar hafifçe yan döndüm. Adamın dikkatini üzerimize çekene kadar yaptığım şeyin farkına varmamıştım.

"Saygısız," dedi adam. Daha çok tıslıyor gibiydi. "Babandan bile daha saygısızsin sen."

"Onunla konuşma," dedi Jared. Sesi kısıktı fakat etrafına korku salıyordu.

Ryan kafasını çevirip Claire'e baktı. Aklı karışmış ve endişelenmişti fakat yine de hareket etmemişti.

Adam bize doğru bir adım daha attı.

Jared ayağa kalktı ve elini kaldırarak parmağını siyah saçlı adama doğru uzattı. "O, Tanrı'ya ait. Ona dokunamazsın. Hepimizi öldürebilirsin ama Tanrı onun yaşamasını emretti."

Adam burnundan derin bir nefes aldı. Gözleri geri dönmüştü. Gözkapakları kapandı ve ardından hızla

açıldı. Bakışları bebeğin üzerine yoğunlaşmıştı. Konuştuğunda ise sesinde birçok şey gizliydi. Uzaklık ve gürültü aynı anda duyulabiliyordu. "Fark ettiyseniz Tanrı'nın yasakladığı şeyleri yapmaktan büyük zevk alıyorum."

"Ateş etmeli miyim?" diye sordu Ryan ağzının kenarıyla fısıldayarak.

"Hayır," dedi Claire gergin bir sesle. "Hareket etme."

Ryan kaşlarını çattı. Rahatsız olduğu belli oluyordu. "O kim?"

"Şeytan," dedi Bex.

Adamın gözbebekleri beyaz kısımlarıyla karıştı ve içlerindeki karanlık dışarıdaki alevlerden yansıyan ışıkla parlamaya başladı. Bir adım daha attı.

Bakışları kızımın üzerinde gezinirken solgun alnındaki bir damar seğiriyordu.

Jared, bir adım daha atmasını beklemedi. Tüm gücüyle saldırdı ama Şeytan onu boğazından yakaladığında durmak zorunda kaldı. Claire anında tepki vererek son sürat ona saldırdı. Küçük bedeni duvara çarptığı an Ryan da tepki verdi.

Claire elini kaldırdı. "Yapma," dedi ayağa kalkarken.

Jared kurtulmayı başardı ve yumruklarıyla ona vurmaya başladı. Birbirlerine vurup duruyorlardı ve Jared bir anda yere düştü. Claire bir kez daha Şeytan'a koştu fakat geri savrulmuştu. Bu kez onu duvara sabitleyen görünmez bir güç tarafından hapis tutuluyordu. Yüzünde, boynunda ve bütün vücudunda onlarca derin, kanlı yara açılırken acı içinde feryat etti. Yara-

larından kanlar fışkırıyor kıyafetlerine, ayakkabılarına ve oradan da yere damlıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Ryan silahını doğrulturken.

Bex istemeye istemeye onu durdurmak zorunda kaldı.

Ryan, Bex’in yakasını tuttu. “Ona yardım et!”

Jared elleri ve dizleri üzerinde süründü ve Cehennem’in Kralı’na bir kez daha saldırdı. Şeytan’ın kendisine yönelttiği her vuruşta inliyor homurdanıyordu. Beyazlar içindeki adam kafasını çevirdi ve Jared’in vücudunun da Claire’inkinin altına gitmesini emretti. Claire’in yaralarından kanlar fışkırmaya devam ediyor, abisinin omuzlarına damlıyordu.

Claire gözlerini kapattığında gözkapakları hareket etmeye başladı. “Bize yardım et,” diye fısıldadı. “Görüyor musun? Bize yardım et,” diye yalvardı.

Şeytan bir adım daha attı. Artık eğreti yatağımdan birkaç adım ötedeydi. Kızımın küçük kafasını boynuma yasladım ve dudaklarımı beyaz, bir tutam olan saçına götürdüm. Babası gibi kokuyordu ama onunkinden daha yumuşak, daha saf bir kokusu vardı. Kafamı hafifçe kaldırarak onu öldürmek isteyen katile baktım. Aynı anda hem korkuyor hem de ümidimi yitiriyordum. Onun varlığı beni korkutuyordu.

Jared bir kez daha kurtulmayı başardı ve göremediğim bir hızla yeniden saldırdı. Birbirlerinin üzerine görünmez derecede hızlı hareketlerle atılıyor bir yerden bir yere geçiyor, bir an durup sonra yeniden saldırmaya başlıyorlardı. Kısa bir süre sonra başladıkları noktaya geri dönmüşlerdi. Jared yerdeydi ve yaralarından kan fışkırıyordu.

Şeytan bana doğru hafifçe eğilerek korkumu doruk noktasına çıkardı.

“Ona yardım et,” diye yalvardı Claire fısıldayarak.

Ryan yüzünde umutsuz bir ifadeyle bana doğru hareketlendi ama Bex omzunu yakaladı. “Bırak beni!” dedi Ryan ondan kurtulmaya çalışarak. Bex iki kolunu da arkadaşına doladı. Hareket etmesine izin verme-yecekti.

Bex ve Ryan, hepimizin ölmesini seyredecekti. Eğer Bex, bir şekilde Ryan’la kaçmayı başarırса Claire de kurtulabilirdi ama bu çocuğumu korumasız bırakırdı. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor, öldürülsem bile Jared’ın bebeğimizi kurtaracak kadar yaşamasını ümit ediyordum.

O an, korkum yerini büyük bir öfkeye bıraktı. Eli’nin sözlerini ve sahip olduğumu bile bilmediğim cesareti hatırladım. “Onu alamazsın,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Çenemi yukarı kaldırdım. “Senden korkmuyorum.” Gözlerim kızgın gözyaşlarıyla dolmuştu.

Gülümsedi. “Peki ne yapacaksın?” diye sordu Kim’in cansız bedenine bakarak. Bulanık geçen bir saniyenin ardından Kim’in vücudunu kollarına aldı. Onu sallamaya başladı. Kararmış parmaklarıyla Kim’in yanağını okşarken neredeyse bir baba gibi görünüyordu. Yüzünde hüznünlü bir ifadeyle ona baktı ve saçlarını koklamak için aşağı eğildi. “Bir saat önce kalbi atıyordu. Hayalleri vardı. Yapmak istediği şeyler vardı. Ve şimdi ise,” dedi Kim’in bedenini odanın öteki ucuna fırlatırken, “geriye hiçbir şey kalmadı.”

Korkunun beni mantıklı düşünmekten alıkoy-ması için kendimi zorlayarak gözlerimi kapattım.

Anne olmadan önce odadan kaçabilirdim ama kızımı yılın büyük bir kısmında karnımda taşımıştım ve daha önce Cehennem'den kurtulmayı başarmıştım. İçimden bir ses, kızım kollarımın arasındayken güvende olduğunu söylüyordu. Eli'nin bana söylediği gibi kendime güveniyordum ve ayağa kalkabilirdim. Hiçbir şey, bir annenin çocuğuna duyduğu sevgiden daha kuvvetli değildi. Şeytan bile bunun yanında güçsüz kalıyordu.

Claire yere düştü ve Ryan ona doğru koştu. Jared ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramayınca sürünerek bana yaklaşmaya başladı. Jared ailesine ulaştı ve yavaşça dizlerinin üzerinde dikilerek bitkin bir halde yeniden Şeytan'a karşı koydu. Bir kez daha ölümle bizim aramızda dikiliyordu.

Şeytan, Jared'ın boğazını sıktı ve ayaklarını yerden kesti. Jared, ayaklarıyla yere ulaşmaya çalışırken elleriyle adamın kolunu kavradı. Şeytan kolunu yana götürerek, Jared'ı sonu izlemesi için en iyi yere koydu.

Uzun kararmış parmakları çocuğuma erişmeye çalışıyordu. Hiç düşünmeden kızımı diğer tarafıma aldım ve boşta kalan elimle Şeytan'ın bileğini tuttum. Soğuk ve inceydi. Tenim, onunkinin üzerinde alev almış gibi yanıyordu.

"Ona. Dokunma." dedim.

Kaşlarını çattı. Akli karışmış gibiydi. Elini ileri doğru götürmeye çalıştı ama hareket edemiyordu.

"Bu kadarı yeter Lucifer," dedi Samuel. Her zaman ki gibi hiç haber vermeden gelmişti ve bu kez yanında Eli de vardı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Lucifer çocuğa ulaşmaya çalışarak. Çaballıyor ama onu tutan elim karşı-
sında güçsüz kalıyordu.

Eli gülümsedi. "Baba hayır diyor."

Lucifer elini geri çektiğinde bakışları vahşi bir hal almış ve öfkeye bürünmüştü. "Bu... bu insanın bana karşı gelmesine mi izin veriyor?" diye bağırdı Jared'ı yere bırakarak. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Savaş?" dedi Samuel sırtarak. "Çok geç."

Şeytan konuşmaya başladı fakat Eli, elini kaldırmıştı. "Yeter Lucifer. Tanrı, bu çocuğu korumaya karar verdi."

Lucifer yeniden saldırdı. Kollarını ileri uzattı ve parmaklarını büktü. Kollarındaki bebek meleği öldürmeye hazırlanıyordu. Bize ulaşmadan hemen önce geri sürüklendi ve duvara çarptı. Uzun ve geniş parmaklar boynuna dolandığında gözleri büyüdü. Karanlığın Prensi korkmuştu.

"Gabriel?" dedi Lucifer şaşkınlıkla.

"Yeter dedi," diye hırladı Gabriel. "Cehennem'ine geri dön Şeytan. Tanrı seni bir daha uyarmayacak."

"Baba!" dedi Bex. Yüzündeki umut ve heyecan dolu ifade Claire'inkini yansıtıyordu.

Dışardan birisi kırılmış camların içinden geçerek odaya girdi. Bu Michael'dı. Savaştan yorgun düşmüş ama zafer kazanmıştı. "Yeter."

Samuel, Micheal'ın yanına gitti ve kollarını kavuşturdu. Eli ise savaşçıların önünde duruyordu. Tertemiz beyaz kıyafeti, ağır zırhıyla büyük bir tezat oluştuyordu. Kırık camdan içeriye bir kişi daha girdi. Sonra bir tane daha. Kısa bir süre içinde oda Micheal'ın yirmi kadar askeriyle dolmuştu.

"Büyük acı zamanı geldi," dedi Lucifer dişlerinin

arasından. Gabriel'in tutuşundan kendini kurtararak yana doğru bir adım attı.

Eli çenesini indirdi. "Bu aileyi rahat bırakacaksın. Cehennem, Gabriel'in çocuklarını ve onların çocuklarının çocuklarını da rahat bırakacak. Tanrı böyle buyurdu," dedi sert bir ses tonuyla. "Çocuk, Tanrı'nın koruması altında."

"O bir insan değil!" diye tısladı Lucifer.

Gabriel öne doğru bir adım attı ve iki yanındaki ellerini yumruk yaptı. "O benim torunum." Bağırmadan konuşmasına rağmen sesi oldukça yüksek çıkmıştı. "Tanrı'ya yemin ederim ki, eğer onu bir kez daha tehdit edecek olursan, cezan Cehennem'in azabını aratacak cinsten olacak."

"Alçak!" diye bağırdı Şeytan. "Aşağılık. Günahkar. Alçak!" Öfke nöbeti sona erdikten sonra gülümsedi. "pekâlâ, sonunda benim seviyeme indi. Ne kadar hoş."

"Tanrı'ya dil uzatma!" dedi Samuel bir adım öne çıkarak. Eli onu durdurdu.

Eli bir şey söyleyemeden Şeytan gözden kayboldu.

Derin bir nefes aldım ve hıçkırmaya başladım. Jared bize yaklaştı ve kanlı, terli kollarını kızıyla bana doladı. Ağlarken titriyor, Jared beni öperken ben de bebeğimin yumuşak ve hassas alnını öpüyordum.

"Claire?" dedi Ryan onu kollarında tutarken.

Eli sakince odanın içinde yürüyerek onların önünde eğildi. "Korkunç görünüyorsun."

Claire hafifçe gülmeyi başardı. "Cidden mi? Şeytan'la olan bir kavgadan sonra son derece havalı görüldüğümü düşünüyordum oysaki."

Gabe de onlara katıldı ve Claire'in yaralarını incele-

di. "Çok kötü ufaklık." Gabriel kafasını kaldırıp Eli'ye baktı.

Eli, Samuel'e işaret ettiğinde Samuel süratle Eli'nin yanında dizinin üzerine çökmüş Claire'i Ryan'ın kollarından alıyordu.

"Bekle," dedi Ryan.

Samuel onu duymazdan geldi ve Claire'i ayaklarının üzerine kaldırdı. Claire'in kıyafetleri hâlâ yırtıktı ama yüzündeki ve vücudundaki yaralar yok olmuştu.

Gabe, bir eliyle Ryan'ın ayağa kalkmasına yardım ederken diğer kolunu Bex'in boynuna doladı. "Teşekkürler," dedi Gabe kendi kendine konuşur gibi. Fakat ben onun Tanrı'yla konuştuğunu biliyordum.

Ryan, Claire'i kollarının arasına aldı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu öpmeye doyamıyor gibiydi. "İyi misin?" dedi hüzünlü bir şekilde.

Claire gülümseyerek cevap verdi. "İşteki bir başka gün daha işte."

Ryan ona sıkıca sarıldı ve kirli yanağından bir damla yaş süzüldü. Hızla nefes aldı ve bocalayan bir şekilde nefesini bıraktı.

"Sonra söylemeyi unuturum diye belirtmek istiyorum ki," dedi Claire onu kendine çekerken, "seni seviyorum."

Ryan kısa bir kahkaha attı. "Önce kimin söylediğini hatırla yeter."

Claire dirseğiyle ona vurdu. Bex'in Kim'in cansız bedenine doğru yavaşça ilerlemesini izlemek için birlikte ona döndüler. Bex, hepimizin hissettiği kahredici hüzne kendini kaptırmamaya çalışarak kaşlarını çatı.

Ryan odanın ucundan bir çarşaf aldı ve Claire onu

yere sermesine yardım etti. Bex, Kim'in bedenini yerden kaldırdı ve onu nazikçe çarşafın üzerine yatırdı. Bacaklarını düzeltti ve ellerini göğsüne yerleştirdi.

Eli, Ryan'ın yanına geldi. "Kim'in ruhunu sana sunuyoruz Tanrım. Lütfen onu krallığına ve kollarının arasına kabul et. Babasına ve arkadaşlarına dayanma gücü ver ve onlara her gün yaptığı fedakârlığın sevgiyle dolu olduğunu hatırlat."

"Üzgünüm," dedi Bex Kim'in yüzünü örterken.

Ryan boğulur gibi olduğunda o ve Claire birbirlerine sarıldılar.

Duygularım o kadar baskılanmıştı ki dönecek tek bir gözyaşı bile bulamıyordum. Yapabildiğim tek şey olanlara inanmayan gözlerle Kim'in çarşafın arasından görünen yüzüne bakmaktı. Babasına olanları anlatma görevini düşündüm. Babasına ve Beth'e. Ölümünü ne deyip de açıklayacaktık?

"Her şeyi halledeceğiz," dedi Jared. "Gömülecek ve hak ettiği saygıyı görecektik."

"Onu geri istiyorum," dedim sessizce. "Bu benim hatam. Mağaradan hiç ayrılmamalıydım. Kutsal Kabir'de kalmış olsaydım şimdi hepimiz güvende olurduk."

Jared yanağıma dokundu. "Endişe, herkes için bir savaştır. O an ne yapman gerektiğine inanıyorsan onu yaptın ve kurtulma, hayatta kalma içgüdüleri bir Melez tarafından bile göz ardı edilebilecek bir şey değil. Böyle olmasını istememiştin. Kim bunu biliyordu."

Kafamı salladım fakat bu suçluluk duygusunun bir ömür boyu peşimi bırakmayacağını biliyordum. Mezarda hissettiğim tehdit son derece gerçektir ama şimdi

geri dönüp baktığımda korkumun beni ele geçirmesine izin verdiğimi görebiliyordum ve bu Kim'in hayatına mal olmuştu. Bu duygu hayatımın sonuna kadar benimle yaşamaya devam edecekti.

Gabe, torununu görmek için yanı başımda aşağı eğildi. "O kesinlikle çok güzel," dedi kızımın küçük ellerine dokunarak.

"Teşekkürler," dedim gözlerim en sonunda yaşlarla dolarken.

"Burada ne yaptığını anlamıyorsun," dedi yanaklarımdan akan yaşları kurularken. "Onu kurtardın ve şimdi de o bizi kurtaracak."

"Bu, küçük bir kız için büyük bir görev," dedi Jared kollarımdaki değerli hazineye bakarak. "Ama annesi gibi güçlü olması iyi bir şey."

Kafamı kaldırdığımda Jared'ın dudakları benimkilere dokundu. Aylardır ilk kez dudakları benimkilerden sıcaktı. Kokusu, bebeğimizinkiyile karışmıştı ve neredeyse tanıdık olan bir rahatlama duygusuyla dolmuştum. Kendimi güvende hissetmek geçmişte kalan bir anı gibiydi ve o an o kadar gerçekdışı geliyordu ki olanlara güvenemiyordum. Ama ailemiz güvendedi. Yeni bir başlangıcı hak etmiştik. Her birimiz yeni bir başlangıcı hak etmişti ve Cennet bizim için bunu yaratmıştı. Bu düşünceyle kollarımdaki paha biçilmez güzelliğe baktım. "Eden," diye fısıldadım.

"Ne dedin?" dedi Jared mutluluktan çılgına dönmüş bir halde.

"Kızımızın adı Eden."

Sonsöz

Ellerim terliyordu. Ellerimi cüppeme sildiğim an yeniden terlemeye başlıyordu. Bunu yapabilirsin, diye düşündüm. Bu hiçbir şey. Kesinlikle daha kötülerıyla başa çıktın sen. Daha kötülerıyla başa çıkmıştım, evet, ama burada beni izleyen yüzlerce insan vardı. Beni bekliyorlardı.

Kocama bakmak için kafamı çevirdim. Gözlerim hamile olduğum zamanki kadar keskin değildi ve yeteneklerle yaşamaya alıştıktan sonra tekrar normal bir insan gibi yaşamaya başlamak sinir bozucuydu. Kalabalığın ortasında el sallayan biri dikkatimi çekti ve Lillian'ın bütün yüzünü kaplayan gülümsemesini gördüm. Yanında Cynthia vardı. Bex, Claire ve Ryan, annemin yanında oturuyordu ve Jared ise en sondaydı. Heyecanlı ve kıpır kıpır hareket eden Eden'i tutmaya çalışıyordu. Eden on aylık olmuştu ve lüle lüle sarı saçları vardı. Yanakları o kadar dolgundu ki sevimli bir şekilde aşağı sarkıyordu. Olduğum yerden mavi gözlerini görebiliyordum. Jared'ın kucağında oturmuş, ileri geri hareket ediyor, çıkan iki dişini sergileyerek kahkaha atıyordu. Jared'ın tek yapabildiği kızından önünü görmeye çalışmaktı, fakat görüşünü engelleyen asıl şey Eden'in saçındaki büyük kahverengi kurdeleydi. Jared'ın önünü görmeye çalışmasını izlerken gülmeden edememiştim.

Son on ayımız tam anlamıyla büyük bir neşe içinde geçmişti. Diğer öğrenciler gibi Brown'daki son sene mi bitirmiştım ve buna ek olarak bir kocam ve bir de çocuğum vardı. Artık arkamı kollamama gerek yoktu. Artık hayatımda korku yoktu. Yaşamım normale dönmüştü. Normalden bile iyiydi. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar kısmındaydık ve kızımız özgürce yaşadığımız bu mutluluğu izliyordu.

"Nina Grey Ryel," dedi sunucu.

Merdivenlerden çıktım ve sahnenin ortasına gelerek başkandan diplomamı aldım. Beni selamladı ve hayatım boyunca tanışmadığım, fakat Brown Üniversitesi için önemli oldukları belli olan insanların ellerini sıkarak yürümeye devam ettim.

Beth ve Chad, Tucker, Josh ve Lisa sınıf arkadaşlarımla arasındaydı ve hepimiz hem üzgün hem de sonunda mezun olduğumuz için heyecanlıydık.

Seremoniden sonra kapıya ilerleyip Brown'un ünlü maskotu Bruno ve bando takımıyla birlikte ünlü Van Winkle Kapısı'ndan geçtik. Beth ve ben kahkaha atarak ilerliyor, aileme doğru yürüyorduk.

Ailem beni kucaklaşmalar ve öpücüklerle karşılamıştı. Annem bile onlara uymuş, beni öpmüştü. Eden bana uzandı ve Jared onu öperek kucağıma bıraktı. Eden tombul kollarını boynuma doladı ve parmaklarını saçlarıma geçirerek yanağıma kocaman, büyük ve ıslak bir öpücük kondurmak için ağzını açtı.

"Ah, teşekkür ederim!" dedim gülümseyerek.

"Akşam yemeği için buluşabileceğimizi düşündüm," dedi Lillian.

"Tabii," diyerek kafamı salladım. "Bir şey getirmeli miyiz?"

"Hayır," diyerek göz kırptı. "Bütün sabah hazırlık yapmıştım zaten." Beni bir kez daha öptü ve vedalaşmadan evvel bir de Eden'in yanağını öptü. "Altıda görüşürüz!"

Jared ellerini ceplerine soktu. "Biraz gecikebiliriz anne. Bir yere uğramamız gerekiyor."

"Öyle mi?" dedim.

"Bu senin mezuniyet hediyen."

"Nedir?" diye sordum neşe içinde.

Jared kahkaha attı. "Sana söylemeyeceğimi biliyorsun!"

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım. "Sürprizlerden nefret ederim!"

"Hayır, etmezsin," dedi Jared bana sarılarak.

Claire, Jared'a bakarak göz kırptı. "Akşam yemekte görüşürüz. Tebrikler! Hoşçakal Edie!" dedi Eden'in şişko parmaklarını öperken. Ardından o ve Ryan kol kola Exige'e doğru yürüdüler. Bex gözlerini devirip isteksizce onların peşinden gitti.

"Üzerimi değiştirmem gerek," dedim.

"Tamam. Bunu da yapabiliriz."

Jared bizi şehir dışına çıkarmıştı. Ambara giden yoldaydık ve Jared'ın beni Eli'yle konuşmaya götürdüğüne inanıp bu sebeple koltuğumda heyecan içinde kıvranıyordum. Fakat ambardan yüzlerce metre uzaklıkta bir yerde durmuştuk. Ambar neredeyse görünmeyecek kadar uzaktaydı.

Jared arabayı iki katlı bir evin önüne park etti.

"Neredeyiz?"

"Evde," dedi gülümseyerek.

"Ne?" dedim şaşırarak. Kafamı kaldırıp önümdeki eve bir kez daha baktım. Yeşil panjurlu beyaz bir evdi ve verandasında sallanan bir koltuk bile vardı. Tam anlamıyla Norman Rockwell tarzıydı.

"Hadi, içeri girelim," dedi Jared. Kapısı kapandığı anda benimki açıldı ve ardından Eden'in kemerini açmak için arkaya geçti. "Hadi bakalım!" dedi hevesini gizlemekte başarısız olarak.

Elini tuttum ve ön kapıya doğru yürüdük. Jared anahtarı kullanarak kapıyı açtı. Gözlerime inanamıyordum. İçerisi, Jared'in eski dairesi gibiydi. Duvarlarda aynı resimler asılıydı. Odanın dekorasyonu aynıydı. Eşyalar bile aynı yerlerindeydi. Tek fark merdivenlerin görünmüyor oluşuydu.

"Burası bizim mi?" dedim şaşkınlık içinde.

"Bizim. Yatak odamız üst katta, Eden'in odasının bulunduğu koridorun sonunda. Ve bir misafir yatak odamız da var."

Ona sıkıca sarıldım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Jared! Burayı çok sevdim! Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Yüzündeki gülümseme hafifçe kayboldu. "Cynthia hiç mutlu değil ama."

"Atlayacaktır!" dedim hayranlıkla etrafıma bakınarak.

Merdivenleri tırmanarak üst kata çıktık ve yatak odamıza baktım. Dairemize hiçbir şey olmamış gibiydi. Her şey aynıydı. Yeni eklentileri görmekten dolayı heyecanlanmıştım ve Eden'in odasına doğru koşuşturdum. Jared bu odayı Cynthia'nın evindeki kopyası

olacak şekilde dekore etmişti. Eden'ı birkaç oyuncakla birlikte beşğine koydu ve ardından elimi tutarak beni misafir odasına götürdü. Bu odada hiçbir şey yoktu. Duvarlarsa beyaz ve boştu.

"Burayı nasıl dekore etmek istediğini bilmiyordum ve bu yüzden burayı sana bıraktım. Boş bir tuval gibi."

"Burayı da çok sevdim. Her şeyi çok sevdim. Bu geceki uyku daireyi kaybettiğimizden bu yana olan uykular arasında en iyisi olacak." Kafamı kaldırıp Jared'a baktım. "Bana evimizi geri verdin. Bunun benim için ne demek olduğunu sana anlatamam."

Kaşları çatıldı. "Senin benim için ifade ettiğin şeylerin yanında bu hiç kalır."

Parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı onunkilere götürdüm ve vücudundan yayılan sıcaklık karşısında gülümsedim. İnsanken duyduğum onun verdiği sıcaklık hissini özlemiştim. Güçlü kollarıyla bana sarılarak beni kendine daha da yaklaştırdı. Hissettiği her şey öpücüğüne yansıyordu.

"Çok mutluyum," diye fısıldadım. "Çok ama çok mutluyum..." dedim dudaklarımı onunkilerden ayırmadan, "ve bunların hepsinin sebebi sensin."

www.webcanavari.net / Orpppersephone